

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART'S
COVE HOTTIES:
BOOK THREE

DIRTY LITTLE MIDLIFE MISTAKE LILIAN MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ HATASI

HEART'S COVE HOTTIES

KİTAP 3

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Candice](#)
2. [Candice](#)
3. [Blake](#)
4. [Candice](#)
5. [Simone](#)
6. [Blake](#)
7. [Candice](#)
8. [Blake](#)
9. [Candice](#)
10. [Candice](#)
11. [Jen](#)
12. [Candice](#)
13. [Candice](#)
14. [Candice](#)
15. [Blake](#)
16. [Candice](#)
17. [Candice](#)
18. [Fiona](#)
19. [Candice](#)
20. [Blake](#)
21. [Candice](#)
22. [Candice](#)
23. [Candice](#)
24. [Candice](#)
25. [Blake](#)
26. [Jen](#)
27. [Candice](#)
28. [Blake](#)

29. [Jen](#)
30. [Candice](#)
31. [Blake](#)
32. [Candice](#)
33. [Trina](#)
34. [Candice](#)
35. [Candice](#)

[Epilog Trina](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2021 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

2. Baskı 2023

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

amaçla yapılan kısa alıntılar hariç.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke

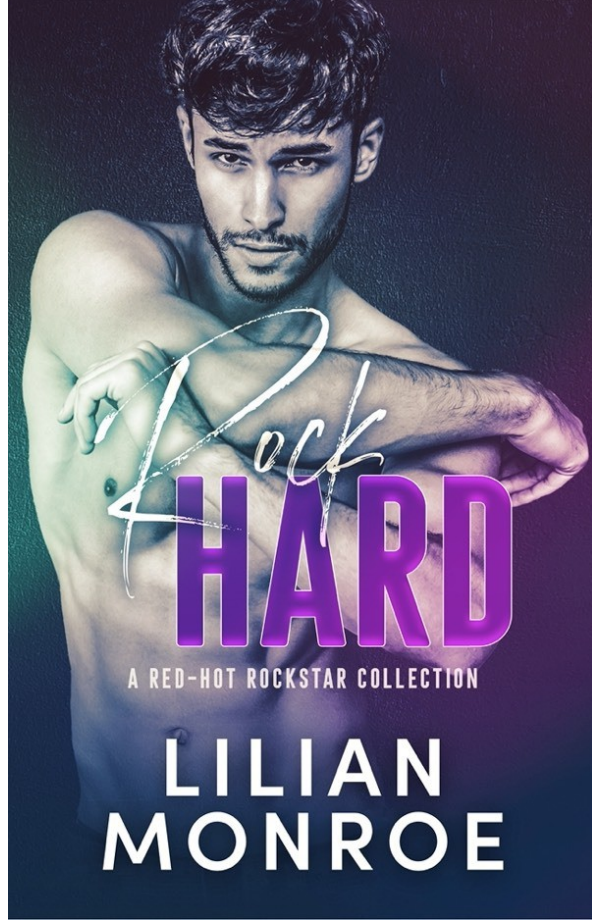
Düzeltilme: Jane Beyer

Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

E-kitap ISBN: 978-1-922986-52-8

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GÖNDERİLMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANTİZMİNE NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN: WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR CANDICE

Biri bana bugün Hollywood'un kalp hırsızı ve sert erkek Blake Harding'i öpeceğimi söylese, gülerdim. Ve gülerdim.

Ve gülerdim.

Evet, benim kafem onun son filminin setinde resmi catering hizmeti veriyor. O benim memleketimde bir film çekiyor ve muhtemelen benim sete getirdiğim yemekleri yiyor. Yıldızlar böyle hizalanırsa, onun dünyaca ünlü dudaklarını görebilirim.

Ama onu henüz *görmedim*.

Öyleyse onu öpmek mi?

Ha.

Hayır.

Asla olmaz.

Öncelikle, o benim varlığımdan haberdar bile değil. Ben 46 yaşında bir dul, yoga öğretmeni, yerel bir kafenin ortağı ve siyah göz kalemi takıntısı olan asi bir gencin annesiyim. O ise... O Blake Harding! Yıldız adayları ve süper modellerle çıkıyor. Sevgililerinin ortalama yaşı kızımın 16 (neredeyse on yedi! Bu ne zaman oldu?) ile benim kırk altı yaşım arasında ve dürüst olmak gerekirse, Allie'nin yaşına daha yakın.

Var olan tüm dedikodu dergilerine göre, Blake Harding'in aşk hayatında, onun yanında fotoğraf çektirilmek için yalvaran, güzel ve zayıf kadınlar sürekli gelip gidiyor. Benim ise aşk hayatım yok. Benim hayatımda sürekli gelen ve giden dramatik ergen krizleri ve kilometrelerce uzunlukta yapılacaklar listesi var. Onun dünyasında, ben sette yemek tepsileriyle koşuşturan ve sonra da koşarak çıkan aşağılık bir işçiyim.

Onun gibi insanlar benim gibi insanları
öpmez. Ben *kimseyi* öpmem.

Eğer bana, on beş dakika sonra Blake Harding'in dudaklarının benim dudaklarıma değeceğini ve beni muhteşem göğsüne sıkıca saracağını söylersen, üzgünüm ama sakın olman ve bu sevimli deli gömleğini giymen gerekiyor. Belki de bunu yaparken bir avuç dolusu hap da alabilirsin.

Devam edelim.

Film setinde yemek hizmetinden sorumlu olmak, düşündüğümünden çok daha az göz alıcı bir iş. On beşinci gün üst üste, siyah Ford Focus hatchback'imin bagajını açıyorum, at kuyruğumu omzumun üzerinden atıp üç tepsi yiyecek alıyorum. Çeşitli sandviçler, salatalar, hamur işleri, kahve çekirdekleri, çay poşetleri

—hepsi burada. Bu sözleşmeyi yerine getirmek için yüzlerce saatlik hazırlık ve kafamda birkaç tane daha gri saç gerektirdi, ama şu ana kadar her şey yolunda.

Son iki haftadır, her gün iki kez yemek teslimatı yapıyorum ve bunu yaparken çoğunlukla görmezden geliniyorum. Benim için sorun değil — bu, Four Cups Café'nin on sekiz aylık geçmişinde kazandığı en karlı sözleşme. İki haftadan biraz fazla bir süre daha catering hizmeti vereceğiz ve bu bittiğinde nihayet dinlenebileceğim. Tabii, birkaç hafta sonra Heart's Cove Fringe Festivali başlayana kadar. Ama en azından bir gün kendime ayırabileceğim. Umarım.

Arkadaşım ve iş ortağım Fiona, bagajdan bir tepsi daha alır ve derin bir nefes verir. "Gerçekten çok yiyorlar."

"Ne kadar çok yerlerse, o kadar çok öderler." Ona gülümserim ve kaşlarımı oynatırım. "Ve ne kadar çok öderlerse, o kadar çok tatil yapabiliriz."

Fiona gülüyor ve ikimiz setin girişine doğru yola çıkıyoruz. Güvenlik görevlisi boynumuzda asılı olan rozetlere bakıyor, sonra başını sallayarak çitin aralığından geçmemizi işaret ediyor. Yerdeki plastik kablo kapaklarının üzerinden geçip, kaldırımdan büyük beyaz catering çadırına doğru yürüyoruz.

Kameraların arkasında neler olup bittiğini görmek için boynunu uzatan Fiona, ayağına takılıp düşer ve bir çığlık atarak kendini tutar. Ben kıkırdarım, sonra ekipten ölümcül bakışlar aldığımızda dudaklarımı sıkıca kapatırım.

"Sessiz olun," kıvrıcık siyah saçlı bir kadın tıslar. "Çekim yapıyorlar."

"Üzgünüm," diye mırıldanırım, sonra Fiona'ya bakıp utanırım. Gözleri parıltıyor.

"Motor!" diye bağırır biri uzaktan.

Kaptan kapısından geçip catering çadırına girdiğimizde, sırtımın ortası terden ıslanmıştı. Alnımı sildim ve iç geçirdim. "Nisan ayı hep bu kadar sıcak mıydı, yoksa iç termometrem bozuldu mu?"

Fiona, kağıt peçeteyle ensesini silerek burnunu çeker. "Bana sorma bile."

"Dün gece ilk kez klimayı açmak zorunda kaldık. Hiç bu kadar erken açmamıştım." Yemek tepsilerini açarken düşüncelerim kocama kayıyor. O, nisan ayında klimayı açmayı kesinlikle reddederdi. Bu anı beni gülümsetiyor. Bazen küçük şeyler aylarca aklımdan çıkıyor, sonra birdenbire geri geliyor. Ben yanında terden sıırılsıklam olsam bile, o klima açıkken uyumaktan nefret ederdi. Boğazını kuruttuğunu söylerdi ve akciğer problemi olan biri için nefes almasını engelleyen her şey sorun teşkil ediyordu.

Dün gece klimayı açmak gerçekten çok hoştu, ama garip bir şekilde suçluluk hissettim.

Birisi çadırın önünden tüm hızıyla koşarak geçer ve Fiona başını açıklıktan dışarı çıkararak omzunun üzerinden bana bakar. "Her şey çok ciddi," diye fısıldar Fiona. "Filmlerin kamera arkası görüntülerini izlediğimde, herkes hep gülüyor ve şakalaşıyor. Bana kalırsa bu yanlış reklamcılık. Kimse eğleniyor gibi görünmüyor."

"Belki romantik komedilerin çekimleri özellikle ciddi geçiyordur."

"En azından Blake Harding'in arkasını görebileceğimi sanıyordum," diye Fiona alaycı bir şekilde söylenir, dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılır. "Hollywood'un en seksi gümüş tilkisiyle tanışamıyorsan, sette olmanın ne anlamı var?"

"Dikkatli ol." Kruvasanları bir tabağa dizip masaya koyuyorum. "Grant, başka bir erkeğe göz koyduğunu duymaktan hoşlanmaz."

"Grant burada Veronica Taylor'la tanışabilseydi, her şeyi bırakıp koşarak gelirdi." Kahve sürahisini kontrol eder, koklar, yüzünü buruşturur, sonra yeni bir demlik kahve yapmaya başlar. "Dün gece *Take Me to*

Paris'i izledik ve o şöyle dedi, aynen aktarıyorum, 'Veronica Taylor beni her gün Paris'e götürebilir.'

Gülüyorum.

Fiona başını sallarken gözleri yumuşar, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. Grant'i düşünmektedir. Bakışları parmağındaki ışıltılı, zümrüt kesim nişan yüzüğüne takılır ve içten içe bayıldığını anlarım. Kalbim acı verici bir şekilde sıkışsa da onun adına mutluyum.

Sağ elimdeki yüzüğü bir anlığına dokunduktan sonra, kendimi zorlayarak ellerimi indirip çalışmaya devam ediyorum. Paul'un ölümünün üzerinden üç yıl geçmek üzere ve bu ölüm sürpriz olmasa da, hala çok acı veriyor. Paul'un ölümünden sonra çıktığım tek randevudan önce yüzüğü sağ elime taktım, bu önemli ama uygun bir hareket gibi geldi. O zamandan beri yüzüğü geri takmadım.

"Hazır mısın?" Fiona kaşlarını kaldırıp başını çadırın girişine doğru çevirir. "İnsanların konuştuğunu duyuyorum, muhtemelen çıkmak güvenlidir."

"Önden git." Arkadaşıma gülümsedim ve kederimin kalıntılarını geride bıraktım.

Beton kaldırıma çıkıyoruz ve temiz havayı derin bir nefesle ciğerlerime çekiyorum. Kaliforniya'nın kuzey kıyısında, sekoyalarla çevrili Heart's Cove kasabasında yaşıyoruz. Nisan başında hava ısınmaya başlıyor, ağaçlar tomurcuklanmaya başlıyor ve yazın sıcaklığının habercisi havada yoğun bir şekilde hissediliyor.

Heart's Cove'u seviyorum. Paul ve ben yirmili yaşlarımızdayken, Paul yerel bir mimarlık firmasında iş bulduğunda buraya taşındık. Bir

daha da buradan ayrılmadık. Kızımız Allie doğdu, bir ev aldık ve

buraya derin kökler saldık. Paul öldüğünde, Heart's Cove'un benim

evim olmaya devam edeceği konusunda hiç şüphem yoktu. Allie yakın

gelecekte kanatlarını açmaya karar verse bile, burayı asla terk edemem.

Fiona'nın gözleri parlıyor. "Oraya gizlice girip film setinin nasıl bir yer olduğunu görmeye ne dersin?"

"Yapmamalıyız."

"Hadi ama Candice. Biraz hayatın tadını çıkar."

"Sorumlu ve tutucu Fiona ne zaman kural kıran birine dönüştü?

Simone ile yer mi değiştirdin?"

O sadece sırtıp başını salladı. "Yemek çadırının etrafından dolaşırsak, yan taraftan ne çektiklerini izleyebiliriz."

"Şimdi Clancy'nin asi yanının nereden geldiğini anlıyorum."

Fiona sadece gülüyor, elimi tutuyor ve beni çadırın etrafına götürüyor. Clancy, Grant'in kızı ve Fiona'nın gayri resmi üvey kızı, en azından düğüne kadar. Üçünü bir arada görünce, akraba olmadıklarını asla tahmin edemezsiniz. Allie ve benim kadar bir aile gibiler.

Birkaç ağacın arasından geçip, iki çalı arasında sıkışarak ilerledikten sonra büyük ışık ekipmanları ve kameraların yanına varıyoruz. Solumuzda bir kargaşa var. Gözlerim, filmin yönetmeni Mark Yelina'nın belirgin morarmış yüzüne kayıyor. Patlamak üzere ve zavallı, siyah saçlı yapım asistanı ağlamamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

"Git onu getir!" diye bağılıyor Mark, uzaktaki karavanları işaret ederek. "Daha fazla bekleyemeyiz."

"Karavandan çıkmayacak, Mark. Ne yapacağımı bilmiyorum yapacağımı bilmiyorum."

"Ona, bu rol için ustaca pazarlık ederek elde ettiği dört milyon dolara değer veriyorsa uzmanlıkla pazarlık ettiği dört milyon dolara değer veriyorsa, onu kovmadan önce buraya gelmesini söyle."

"Uh-oh," diyor Fiona. "Sence Veronica Taylor'dan mı bahsediyor?"

"Başka hangi kadın oyuncu dört milyon dolar alır bilmiyorum," diyorum mırıldanarak.

Yapım asistanının dudağı titriyor. "Yemin ederim Mark, denedim. Bayan Taylor, burcunun kötü bir gün geçireceğini öngördüğünü ve bir felaket olması ihtimaline karşı karavanından çıkamayacağını söyledi. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor."

"O dedi ki..." Mark kendi sözleriyle boğulur, kekeler, sonra dönüp yapımıcılardan birine bakar. "*Burcu* mu?"

İpek bluz ve kalem etek giyen kadın yapımçı omuz silker. "Jill, onunla çalışmanın kolay olduğunu söylemiştin." Mark'ın yüzü daha koyu bir mor renge büründü, kulakları kıpkırmızı oldu. Oh oh. Durum iyi değil.

"Bu rol için mükemmel olduğunu söyledim," diye yanıtladı yapımçı Jill. "Menajeri onunla çalışmanın kolay olduğunu söyledi."

"Onu öldüreceğim. Hayır, önce menajerini öldüreceğim, sonra onu öldüreceğim." Mark ellerini yumruk yapar.

"Cildinin bu renkte olması gerektiğini sanmıyorum," diyor Fiona sırtarak.

Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum. "Kalıp havai fişekleri izleyelim mi, yoksa kimse fark etmeden aceleyle kaçalım mı?"

"Kesinlikle aceleyle kaçalım," diyor Fiona. Benim gözüm açıklığın karşı tarafında duran başka bir kişiye takılırken, o bir adım geri çekiliyor.

Vay canına, ne seksi.

Blake Harding, sanki kadınların iç çamaşırlarını mahvetmek için cennetten gönderilmiş gibi sete doğru yürüyor. O bir erkek değil. Erkekler öyle görünmez. O görüldüğünde ağzım açık kalıyor, kolları yanlarında sarkmış, duruşu rahat ama uyanık. Sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi, sanki çevresini tamamen kontrol ediyormuş gibi yürüyor. Dikkatli, odaklanmış bir zarafetle hareket ediyor ve kadınların ona neden akın ettiğini anlıyorum. Ona bir bakışta, o vücudun daha samimi şekillerde hareket ettiğini düşünmemek imkansız.

Beklediğimden daha uzun boylu olan Blake'in kalın, koyu renkli saçlarında tuz biber serpilmiş gibi. Derin gülme çizgileri ağzını çevreliyor, kare çenesini ise tam doğru miktarda sakal kaplıyor. O, erkekliğin vücut bulmuş hali. Kahve telvesi rengindeki gözleri toplanan kalabalığı tararken, dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Bunu komik buluyor.

"Candice," diye fısıldıyor Fiona. "Hadi."

Orada durup, şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkeğe bakıyorum, beton duvar gibi kıpırdamadan.

Blake elini çenesine sürer, Mark Yelina'ya bakarken kaşlarını kaldırır. Düşük bel kot pantolon ve üzerine giydiği, tüm düğmeleri açık, dar, beyaz bir tişört ve mavi düğmeli gömlek giymektedir. Sanki bir yerlerde kanepede oturmuş, bira içip maç izliyor gibi görünür ve kanepede, Blake'in mükemmel şekilli kışını destekleme şerefine nail olduğu için ona minnettar olur.

"Başka bir gecikmeyi kaldıramayız. Bitirmemize sadece iki hafta kaldı." Mark dönerek Blake'i işaret eder. "Bu sahneyi o olsun ya da olmasın çekeceğiz. Dublör mü lazım?"

Blake omuz silkiyor. "Tabii. Boş havaya sonsuz aşkımla ilan etmekten daha kolay."

Mark kalabalığı tarar, kalın kaşları gözlerinin üzerine çökmüştür. Fiona kolumu yakalar ve Mark'ın bakışları bana düşer düşmez beni geri çeker.

Oh, hayır.

Hayır,

hayır,

hayır.

Uh-uh. Hayır.

Bu olamaz.

"Sen!" İşaret parmağını bana doğru uzattı.

Hayır.

Blake Harding dahil herkes bana dönüp bakıyor. Gözleri benimkilere çarptı ve ben geriye doğru sendeledim. *Vay canına.*

Bana odaklanır ve kendimi dünyadaki tek kadın gibi hissedirim. Bakışları benimkine takılır, sonra dudaklarıma iner ve tekrar yukarı çıkarak benim şaşkın bakışlarımla buluşur. Gözleri saf güç, saf erkeklik ateşi doludur ve tüm bu yakıcı yoğun odaklanma bana yöneliktir.

Bayılabiliyorum. Blake'in bakışlarının ağırlığı bedenimin kaldırılabileceğinden fazla sanki, ayaklarım geriye doğru kayıyor.

Fiona kolumu tutarak beni yakaladı ve yönümü tersine çevirdi. Beni güvenli bir yere çekmek yerine, ileri doğru itti. Kameralara, ışıklara, insanlara... ve Blake'e doğru.

"Boyu, saç rengi, vücut yapısı da yeterince yakın. Ona uygun kıyafetler bulalım ve başlayalım." Mark bana dönüyor. "Belirlenen yerde durup kıpırdamadan durabilir misin?"

Bir şekilde ağzım hareket ediyor ve ses tellerim ses çıkarıyor. "Evet."

"Güzel. Caitlyn, onu giydir ve hazırla. Hadi millet, bütün günümüz yok!"

Bir faaliyet fırtınası patlak verir. Siyah giyinmiş bal sarısı saçlı bir kadın, yüzünde gergin bir gülümsemeyle bana doğru aceleyle gelir. "Ben Caitlyn. Gardırop. Seni giydirelim."

"Tamam." Harika. Sesim tekrar çalışmaya başladı.

Oradan bir çadıra itilirim ve soyunurum. Bana başımdan geçirebileceğim seksi bir yazlık elbise verirler, birisi ise saçımı

Saçımı uzun tutuyorum ve genellikle at kuyruğu yapıyorum. Birisi saç maşasını ısıtıp kafamda işini yaparken saçım aşağıya çekiliyor.

"Merak etme, yüzün filmde görünmeyecek. Sadece, arka kafanın görünebileceği bazı çekimler için kıyafetlerin ve saçının uyumlu olması gerekiyor." Caitlyn bana gülümser ve çikolata kahverengi örgülü bir kemeri belime sarar.

Beş dakikadan az bir sürede hazır oluyorum. Caitlyn beni çadırdan dışarı, kalabalık insan ve ekipmanların olduğu yere götürüyor ve zaten aşırı çalışan kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor.

Kameraların bu tarafında olmak çok, çok farklı. Yarım düzine lens bana doğrultulmuş, hayal edebileceğimden çok daha fazla ışık tam güçte yanıyor. Sağımda, kesinlikle film için özel olarak ithal edilmiş olabilecek yemyeşil çiçeklerle süslenmiş bir çardak var. Bu mevsimde başka hiçbir şey çiçek açmaz.

Blake Harding çardak merdivenlerinde oturuyor, dirseği en üst basamakta, uzun bacakları ise önüne uzanmış. Gözlerinde, bana yaklaşmamı izleyişinde, saldırmaya hazır bir kaplan gibi bir şey var. Bu elbiseyi giymiş halimi görünce kaşları seğiriyor, sonra başını hafifçe eğiyor. Kelimelerden daha çok şey anlatan mikro hareketler. Damarlarımdan sıcaklık fışkırırken, karnımda derin, esneyen bir boşluk açıyor. Onun bir *bakışı* bana bunu yapabiliyorsa, bir dokunuşu ne gibi bir etki yaratır? Bir öpücük?

Neden Blake Harding'i öpmek hakkında düşünüyorum ki?

"Tamam, herkes yerlerine!" Mark arkamda bağırıyor. Yere işaret edilen yere itiliyorum, çekiliyorum ve kıpırdamadan ve konuşmadan durmam söyleniyor.

Kolay iş.

Ta ki Blake ayağa kalkıp gözleri ateşlenene kadar. O derin, karanlık gözler baştan aşağı vücudumu taradığında, hareketsiz durmak çok, çok zorlaşıyor. Kıpırdanma isteğiyle mücadele ediyorum. Vücudum eriyip bir çamur havuzuna dönüşüyor. Beni izlerken dilini çıkarıp dudaklarını yalıyor, vücudu rahat ve gevşek bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Tanrım, hareketlerini seviyorum.

"Hazır mısınız?" Blake alçak sesle homurdanır, eli belimden kayar. Dokunuşu bacaklarımdan arasında bir sıcaklık uyandırır, geniş elinin sıcaklığı

başımı döndürüyor.

Başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Blake Harding bana dokunuyor. Gerçek bir Hollywood yıldızının eli belimi tutuyor. Büyük, geniş göğsü yüzüme yapışıyor, derin kahve rengi gözleri beni içine alırken gülüyor.

"Beni seviyormuş gibi davran." Göz kırıyor.

"Korkarım bu benim oyunculuk yeteneklerimin ötesinde."

Dudaklarından memnun bir kıkırdama dökülüyor ve ah, onu tekrar güldürmek istiyorum. O kıkırdamayı *iliklerimde* hissetmek istiyorum. Eli beni hafifçe sıkıyor ve bu, bacaklarımın arasındaki boşluğu kasılmaya neden oluyor. "Bu çok incitici." Dudaklarını büzüyor, gözleri gülüyor. "Adın ne, güzelim?"

Ne kadar da çekici biri! Bağışık mışım gibi davranıyorum ama gerçekte tüm vücudum kızarıyor. "Candice."

"Candice," diyor ve adımı onun dudaklarından duyunca neredeyse bayılıyorum. "Ben Blake."

"Biliyorum."

Gülümsemesi genişliyor ve mükemmel, beyaz dişlerini görmemi sağlıyor. Bu gülümseme trafik kazalarına neden olabilir.

"Şu anda tam olarak ne çekiyoruz?" diye soruyorum, biri saçımı kabartırken, bir başkası ayaklarımı birkaç santim ayırıyor.

Blake'in gözleri parlıyor. Cevap vermek için o günahkar ağzını açıyor, ama konuşmadan başka bir ses araya giriyor.

"Kamera hazır mı?"

"Hazır!" diye başka bir ses duyulur.

"Ses açılsın."

"Ses hızlanıyor."

Yıpranmış koşu ayakkabılı bir kadın, filmlerde kullanılan o tıklayıp tıklayan çubuklarla bize doğru koşar gelir — tahmin edin — sahneyi ve çekim numarasını söyler, sonra yüzümün yanında çeker. Ben sıçrarım.

"Motor!"

Ve sonra tüm dünyam altüst oldu.

İKİ CANDICE

Blake Harding'in cazibesinin tüm gücü, bana bir hızlı tren gibi çarptı. Bir dakika önce baştan çıkarıcı olan gözleri, erimiş çikolataya dönüştü. Vay canına.

"Seni gördüğüm andan itibaren seni istedim, Hayley," diyor ve benim adımları söylememesi umurumda bile değil. Her bakımdan ben Hayley'im. Bu filmin karakteriyim. Candice artık yok. Ben Blake Harding'in arzusunun nesnesiyim. Sesi derin, sert ve benim derin, kadınsı özümü çekiyor. "Seni asla bırakmayacağım. Önümüzdeki yüz yıl boyunca beni uzaklaştırsan bile, her zaman yanında olacağım."

Bana doğru eğildi—

"Kes!"

Benden uzaklaşırken eli belimden düşüyor. Hayal kırıklığı içimi kaplıyor ve çimlere devrilmemek için tüm dikkatimi toplamam gerekiyor.

"Sen hiç repliklerini unutacak biri olmadın, Blake," diye seslenir Mark, bir kulağı kulaklıkla kapatılmış halde önündeki monitöre bakarken. "'Önümüzdeki yüz yıl boyunca beni uzaklaştırsan bile, her zaman yanında olacağım. Seni korumaktan vazgeçemem Hayley, bu benim doğamda yok,'" diye okur Mark, sonra Blake'e kaşlarını kaldırır.

"Anladım," diye cevaplar Blake.

Birbirlerine komutları söylerler, çubukları çekerler, sonra Blake'in erimiş çikolata gibi bakışları yine bana yönelir, sıcaklık sonuna kadar yükselir. Bundan sonra yeni külot almam gerekecek.

"Seni gördüğüm anda senden hoşlandım, Hayley," diyor ve bunu daha önce bir kez söylemiş olmasına rağmen, kalbim yine de hızla atıyor. Herhalde bu yüzden sinema ekranlarına çıkan tüm romantik komedilerin yıldızı o. Bu adam bir usta. Repliklerini söyledikten sonra elini belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Vücudum buna seve seve

. Göğsüne çarparak, yumuşak gömleğinin kumaşına tutunurum, parmaklarımı onun gücüne karşı hafifçe kıvrırım. O tam bir erkek gücü ve ona bu kadar yakın olmak her şeyi unutturuyor bana. Diğer eli çenemi kavrar, yüzü hafifçe eğilir. Tek görebildiğim o. Yüzü. Göğsü. Vücudumdaki elleri.

Kutsal olmayan eylemlerin kutsal annesi.

Kameralar için. Doğru. Çekiliyoruz. Benim için değil. Bu benim için değil. Yine de...

Bu... çok fazla. Nefesim kesildi, kalbimi çarptıracak bir sonraki repliği bekliyorum.

"Beni uzaklaştır, ama kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar." Bir hırıltıdan başka bir şey olmayan bir ses. Beni eritmek isteyen sözler.

Bu adam ateş gibi yakıcı ve dudakları öpülecek kadar yakın. Bayılacağım. Buraya nasıl geldim? Bu nasıl oldu?

Sonra Blake'in parmakları enseme sıkıca kavrar, diğer eli sırtımı okşar ve beni kendine doğru çeker. Sert, erkeksi göğsü göğüslerimi ezip geçer, kaslı pazıları beni hapseder. Uyluklarım Blake'inkilere değişiyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, başımı yukarı kaldırıyor ve *tam orada*. O ünlü dudaklar benimkilerden bir santim uzakta ve muhteşemler. Alt dudağı güzelce dolgun, mükemmel şekilli, hafifçe açık. Sakalları sert ve çekici görünüyor ve kendimi dudaklarımı yalarken buluyorum.

Bunu yaptığımda bakışlarında bir değişiklik oluyor. Koyu çikolata rengi, dilimin hareketini izlerken kızarıyor, vücudu bana karşı çok, çok hareketsiz ve sert hale geliyor. Eli enseme sıkıca kavırıyor, diğer kolu beni imkansız bir şekilde daha da yaklaştırıyor.

Her santimim onun her santimine bastırılıyor ve inanın bana, bu çok *iyi* hissettiriyor. İyi olmaktan da öte. Hiç bu kadar inanılmaz derecede erkeksi, bu kadar güçlü, bu kadar *seksi* birine bu kadar yakın olmamıştım.

Bakışlarındaki sıcaklık gözlerime yansıyor ve başka bir ince değişiklik oluyor. Bir karar veriyor. Bu kararın verildiği anı görüyorum. Sıcaklık arzuya, arzu da eyleme dönüşüyor.

Sonra Blake Harding beni öptü.

Ben...

Vay canına.

Dudakları yumuşak, talepkar, mükemmel. Alt dudağıımı ısırır ve benden bir inilti koparır, sonra dudaklarım açılır açılmaz dilini ağzıma sokar. Hafif nane tadı vardır ve tadı güzeldir. Gerçekten, *gerçekten* güzeldir. Kendimi yumuşarken, ona karşı erirken buluyorum, bacaklarım titrerken ellerim gömleğini sıkıca tutuyor. Ama o düşmeme izin vermiyor. Parmaklarını saçlarıma doluyor ve beni vücuduna sıkıca sarıyor, sanki dünyada benim dudaklarımdan daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi öpücüğü derinleştiriyor.

Hiç böyle öpülmemiştim. Hiç, hiç, hiç. Sanki hayatta kalmak için beni öpmesi gerekiyormuş gibi, beni o kadar çok istiyor ki kendini zor tutuyor gibi.

Onun kollarında tutsak olmak cennettir, sanki dünyada başka hiçbir şey bana ulaşamazmış gibi. Ensemdeki el kıvrılır, parmakları derime batarken saçımı çekerek başımı tam istediği yere getirir. Onun ellerinde hamur gibiyim. Sanki tam da bu amaç için yaratılmışım gibi, istediği gibi ve istediği yere hareket ediyorum. Diğer eli daha yukarı kayıyor, sırtımı tamamen sarıyor, parmakları göğsümün yanını okşuyor. Aşağıda başka bir spazm oluyor. Vücudum onun ellerinde esnek ve muhtaç hale gelirken, içinden düşük bir homurtu geliyor.

Bu bir öpücük değil. Bu bir fetih. Blake Harding, sanki dünya sona eriyormuş gibi beni öpüyor. Sanki çölde yürüyormuş ve ben onun ilk yudumladığı suymuşum gibi. Sanki *yaşamak* için beni öpmesi gerekiyormuş gibi.

Bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Ama uzaktan, belli belirsiz, hışırtı sesleri, sesler duyuyorum. Bir kelime özellikle bir, iki, üç kez söyleniyor...

"Kes! Tanrı aşkına, Harding, kes şunu, lanet olsun!"

Nefes nefese kalırız ve ben önümdeki mükemmel erkek örneğine bakakalırım, zihnim allak bullak olur. Göğsü inip kalkar, gözleri hafifçe şaşkın bir şekilde elimin ağzıma uzanan hareketini takip eder. Dudaklarım nemli, şişmiş, tamamen tahrip olmuş durumdadır.

Bir adım geri çekildim.

"Candice..." Yalvaran bir ses. Blake bana uzanır, sonra elini indirir.

O öpücük... zihnimde bir şeyleri sarsmıştı. Hâlâ hissedebiliyorum, tadını alabiliyorum. Vücudum yanıyor. Düşeceğim.

Tekrar yapmak istiyorum.

Hayır, öpüyorum. Erkekleri öpmem. Kimseyi öpmek için hazır değilim. Yapamam. Bu doğru değil. Paul üç yıl önce öldü. Henüz çok erken.

Ama dudaklarım morarmış, kalbim deli gibi atıyor ve Blake Harding beni yemek istercesine bakıyor. Ondan gözlerimi ayırıp yönetmene bakıyorum. "Burada işimiz bitti mi?"

Altın Küre ödüllü, Oscar adayı yönetmen Mark Yelina bir anlığına bana bakar. "Anladık." Boğazını temizler ve ben de kendi kıyafetlerimi giymek için çadıra koşarım. Çadırdan çıktığımda Blake'in yönüne bakmam. O öpücüğün bana yaptıklarını kimsenin görmesini istemiyorum. Özellikle de onun.

"NE YAPTIN?" Simone, Fiona ve ben kafeye geri döndüğümüzde çılgık atıyor ve Fiona, tüm salona Hollywood filmlerinde dublörük yaptığım kısa ama başarılı kariyerimi anlatıyor.

"Çok ateşliydi," diyor Fiona, gözleri parıldayarak.

"O sadece rol yapıyordu." Cildimin altında yükselen sıcaklığı görmezden gelerek espresso makinesine doğru büyük adımlarla yürüdüm. Four Cups Café, çarşamba sabahı olmasına rağmen oldukça kalabalıktı ve dükkândaki neredeyse herkes bana bakıyordu. Heart's Cove'un yarısı, Fiona'nın Blake Harding'i öptüğümü duyurduğunu duymuştu, bu da gün batımına kadar Heart's Cove'un tamamının bunu öğreneceği anlamına geliyordu.

"Kızım, o rol yapma değildi. Sonrasında yüzünü gördün mü?" Fiona Simone'a dönüyor. "Kemiklerine kadar sarsılmıştı. Sanki tüm dünyası bir anda çökmüş gibiydi. Şok geçiriyordu."

"Tabii ki öyleydi." Simone bana sırtıyor, ben ise onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

İçimde garip bir duygu karmaşası yükseliyor. Bunları ayırmaya çalışmak, bir pastayı pişirmeden çıkarmaya çalışmak gibi. Paul dışında birini öptüğüm için bir parça suçluluk, bir parça saf, ateşli şehvet, vücudumun şiddetli tepkisine karşı iki parça kafa karışıklığı ekleyin, sonra bunları bir tutam belirsiz utançla birlikte bir kaseye atın. 45 dakika 180 derecede pişirin

pişirin, ve kafamda olup biten her neyse onu elde edersiniz.

"Hikayenin tamamını anlatman gerekecek," diyor Simone, ben kahve çekirdeklerini portafilter'a öğütürken tezgaha yaslanarak. Kafama iki kat mantık sokulması gerekiyor.

"Aynı şekilde." Jen mutfaktan çıkıyor, yanağında un izleri var. "Blake Harding mı?"

"Önemli bir şey değildi. Bir çekim için yerime geçmemi istediler. Önemli bir şey değil."

Evet, üç yıldır yaşadığım ikinci öpücük olması önemli değil. Vücudumu ateş gibi yakmış ilk öpücük olması önemli değil. Ve ilk derken, *ilk* demek istiyorum. Hayatımdaki ilk öpücük. Tekrar yapmak istemem önemli değil.

Bu bir tür ihanet, değil mi? Paul çok yakın zamanda vefat etti. Henüz hayatıma devam etmeye hazır olmamalıyım. Kocamı seviyordum. Erken yaşta ölebileceğini biliyorduk ve buna hazırlıklıydık. Yine de onunla bir hayat kurmayı seçtim. Nasıl bu kadar çabuk hayatıma devam edebilirim? Nasıl hayatıma devam edebilirim *ki*?

Espresso makinesinin sesi, bana yöneltilen binlerce soruyu bastırsın diye, süt buharlamakla meşgul oluyorum.

"...ve dil vardı. Sana söylüyorum, filme koymak için çok ateşliydi. Blake Harding ayrıldıklarında şok olmuş gibiydi. Yönetmen bir düzine kez kes diye bağırdı!" Fiona'nın yüzü kızarmış, gözleri parlıyor. "Blake. Lanet olası. Harding!"

Kahve dükkanındaki tüm kadınlar topluca bayılır gibi olurlar ve bana birkaç kıskanç bakış atarlar. Gözlerimi süt kabından ayırmadan, birkaç kez karıştırdıktan sonra bekleyen espressoya dökerim. Kahve bunu düzeltir. Kahve her şeyi düzeltir.

Mesele şu ki, Fiona haklı. O öpücük deliceydi. Eli boynuma dolanış şekli. Göğsünün inanılmaz genişliği, mükemmel kasları, bana karşı o kadar sağlam ve sert olması. Onun kollarında kendimi ait hissetmem ve asla ayrılmak istememem. Daha fazlasını istedim. Dudakları dudaklarıma değdiğinde ve elleri vücuduma yayıldığında, kıyafetlerimi yırtıp atmak ve beni alması için yalvarmak istedim. Seks istedim. Sıcak, terli, kirli seks.

Mükemmel bir öpücüktü. Sıcak bir öpücüktü. Rüyamda göreceğim, bunu şimdi biliyorum.

Ama kimseyi öpmemem gerekiyor.

Latte'nin ilk yudumu çok lezzetli ve omuzlarım bir parça düşüyor. Kahve kesinlikle yardımcı oluyor.

Sonra kahve dükkanının kapısı açılır ve Dorothy içeri girer. İkiz kardeşi Margaret ile birlikte, Dorothy kasabadaki otelin sahibi ve işletmecisidir. O özgür ruhun tanımıdır ve ben büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum... ne zaman olursa olsun. Henüz olmadığım kesin.

Gözleri bir anda bana kayar ve kollarını havaya kaldırarak yerinde koşarken çığlık atar. "Candice Blake Harding'i öptü!" Zürafa desenli, dökümlü bluzu, yukarı aşağı zıplarken dalgalanır, saçındaki yeni mor çizgi pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında parıldar. Ama beni en çok etkileyen Dorothy'nin gülümsemesidir. Parlak kırmızı rujlu dudaklarıyla kollarını yana doğru açar ve tekrar çığlık atar. "Eli duyana kadar *bekle*."

"Eli'ye söylemene gerek yok," diye boşuna itiraz ediyorum. Muhtemelen çoktan aramıştır. İkisi neredeyse bir yıldır ayrılmaz bir ikili. "Eli umursamıyor."

"Eli kesinlikle umursar." Dorothy kıkırdayarak kolunu Simone'nin koluna takar ve onu kendine doğru çeker. "Bu, sen ve Wes gizlice buluşmaya çalıştığınızdan beri duyduğum en iyi dedikodu."

"Gizlice buluşmuyorduk." Simone gözlerini devirdi. Herkes güldü. Ben bile. Simone sadece sırıttı.

"Anne!" Allie, gözleri çılgınca, kafenin kapısından içeri dalar.

"Neden okulda değilsin?" Ellerimi belime koydum.

"Çalışma saati," diye açıklıyor, sonra kollarını iki yana açıyor. "Blake Harding?"

Oh, haydi ama.

İnleyerek başımı ellerimin arasına gömüyorum. Heyecanlı sohbetler kafeyi dolduruyor, kapı açılıp kapanıyor ve giderek daha fazla Heart's Cove sakini olayların olduğu yere doğru yol alıyor.

Olayın odağı ise ben ve hain dudaklarım.

Sonra, odaya sırtımı dönüp latte'mden bir yudum daha almak için, daha güçlü bir içecek olmasını dileyerek, odaya bir sessizlik çöküyor

. Ensesindeki tüyler diken diken olur ve kulaklarını dikip duvara bakar.

Bu ses hoşuma gitmedi. Hiç hoşuma gitmedi.

Biri boğazını temizliyor. Dorothy. "Candice, tatlım, seni görmek isteyen biri var." Sesi garip. Sessiz. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım.

Kalbim çarpıyor. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Bu olamaz. Bugün bir rüya. Bir kabus. Her an uyanacağım.

Ama arkamı döndüğümde, bunun bir rüya olamayacak kadar gerçek olduğunu anlıyorum.

Blake Harding kafemde duruyor, erimiş çikolata gibi gözleri odadaki tek kadın benmişim gibi bana bakıyor. Bakışlarının yoğunluğu midemi ürpertiyor. Bütün varlığı benim s yleyeceklerime bağılymış gibi bana odaklanmış bir şekilde bakıyor.

"Merhaba," diyorum tiz bir sesle. Harika. Ne kadar da eloquence. Umarım tüm varlığına çok bağılı değıldir.

"Candice," diyor ve yumurtalıklarım küçük bir dans yapıyor. Nasıl oluyor da benim adımları evrendeki en güzel şey gibi telaffuz edebiliyor? Her hafta yeni bir kadını olması şaşırıcı değıl. Bu adam seksin vücut bulmuş hali.

"Kahve... ister misin?"

Gözlerini kırıştırdı, sonra sağımdaki dev espresso makinesine baktı. Yüzünde, sanki bir kahve dükkanında olduğunu yeni fark etmiş gibi bir anlama geldi. Boğazını temizleyen Blake (lanet olası) Harding, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve hareketlerinin saf duygusallığıyla kadınların topluca bayılmalarına neden oldu.

"Tabii. Belki bir yerde kahve içip... konuşabiliriz?"

"Yap şunu!" Dorothy sahne fısıltısıyla tıslar. "Tanrı aşkına Candice, *yap şunu!*"

Ona umarım sert bir bakış atarım. O ise sadece manyakça sırtıp bana cesaret verici bir şekilde başını sallar. Simone, Blake'in arkasından bana başparmağını kaldırır. Bakışlarımı Blake'e çeviririm ve vücudumdaki her kasın gerildiğini hissederim. O, bana bakarken

bana bakıp sanki başka kimse yokmuş gibi hissettiriyor. Tanrım. Başım belada.

"Cappuccino," diyor hafif, küstah, seksi, şakacı bir gülümsemeyle. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Blake Harding bir çapkın ve gözünü bana dikmiş.

Buna kanmayacağım. Hayır, ben değil. Elbette, ateşli bir öpücük paylaştık. Onunla kahve de paylaşacağım, ama başka bir şey yapmayacağım. Aptal değilim. Henüz çok erken.

Mekanik olarak kahve çekirdeklerini öğütmeye başlıyorum. Bütün bunlar yakında bitecek. Ama portafilteri espresso makinesine takıp kahveyi çıkarmak için düğmeye bastığımda, kapı yine gürültüyle açılıyor.

"Margaret!" Dorothy seslenir. "Sonunda. Bunu duydun mu?" Başparmağıyla Blake'i, sonra beni gösterir.

"Boş ver onu," diyor Margaret nefes nefese. Normalde düzgün olan saçları topuzundan dökülüyor, yanaklarında parlak kırmızı lekeler var. "Candice, gelmelisin. Evin yanıyor."

ÜÇ BLAKE

"ANAHTARLAR." Kafeden çıkar çıkmaz Candice'e elimi uzattım. Anlamadan bana baktı, ben de parmaklarımı kıpırdatarak "Anahtarlarını ver" dedim.

"Ben sürebilirim."

"Yüzün bembeyaz ve bacakların titriyor, sanki düşecekmişsin gibi. Ben sürerim. Bu senin araban mı?" Önümüzde park etmiş siyah hatchback'i işaret ettim.

"Ben..."

"Bırak o sürsün anne."

Candice'in arkasında duran kıvırcık saçlı sarışın kıza bakmak için arkama dönüyorum. *Annem*. Onun genç çocuğu. Kahretsin, Candice'in çocuğu var.

Ben burada ne yapıyorum böyle?

Öpüştüğümüzde, daha fazlasını istedim. Mark, geri döner dönmez hayalarımı koparacağını söylemesine rağmen, onu şehre kadar takip ettim. Aşık bir genç gibi ona kahve içmeye çıkalım mı diye sordum. Hepsi ne için? Bir öpücük için mi?

Hayır. Sadece bir öpücük değildi. O sadece bir öpücük değildi. İçimde uzun zamandır öldüğünü sandığım bir şeyi uyandırdı.

Kadınları öptüm. Dürüst olmak gerekirse, birçok kadını öptüm ama hiçbir *böyle* hissettirmedi. Hiçbir kadın Candice'in dokunuşuma verdiği tepkiyi vermedi.

Kollarımı ona doladığımda, sadece yumuşamakla kalmadı. *Eridi*. Sanki içindeki derin bir şeyi bırakmış gibi hissettim. O birkaç saniye boyunca, kendinden bir parça bana verdi. *Bana*.

Ve ben onu aldım.

Filmi, Veronica'nın saçma sapan öfke nöbetlerini, Mark'ın bize bağırmasını, hepimizin yetişmek için koşturduğumuz sıkı çekim programını unuttum. Hiçbiri önemli değildi çünkü Candice'i öptüğümde, o benim oldu ve ben onu bırakmaya hazır değildim.

Bir kadını yanımda tutmak istememin üzerinden çok uzun zaman geçti. Tam olarak on yedi yıl. Kalbimin derinliklerinde, daha da uzun olduğunu itiraf edebilirim. Denemeye cesaret edebilmemin üzerinden o kadar zaman geçti.

Ama onun bir çocuğu var. Ve evi yanıyor. Şu anda arabalarına atlayıp bizi takip ederek onun evine giden insanlara bakılırsa, bu toplulukta sağlam bir yeri var.

O öpücük çok güzeldi, görmezden gelemedim ve bunun arkasında bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor. Bir kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek istememin üzerinden *çok uzun* zaman geçti ve Candice hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Genç kız kollarını kavuşturup bana bakıyor, gözleri parlak ve mavi, sanki her düşüncemi okuyabiliyormuş gibi. Bir an onun bakışlarını karşıladıktan sonra annesine dönüyorum.

Candice çantasına uzanır ve araba anahtarlarını uzattığım elime bırakır. "Uzak değil." Yolun aşağısındaki film setinin yönünü gösterir. "O yöne git ve ışıklarda sağa dön."

Araca biniyoruz, kız arka koltuğa kayarken Candice yolcu koltuğuna oturuyor. Ellerini o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri beyazlaşıyor ve ne yaptığımı fark etmeden, elimi uzatıp avucumu onun avucunun üzerine koyuyorum. Elleri benim için açılıyor, parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. Yanımda yumuşadığını hissediyorum ve içimde başka bir şey tıklıyor.

Onu yumuşatan adam olmayı seviyorum. Kendini bana bu sonsuz küçük yollarla veriyor, ama ben bunu hissediyorum. *Hissediyorum*. Ve daha fazlasını istiyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyorum gereksiz bir şekilde, muhtemelen yoluna girmeyeceğini çok iyi bilerek, ama yine de söylemem gerektiğini hissederek.

"Yani gerçek hayatta da filmlerdeki kadar kahraman mısınız?" diye soruyor kız arka koltuktan, biraz küstahça. Arka aynadan ona bakıyorum, kaşları yukarı kalkmış, kolları kavuşturulmuş.

"Hayır, pek sayılmaz." Bir anlığına yüzümde beliren gülümseme kaybolur.

Keşke kahraman olmaktan ne kadar uzak olduğumu bilseydi. Hayatım birbiri ardına gelen trajedilerden ibaret, çoğu da benim kendi yaptıklarım.

Elimi Candice'in elinden çektim ve hemen onun teninin sıcaklığını özledim.

Başım dönüyor. Ben bağlanmam. Kadınları bu şekilde takip etmem, tabii onları yatağa atmaya çalışmıyorsam. Neden bu sefer farklı hissediyorum?

Düşüncelerimi netleştirmek için araba sürerken başımı sallıyorum. *Bir öpücükten* sonra buraya koştum.

Çılgınca, değil mi? En son bu kadar kontrolümü kaybettiğimde ilk karımla tanışmıştım. On dokuz yaşındaydım ve altı ay sonra onunla evlendim. Yirmi bir yaşında boşandık ve bu, içimdeki temel bir şeyi kırdı. Genç, aptal ve naftim ve sonrasında olanlar beni geri çekilmeye itti. Kendimden şüphe etmeme neden oldu.

Otuzlu yaşlarımda tekrar denedim, ama aynı değildi. O evlilik altı yıl sürdü, ama ilkinden daha kötü bir şekilde sona erdi. O zaman bir daha o yola girmeyeceğime yemin ettim.

Şimdi, ilkinden neredeyse otuz yıl, ikincisinden on yedi yıl sonra, yıldırım tekrar çaktı ve o yemini yok etti.

Candice, beni yeşilliklerle kaplı konut sokaklarından geçerek gökyüzünü kaplayan siyah duman bulutuna doğru yönlendirdi. Köşeyi döndüğümüzde, itfaiye yangını söndürmeye çalışırken komşuların caddenin diğer tarafında toplanmış, ellerini ağızlarına kapatmış halde durduklarını gördük.

"Hay sıçayım." Arka koltuktan nefes nefese bir fısıltı geliyor.

"Allie, diline dikkat et," diyor Candice otomatik pilotta. Gözleri fal taşı gibi açılmış, eli arabanın kapısında, parmak eklemleri yine kemik beyazı. Dışarıdan kapısını açtığımda neredeyse düşüyor ve benim arabadan inip onun yanına geldiğimi fark etmediğini anlıyorum.

Kolumu Candice'in omuzlarına dolayarak, onu arabadan indirip, kısa bir mesafede park etmiş polis arabalarından birine doğru yöneliyorum.

Polis memuru Candice'i görünce şapkasını çıkarır. Gözleri bana kayar, beni tanıdığı anlaşılır, sonra tekrar Candice'e döner. "Bayan Viceroy."

Candice nefes nefese, yumuşak bir sesle cevap verdi: "Tanrı aşkına Joe, kaç kez sana bana Candice demeni söylemem gerekiyor?"

Milletvekili çekinir. "Candice, üzgünüm. Daha fazla yaklaşmana izin veremem. İtfaiye elinden geleni yapıyor."

"Yangının nasıl başladığını biliyorlar mı?" Bana yaslanarak titriyor.

Adam başını sallar. "Yangın söndürüldükten ve adli tıp ekibi incelemesini yaptıktan sonra daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Candice!" Dönüp baktığımda, Candice'in arabasının arkasında yarım düzine araba park etmiş ve kafedeki tüm müşteriler konvoydan akın akın iniyorlar. Candice'e yangını haber veren yaşlı kadın, ona çok benzeyen bir kadınla (belki kız kardeşi) ve kafasında parlak bir kel yaması olan gri saçlı bir adamla birlikte arabalardan birinden iniyor. Hepsini otelde görmüştüm. Sanırım iki kadın otelin sahibi. Üçü bize doğru yürüdü ve Candice ile Allie'yi kollarının arasına aldı, ben ise bir kenarda işe yaramaz bir şekilde duruyordum.

Bu kasaba halkının Candice'in etrafında toplanmasını izlerken göğsümde garip bir his uyandırıyor. Bu hissi tanımam biraz zaman alıyor, ama tanıdığımda, şaşkın bir şekilde bir adım geri atıyorum. Bu *kıskançlık*. Kıskanıyorum. İlk sorun belirtisinde, düzinelerce insanın Candice'in yanında olup ona destek olduğunu kıskanıyorum.

"Nerede uyuyacağız anne?" "Bir çaresini buluruz Allie."

"Bütün eşyalarım orada! Dizüstü bilgisayarım! Notlarımın olduğu sırt çantam oturma odasında!"

"Onlar sadece eşya, tatlım." Candice kızının beline kolunu doladı. "Okulunla konuşuruz." Candice'in başı kızının çenesine kadar geliyor ve ikisi sıkıca sarılırlar. Keşke bir şey yapabilsem.

"Nerede yaşayacağız?" diye ağlıyor Allie.

"Bir yer kiralarız. Her şey yoluna girecek," diyor Candice, sesi düz. Ona gitmek istiyorum, ama yapamıyorum.

"Kiracılarımız pazartesi günü kiralık evimizden taşınıyor," diyor yaşlı bayanlardan biri. "Ev çok büyük değil, ama iki yatak odası var ve kısmen mobilyalı."

"Oh, Margaret, çok naziksin..." diyor Candice, kolunu uzatarak.

Candice'in diğerk arkadaşları da onun etrafına toplanır ve ben burada, dışarıda, bir yumru gibi durduğumu fark ederim.

Bunun yıldırım çarpması olduğunu mu sanmıştım? Ha. Evet, tabii. Ben bencil bir pisliğim ve Candice'i takip etmek neredeyse kesinlikle felaketle sonuçlanacak. Ne düşünüyordum ki? Belki kimse fark etmeden gidebilirim. Öpücüğünü unutabilirim, kahve randevusunu unutabilirim, hepsini unutabilirim. Burada olmamalıyım. Bu insanlar birbirlerine ihtiyaç duyuyorlar ve mahremiyete ihtiyaçları var. Benim gibi, onların özel acılarına karışan birine ihtiyaçları yok.

Arkamı dönerim, sonra otelin kadın çalışanlarından birinin hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardığını duyunca dururum. "Pazartesiye kadar size otelde bir oda sunmak isterdim, ama şu lanet olası filmcilerin hepsini kiraladılar." Tıklatır, sonra bana bakar. "Tabii ki alınmayın, Bay Harding. İş verdiğiniz için minnettarız."

"Benim odamın yanındaki oda boş," diye kendimi durduramadan söylüyorum. Kahretsin. *Kahretsin!* Neden böyle bir şey söyledim ki? Oradan uzaklaşmam gerekirdi!

Candice gözlerini kırıştırır, uzun kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanır, gözleri sonunda bana odaklanır. Dudaklarını ısırır ve ben neredeyse inlerim.

Bu kadın bir tanrıça. Genç, uçarı mankenler benim tipim değil miydi? Yatağıma ısıtıp işim bittiğinde gidecek, kafası boş bir kadın istediğimi sanıyordum. Son on yedi yılımın *iyi* geçtiğini sanıyordum.

Aptalmışım. Aramızda bir şey var, bir kıvılcım, kimya, ne dersiniz deyin. Her ne ise, uzun zamandır hissetmemiştim. Belki de hiç hissetmemiştim.

Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum, uzaklaşmam gerektiği anlamına geliyor. Hayır, *kaçmam gerektiği*. Ne zaman buna benzer bir şey hissetsem, sonuç boşanma ve felaketle bitti.

Konuşmaktan çok Instagram'la ilgilenen kadınlarla çıkmamın bir nedeni var.

Ama Candice titrek bir nefes alır ve başını sallır. "Teşekkürler, Blake. Çok nazıksın. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Adımı söyledi ve sanki karnıma bir kanca saplanmış gibi hissettim, bu da beni oradan uzaklaşmamı engelledi. Omuz silkiyorum. "Araba kullanacak durumda değildin."

"Kahve içmeyi sonraya erteleyecek," diyor hayvan desenli bluz giyen beyaz saçlı kadın bana. "Değil mi, Candice? Ve Bay Harding'in yanındaki odayı sen ve Allie için hazırlayacağız." Soluk pembe pantolonlu ikinci kadın başını sallar, parmakları boynundaki inci kolyeyi ileri geri okşar.

"Clancy ile kalabilir miyim?" diyor Allie ve Allie'nin yanında başka bir sarışın kızın belirdiğini fark ediyorum. İkisi de Candice'e büyük gözlerle bakıyorlar. "Lütfen? Sadece birkaç günlüğüne, değil mi? Pazartesiye kadar?"

"Tabii." Annesi yorgun bir şekilde elini sallar. "Fiona ve Grant kabul ederse."

"Sorun değil," kafeden tanıdığım siyah saçlı bir kadın diyor. "Allie istediği kadar bizimle kalabilir. Grant çocukları okula götürüyor, ikisini de okula götürmesi kolay olur."

"Hâlâ okula gitmek zorunda mıyım?" Allie öfkeyle ağlayarak, kolunu evinin yanmış, kararmış tarafına doğru uzatır.

Geri çekilerek, hepsini kendi hallerine bırakıyorum. Burada ne kadar uzun durursam, o kadar buraya ait olmadığımı hissediyorum. Bu insanlardan daha iyi olduğumdan değil, *daha kötü* olduğumdan. Bu tür bir topluluğa kıyasla, hayatım çok boş görünüyor. Omzumun üzerinden bakınca Candice'in beni izlediğini görüyorum. Gözlerimiz uzun bir süre buluşuyor, hayatımın son saati zihnimde kristalleşiyor.

Bu sadece bir öpücük değildi. Dünyamı, inançlarımı, geleceğimi sarsmıştı.

Telefonum çalıyor ve bu dikkat dağınıklığını fırsat bilip arkamı dönüyorum, normalde görmezden geleceğim bu bilinmeyen numarayı açıyorum. "Alo?"

"O yaşıyor!" Hattın diğer ucunda narin bir kadın sesi gülüyor. "Mark tam bir sinir krizi geçiriyor."

"Veronica," diyorum, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. "Geri dönüyorum."

"Acele etme, yakışıklı. Bugün karavanımdan çıkmayacağım. Merkür'ün gerilemesi yüzünden felakete davetiye çıkarmak istemiyorum. Hayatta olmaz." Diye homurdanır. "Neyse, teklifimi düşündün mü?"

"Hala hayır." Teknik olarak, o sorduğunda hayır dememiştim, sadece cevap vermemiştim. Ama şimdi kesin hayır.

"İnterneti çökerteceğiz Blake. Manşetleri bir düşün! Bunu filmde de kullanabiliriz. Daha fazla para kazanırız. Menajerim senin menajerinle konuşabilir."

"Sana aşıkmiş gibi davranmayacağım."

"Hadi ama. Hiç eğlenceli değilsin." O narin kahkaha yine duyuldu. "Seni yoracağım tatlım, merak etme."

Berrak mavi gökyüzüne bakarak, havada yoğun duman kokusu varken, nefesimi bıraktım. "Seninle çıkmak istemiyorum, Veronica."

"*Sizinle* çıkmak istemiyorum, sıkıcı yaşlı ahmak. Ama benim *bir kariyerim* var ve rol arkadaşımın ateşli bir ilişki yaşamak ikimizin de manşetlere dönmemize yardımcı olur."

"Zaten aşk hayatım yeterince haber oluyor," diye mırıldanıyorum.

Ama mesele o değil. İki saat önce, muhtemelen Veronica'ya katılırdım. Onunla çıkmaya başlardım ve sahte olsun ya da olmasın, muhtemelen onunla yatardım. Kendime bundan zevk aldığımı söylerdim.

Ama şimdi? Candice'in varlığını öğrendiğim şimdi? Kollarımda yumuşadığını hissettiğim ve benden uzaklaşırken gözlerindeki şaşkın ve muhtaç bakışı gördüğüm şimdi?

Hayatta olmaz. Hiçbir şey o hissettiğim kadar iyi olamaz.

Veronica burun kıvrıdı. "Aşk hayatın mı? Kim, Victoria's Secret modeller mi? Lütfen, Blake. Kimseyi kandıramazsın. Ben *gerçek* medya haberlerinden bahsediyorum. İkimizin bir araya gelmesi *büyük bir* olay olur."

"Cevap hayır."

Dudaklarını büzmüş gibi bir ses çıkarır, sonra sesini baştan çıkarıcı bir tona indirir. "Ne zaman sete döneceksin, Blake? Belki ikimiz karavanında kilitlenip ne kadar büyük bir karmaşa yaratabileceğimizi görmeliyiz."

"Biriyle görüşüyorum," diye patladım ve bunun doğru olmasını istediğimi fark edince şok oldum.

Bir duraklama. "Kim?"

"Onu tanımıyorsun."

"Blake, anlamıyorsun. Biz yeni Brangelina olurduk. Kariyerlerimiz stratosfere fırlayacaktı."

"Kariyerim gayet iyi gidiyor ve en son istediğim şey ilişkilerimin daha fazla haber yapılması. Biriyle birlikteyim ve senin ölmekte olan kariyerin için seninle yatmayacağım ya da yatıyormuş gibi davranmayacağım. Tuzağa düşürecek başka bir zavallı ruh bul." Telefonu parmaklarımın arasında sıkıştırarak kapatıyorum ve onu yanan binaya fırlatma isteğiyle mücadele ediyorum.

Harika. Muhteşem.

Arka yarısı alevler içindeki eve bakıyorum, ama hiçbir şey göremiyorum. Sonra sete geri dönüp Candice'in dudaklarının tadını unutmaya çalışıyorum. Candice'i kollarımda tuttuğumda hissettiğim o kesinliği görmezden gelmeye çalışarak, çaresizce umut arıyorum. Kendimi buna bağlanmaktan, bunu istemekten alıkoymaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Günün çekimleri bittiğinde, bir karar vermişimdir. İlk evliliğimde, ikinci evliliğimde ya da o zamandan beri geçen onca yılda ne olursa olsun, yeni bir başlangıç yapacağım.

Candice'in peşinden gideceğim. Bir gece, bir hafta ya da bir ay için değil. Hızlı bir seks ve magazin dergisinin kapağına çıkmak için değil. Candice'in peşinden *gerçekten* gideceğim.

O benim için eridi. Bana bir şey verdi ve ben onu aldım. Geri vermeyeceğim.

DÖRT CANDICE

FİONA elime bir fincan çay koyarken, Simone omuzlarıma bir battaniye sarıyor. Jen bir koltuğa oturup içini çekiyor. Kafenin üstündeki kütüphanede, Heart's Cove'a çöken alacakaranlığı izliyoruz.

"Nasılsın?" diye soruyor Fiona, kendi çayını yudumlarken.

"İyiyim," yalan söylüyorum, kafamdaki karmaşayı kabul etmek istemiyorum . "Allie'nin senin evinde kalmasının sorun olmadığına emin misin?"

"Lütfen." Fiona elini sallıyor. "İki ekstra yatak odamız olsaydı, senin de orada kalmanı isterdim. Teklifim hala geçerli. Allie için kanepeyi hazırlayabiliriz ya da Clancy'nin odasında yatmasını sağlayabiliriz."

"Wes ve benim de fazladan bir odamız var," diyor Simone. "Ama bence Blake Harding'in teklifini kabul etmelisin." Kaşlarını oynatıyor. "Şu andan pazartesiye kadar vaktin var. Bugün günlerden ne? Perşembe mi?" Parmaklarıyla sayıyor, sonra gözlerinde bir ışıltıyla bana bakıyor. "Nereye varacağını görmek için dört günün var."

İnliyorum. "Şu anda Blake'i düşünmek istemiyorum." Simone ağzını açıyor, ama o araya girmeden önce konuşmaya devam ediyorum. "Wes'e ne oluyor ki? Önümüzdeki ay kırk beş yaşına girmiyor mu? Ve evlenmezse, ev ve miras bölüşülecek, değil mi? Neden parmağında yüzük yok?"

Evet, Blake ile bugün aramızda olanlardan dikkatleri başka yöne çekmek için saldırıya geçiyorum. Evim yanıp kül oldu. Bana biraz müsaade et, tamam mı?

Simone kaşlarını kaldırdı. "Konuyu saptırmaya çalışma Candice. Biz senden ve Hollywood'un yakışıklısı Blake Harding'den bahsediyoruz, benden ve Wes'ten değil."

"Sen ve Wes bir an önce evlenin, yoksa benim gibi evsiz kalırsınız."

Simone dudaklarını b z p omuzlarını düzeltir ve yüzündeki ifadeden, bana bir kamyon dolusu küfür yağdıracağını anlarım.

"İtfaiyeciler sonunda ne dedi?" diye sorar Jen, hepimizi rahatsız edici bir y zle meden kurtarır. Ayaklarını sehpaye uzatmış, chai kokusu onun koltuğundan benimkine kadar geliyor.

"Yangının nedenini bulmak için daha fazla araştırma yapmaları gerekiyor. İlk bakışta elektriksel bir sorun gibi görünüyor. Şanslı olduğumuzu söylediler, yangın sadece evin arka yarısına yayılmış. Yatak odalarımız alevlerden neredeyse hiç etkilenmemiş."

"Böyle bir yangında asıl hasara neden olanın duman ve su olduğunu duydum." Fiona  ayını yudumlarken, "İçeriye baktın mı?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "İçeri girmeme izin verilmedi. Umarım sabah girerim, ama itfaiye  efi beni arayıp ayarlayacak. Umarım duman e yalarımıza zarar vermemiştir. Düğün fotoğraflarım oturma odasındaydı." Son kelimedede sesim kısılıyor. Paul'un tüm fotoğraflarını kaybetmi sem...

Merdivenlerin gıcirtısı düşüncelerimi keser. Dorothy, kollarında folyo kaplı bir tepsi ile kapıdan ba ını uzatır. Bana sempatik bir gülümseme atar, sonra odanın etrafına bakınır. "Buraya gelmeyi  zlemi im." Tepsiyi birkaç santim kaldırır. "Sandvi ler, ama zehirli olup olmadıklarını kontrol etmeliyim. Agnes yaptı."

Gülümserim ve başımı sallarım. Kitapçı sahibi Agnes ile Dorothy'nin neden kavga ettiklerini bile bilmiyorum. Tek bildiğim, bu kavganın muhtemelen hiç bitmeyeceği.

"Bayan Byron hayattayken burada kitap kul b n z vardı, değil mi?" Simone, ya lı kadın bir duvarı kaplayan kitap raflarına doğru ilerlerken tepsiyi Dorothy'nin elinden alır. Bayan Byron, Simone Wes ile çıkmaya ba lamadan önce vefat eden Wesley'in annesiydi.

Dorothy'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Biz sadece yeni ba layanlara kitap kulübü diyorduk." Omzunun üzerinden bakıyor. "Hepimiz bir araya geldiğimizde burada pek kitap okumazdık.

boş şarap şişelerini erkekler fark etmesin diye gruplar halinde geri dönüşüm kutusuna gizlice atardık."

Gülüyorum. "O zaman neden çay içiyoruz?"

Buna karşılık, tatlı, yaşlı, biraz eksantrik otel sahibi Dorothy çantasından dolu bir viski şişesi çıkarır.

Simone sevinç çılgılığı atarken, Fiona inler. Her zamanki gibi pragmatik olan Jen, kalkıp herkese bardak getirir. Kapı tekrar açılır ve Margaret başını içeri sokar. Fiona ona içeri girmesini işaret eder ve hepimiz yerlerimize otururuz — içkilerimizi de yanımıza alırız.

Konuşma ateşten daha normal konulara kayar ve kaslarım yavaşça gevşer. Clancy okulun atletizm takımına girmeye çalışıyor ve son büyüme atılımıyla Fiona, onun birkaç koşu yarışmasına katılmaya hak kazanacağını umuyor. Gülümsüyorum. Clancy, Heart's Cove'a sadece iki yıl önce taşınmıştı. Grant ve Fiona, birbirleriyle görüşmeye yeni başlamışlardı ve Grant, Clancy'nin varlığından bile habersizdi. Şimdi üçü sıkı sıkıya bağlı bir aile ve Clancy'nin okulda başarılı olduğunu bilmek içimi ısıtıyor.

"Allie atletizmden bahsetmedi," diyorum. "Ama şüphesiz Clancy'nin izinden gidecektir."

Fiona gülümser ve eğilip elimi sıkar, sonra konuşma bizden uzaklaşır. Simone'un çevrimiçi pazarlama ajansına birkaç yeni müşteri katılmış ve işler iyi gidiyor. Jen, kafede tam zamanlı olarak pasta pişirip yemek servisi yapmaktan mutlu, ama diğer şefimiz Fallon'dan ve onun gramla tartmayı tercih ettiği ölçüleri gözle tahmin etme eğiliminden şikayet ediyor.

Margaret ve Dorothy, film ekibinin otelin çoğunu rezerve ettiğini, ancak odaların sadece yarısını kullandığını söylüyor. Film çekimleri bittikten sonra, yaz mevsimi ve Heart's Cove'un ünlü Fringe Festivali yaklaşırken otel hızla dolmaya başlıyor. Heart's Cove, özellikle yaz aylarında her geçen yıl daha popüler bir turizm merkezi haline geliyor. Çok sayıda açık hava etkinliği sunan harika bir yer ve sanatçılar için bir cennet olarak ün kazanmış durumda.

Özellikle otel, sanatçıları ve eksantrik kişileri çeken her şeyin merkezi. Yoga stüdyom da burada. Ayrıca Grant, ayda bir kez, Clancy'nin dehşetine rağmen, çıplak model olarak poz veriyor.

Fiona bu derse düzenli olarak katılıyor ve onu suçlayamıyorum.

"Otelin tamamen dolacağını hiç düşünmemiştim," diyor Margaret. "Kocam öldüğünde ve Dorothy bana bu çılgın fikriyle geldiğinde, bunun yaşlılığımda beni meşgul edecek bir şey olacağını düşündüm. Gerçekten *para* kazanacağımızı düşünmemiştim."

"Bunu hak ediyorsun," diye gülümseyerek ona söylüyorum.

Margaret dudaklarını kıvrarak cevap veriyor, ama gözlerinde bir hüznün var.

"Sizin için Bay Harding'in yanındaki kabinayı hazırladık," diyor Dorothy, viski dolu kahve fincanından bir yudum alırken. "Anahtarlar bende, bu yaşlı kadınlardan sıkıldığınızda hemen oraya gidebiliriz." Başını diğer kadınlara doğru çeviriyor.

Bir protesto korusu yükselir ve Dorothy sadece güler.

Gürültü dinince, başımı sallarım. "Eğer teklif hala geçerliyse, Simone ve Wes'in evinde kalabilirim."

"Saçmalama," diyor Margaret. "Blake Harding yakışıklı bir adam ve yüzündeki ifadeden, sana sadece yan odayı teklif etmekten daha fazlasını istediğini anlayabiliyordum."

Margaret'e şaşkın şaşkın bakıyorum. O, benimle bir ünlünün arasında ucuz bir romantizm olmasını teşvik edecek son kişi. "Neden herkes Blake Harding ve benimle bu kadar ilgileniyor? Onunla çıkmak istemiyorum. İlgilenmiyorum! Evim yeni yandı!"

"Tatlım," diyor Margaret, manikürlü eliyle elimi okşayarak, "kimse çıkmaktan bahsetmedi ki."

Daha fazla kıkırdama sesi duyulunca inliyorum. Bu mekandan miras aldığımız müstehcen aşk hikayeleri duvarı birdenbire anlam kazanıyor.

"En son ne zaman bir erkekle birlikte oldun?" Şaşırtıcı bir şekilde, bu soru Jen'den geliyor. O yıllardır en iyi arkadaşım ve biz hiç samimi konulardan konuşan tipler olmadık. Ama başı yana eğik ve yüzündeki ifadeden bu soruyu bırakmayacağını anlıyorum. Bir kez kafasından çıkıp bir şeye odaklandığında, kemik peşinde koşan bir köpek gibi olur.

Yine de, elimi sallayarak bu soruyu geçiştirmeye çalışıyorum. "Geçen yıl Rudy ile bir randevuya çıktım. Öpüştük. İşe yaramadı."

Şimdi her Four Cups'a geldiğinde kendimi biraz rahatsız hissediyorum."

"Bu ne, ortaokul mu?" Simone burun kıvrıyor. "Öpüşmekten ve el ele tutuşmaktan bahsetmiyoruz, Candice. Seksten bahsediyoruz. *Pis pis* şeylerden."

Yanaklarım kızardı. Omuz silktim ve sesimi normal tutmaya çalıştım. Sesim tiz çıktı. "Uzun zaman oldu ama önemli değil. Hayatımın o kısmı bitti. Bunu kabul ettim."

Nazikçe alay ve şakacı kahkahalar bekliyorum, ama tek duyduğum sessizlik.

"Tatlım," Fiona dirseklerini uyluklarına dayayarak söze başlar, "hayatının o kısmı bitmedi. Kocanın vefat ettiğini biliyoruz, ama bu senin kadın olmadığın, insan olmadığın anlamına gelmez. Blake olmak zorunda değil, şu anda olmak zorunda da değil, ama yine de seks yapmaya hakkın var ve kesinlikle bundan zevk almaya hakkın var."

Yüzüm kızarır. Kafamı sallarım. "Paul öldüğünde, hatta ondan önce, hastalandığında, bunu kabullendim. Önemli bir şey değil."

Birkaç endişeli bakış değiş tokuş edilir. Margaret, inci kolyesini parmaklarıyla okşadıktan sonra elimi tutar. "Candice, canım, bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Sana nasıl yas tutacağını söyleyecek değilim, ama hayatının sona ermediğini biliyorsun, değil mi?"

Jen öne eğilir, gözleri keskinleşir. "Ne zamandır seks yapmadın, Candice?"

Utanç beni yutmak üzereyken boğazım düğümlenir. Bu konuya nasıl geldik ki? Bir dakika önce çocukların atletizmden bahsediyorduk!

Bana bakan yüzlere bakıyorum, sözcükler göğsümde sıkışıp kalıyor. Hepsi Paul ile evliliğimin mükemmel olduğunu düşünüyor. Birçok yönden öyleydi... ama birçok yönden de değildi. Ama bunu nasıl *düşünebilirim* ki? Onun anısını ihanet ediyorum. O *harikaydı*. Öyleydi!

Elimi yanağıma koyup başımı sallıyorum.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diyor Fiona yumuşak bir sesle. "Jen, onu zorlama."

Jen onu görmezden gelir. "Candice." Sesi hiç duymadığım kadar serttir. Gözlerimi ona çeviririm ve hemen pişman olurum. O

geriye yaslanıyor, kaşları kalkıyor. "Üç yıldan çok daha uzun zaman oldu, değil mi?"

Paul yaklaşık üç yıl önce öldü ve Jen bunu biliyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"Candice." Jen'in sesinde hala sertlik var, ama başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin yumuşadığını görüyorum.

Ne olacak ki? Hepimiz yetişkiniz. Hayatın bazen umduğumuz gibi gitmediğini biliyoruz. Derin bir nefes alıyorum. "Dokuz. Neredeyse on."

Oda sessizliğe büründü.

Simone boğazını temizler. "Dokuz ne? Dokuz yıl mı?"

Viski bardağını bacaklarımın arasına koyup yüzümü ellerimle kapattım. Dorothy adında biri nazikçe kolumu yüzümden çekip bardağıma biraz daha alkol doldurdu ve elime tutuşturdu. "İç," dedi. "Hepsini iç tatlım."

Çılgınca bir nedenden dolayı, dediğini yapıyorum ve bir yudumda hepsini içiyorum. Muhtemelen bunun utanç duygumu hafifleteceğini umuyorum, ama tek yaptığı boğazımı yakmak oluyor. Arkadaşlarımla şok olmuş yüzlerine bakıyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Şimdi Blake ile neden bir şey yapamadığımı anlıyor musunuz? Dokuz yıllık kuraklığı bir film yıldızı ile nasıl sona erdirebilirim ki?"

"Neden" —Fiona boğazını temizler— "neden bu kadar uzun sürdü?"

Uzun bir nefes verdim. Bu çok kişisel bir konu. Kimseye bundan bahsetmedim. Ama burada, bu odada, bana sadece destek olan kadınlarla çevriliyken, omuzlarımda sonsuza dek duran bu yükü atabileceğimi hissediyorum. Kupayı uzattım ve Dorothy görevini yerine getirerek onu yeniden doldurdu. Ilık viskiyi yudumlarırken, konuşmadan önce kendimi hazırladım.

"Allie doğduktan sonra Paul ve ben... yavaşladık. Kendi bedenimde bir yabancı gibi hissediyordum, sanki kendi bedenimden çıkıp doğum sonrası sönmüş bir balona dönüşmüş gibiydim. Seks yapmak istemiyordum."

Arkadaşlarım itiraz etmeye çalıştıklarında, sadece başımı sallıyorum. Onların çocukları yok. Anlamıyorlar.

Derin bir nefes alıp devam ediyorum. Bir bakıma, bu şeyleri yüksek sesle söylemek, uzun zamandır utanç verici ve mahcup edici bulduğum tüm şeyleri itiraf etmek iyi geliyor. "O henüz yürümeye başlayan bir çocukken,

Yine de denedik, ama seks yapmak çok zor hale geldi. İkimiz de çok *yorgunduk*. Vücudum yüzünden bana olan ilgisini kaybetmiş olabileceğini düşündüm...

"Vücudun harika, Candice," diyor Simone. "Boyun 1,55 metre, ıslak ıslak 45 kilo falan mısın? Her gün yoga yapıyorsun, Tanrı aşkına. Çoğu erkekten daha güçlüsün. Sönmüş balonmuş, hadi oradan."

Omuz silkiyorum. "Yogayı daha sonra keşfettim. Sanırım onu daha fazla ilgilendirmek istiyordum. Belki de vücudumun yapabildiklerini takdir etmeye çalışıyordum. Değiştiği haliyle kabul etmeye çalışıyordum. Allie büyüdükçe onunla işler kolaylaştı, ama Paul ve ben... Sanırım denemedik bile. Sonra hastalandı. İkimiz de bunun olabileceğini biliyorduk. Çocukken lösemi olmuştu ve akciğerleri hasar görmüştü. Bu her zaman bir sorun olmuştu. Kalp hastalığı teşhisi konduğunda bu bir sürpriz olmadı. Birbiri ardına sorunlar devam etti. Hastaneye çok sık girip çıkıyorduk ve seks önceliğimiz değildi. Hâlâ öpüşüyor ve sarılmıyorduk ve başka şekillerde yakınlaşıyorduk, ama evliliğimizin o kısmı... uzaklaşmıştı. İhtiyacım olmadığını düşünüyordum. Libidom o kadar düşüktü ki, bir daha asla geri gelmeyeceğini düşünüyordum. Bugüne kadar. Bana bakan yüzlere bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bana bu kadar acıyarak bakmayı kesin."

Durmak yerine, herkesin kaşları birden yükselir, endişe - ya da acıma? - her yüzünde okunur.

"Yine de... kendine iyi bakıyorsun, değil mi?" Bu soru Fiona'dan geliyor, kaşları birbirine yaklaşmış.

Yüzüm kızarır. Ya da daha da kızarır, çünkü zaten kulaklarımın uçlarına kadar yanıyorum. Kafamı sallarım. "Pek sayılmaz. İstemiyordum. İhtiyacım yoktu. Size söylüyorum, hayatımın o kısmı bitti. Ben... Artık yok."

"Doğum günün için sana bir kutu dolusu vibratör alacağım," diyor Simone.

İçimdeki gerginlik bir anda yok oldu ve şaşkın bir kahkaha attım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Açma düğmesinden başla," diyor Simone ciddi bir ifadeyle ve ben yine gülüyorum.

"Belki de bir vibratör almalıyım."

Simone donar. "Yok mu? Candice, tatlım." Kafasını sallar, sonra parmağını havaya kaldırır. "Bir kutu dolusu! Benden alacağın şey bu."

Kahkaham patladı ve bir dakika önce beni boğan korkunç utanç duygusunu yok etti.

"Vibratörleri boş ver!" diye bağırır Dorothy. "Blake Harding'e ne dersin? Eminim onun elleri işi halledebilir."

Burun kıvırıyorum, sonra gülüyorum ve tekrar burun kıvırıyorum. Sonra kahkahalar havayı dolduruyor ve çok geçmeden herkes gülüyor. Margaret kolunu bana dolarken başımı onun omzuna yaslıyorum. Diğer tarafımdaki Fiona elini uyluğuma koyuyor.

Herkes sakinleşince, Jen koltuğundan bana bakarak uzun bir nefes alır. "Oteldeki odayı almalısın, Candice."

Bu beni şaşırtır. Simone'dan, Dorothy'den, Fiona'dan beklerdim. Ama Jen? Onun rahatlığı seksin önüne koyacağını düşünmezdim.

Ona bakıp hafifçe başımı sallıyorum. "Blake Harding her hafta koluna yeni bir kadın takıyor. Onunla ilgili haberleri gördüm," diyorum. "O, ilişki kurmak isteyeceğim türden bir adam değil."

"Ne olmuş yani? Bu daha iyi değil mi? Aşık olma ihtimalin yok." Simone omuz silkiyor ve içkisini yudumluyor. "O seni kullanacak, sen de onu kullanacaksın."

"Bu çok saçma. Hepimiz Blake Harding'in benden hoşlandığını varsayıyoruz. O bir Hollywood yıldızı!"

"Öpüşmeyi gördüm Candice," diyor Fiona, kaşlarını kaldırarak. "Onun ilgilendiğini biliyorum. Sonra seni kafeye kadar takip etti!"

"Kimseyle çıkmaya hazır değilim. Henüz çok erken."

"Bunu bir deney olarak gör," diyor Dorothy, uzun gümüş rengi saçlarını omzunun üzerinden atarak. "O, en güzel çağında yakışıklı bir adam, senden açıkça hoşlanıyor ve senin de onun... hizmetlerine ihtiyacın var."

Simone'un gülmemek için dudağını ısırıldığını fark ediyorum. Bana omuz silkiyor. "Haklı. Derin bir bağ olması gerekmez. Sadece seks."

"Bu saçmalık." Bir yudum daha viski içip bardağımı sehpayaya vuruyorum. "Bu delilik. Böyle bir şey olamaz. Evim yanmadı ve bu sabah Blake Harding'i öpmedim."

"Pazartesiye kadar otelde kal, sonra bizim kiralık evimize taşın," diyor Margaret. "Sigortan tazminatını ödeyene kadar orada kira ödemedi kalabilirsin. Sonra uzun vadede orada kalman hakkında konuşabiliriz ya da başka bir yere taşınabilirsin." Margaret bacağıma hafifçe vuruyor, pembe pantolonlu takım elbisesinde hala bir kırıksıklık yok. "Bu sana, sen ve Bay Yakışıklı arasında neler olup bittiğini keşfetmek için dört gün verir."

"Bunu teşvik ettiğine inanmıyorum, Margaret. Senin en mantıklı kişi olduğunu düşünürdüm."

"Dokuz yıl, bir kadının en güzel yılları için çok uzun bir süre," diyor nazik bir gülümsemeyle. "Şimdi, Dor, ona oda anahtarlarını ver ve eve gidip yatmaya gidelim."

Dorothy çantasını karıştırır ve bana üzerinde iki rakamı oyulmuş büyük tahta anahtarlık takılı gümüş bir anahtar uzatır. "İyi şanslar." Göz kırpar, sonra ikizini takip ederek kapıdan çıkar.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Simone hafifçe kıkırdar. "Bu kasabayı ve bu kadınları seviyorum. Yani, Margaret mi? Cidden mi? Yazın ortasında Chanel tüvit etek takım giyiyor, sonra da dönüp sana çılgın film yıldızı seks yapmanı teşvik ediyor. İnanılmaz."

"Sanırım tuhaf film yıldızı seksinden bahsetmedi," diyorum çekinerek.

Simone beni duymazdan gelir. "Her kirli detayı duymamız daha iyi olur, tamam mı Candice?"

"Kendi kocan ve yarın seni mahkemeye götürmesi gerektiği için endişelen, yoksa evini kaybedersin," diye terslerim, sonra Simone'un iri gözlerini görünce inlerim. Kanepeye uzanırım. "Üzgünüm. Bu gereksizdi. Çok kaba davrandım."

Simone içini çeker. "Önemli değil, Candice. Zor bir gün geçirdin."

"Belki de sevişmem gerekiyor."

"Kesinlikle," diye homurdanır Fiona. "Yani, on yıl mı?"

"Dokuz."

"Eski kocamla yatmak zorunda kaldım, ama bu da dokuz yıl seks yapmamaktan iyiydi!" Simone başını sallar ve kendine biraz daha viski doldurur. Bana göz kırpar, kaba davrandığım için hiç üzülmemiş gibi.

Bu kadınları seviyorum.

Kupamı ona doğru uzatıyorum. "Bana doldur. Blake Harding'le ateşli bir ilişkiye gireceksem, biraz sıvı cesarete ihtiyacım var."

"Aferin kızım," diyor Fiona gülerek.

Jen sadece bana gülümser ve sessizce selam vermek için bardağını kaldırır.

İçkimi bir dikişte içip kanepeye uzanıyorum, en yakın üç arkadaşım ile çevriliyim ama bu sabah beni derinden sarsan adamı düşünüyorum.

Gerçek şu ki, Blake ile yatma düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Hem de çok. Elbette bu beni korkutuyor ve belirsiz bir şekilde Paul'un anısını ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor, ama kesinlikle beni heyecanlandırıyor da.

Eğer duyguların karışmadığından emin olursam, belki bunu yapabilirim. Yüzyılın en uzun süren cinsel perhizini sonlandırabilir ve o tarafımın hala işe yarayıp yaramadığını görebilirim. Ne de olsa Blake birkaç hafta sonra gidecek ve bağlanmakla pek tanınan biri değil.

Onunla yatacağım, kaşıntıyı gidereceğim ve sonra uzaklaşacağım. Sonunda büyük bir hata olsa bile, göz açıp kapayıncaya kadar bitecek.

Kolay... değil mi?

BEŞ SIMONE

SÜRÜŞ YAPAMAYACAK KADAR FAZLA ALKOL ALDIKTAN SONRA Wes'i aradım ve telefonuma onun geldiğini bildiren bir mesaj geldiğinde gülümsedim. Diğer kızlarla vedalaşıp kucaklaştıktan sonra, merdivenlerden aşağı sendeleyerek indim (ne zaman bu kadar dik oldular?) ve dışarı çıktım.

Wes, yıpranmış kamyonetine yaslanmış, soluk kot pantolonu kalçalarına kadar inmiş, beyaz tişörtü geniş göğüs kaslarını sıkıca sarıyor. Nefis. Onun göğsüne çarpıyorum ve kollarının beni sarmasını, beni sıcaklığı, gücü ve kokusuyla kuşatmasını bekliyorum.

"Beni almaya geldiğin için teşekkürler."

"Önemli değil, benim güzel küçük sarhoşum." Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ben küçük değilim."

Wes gülüyor, gözleri parıldayarak dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor. Geniş avucuyla popomu okşuyor ve beni kamyonete doğru itiyor. "Bin. Bu gece senden yararlanacağım ve bundan zevk alacağım." Bir eliyle kapıyı açıyor, diğer eliyle kamyonetin yan tarafına dayanıyor, vücudu sırtımda sıcak bir duvar gibi.

Kabine girmeye başlarken durup arkanıza dönerek gözlerinizle onun gözlerini ararsınız. Zümrüt yeşili gözleri size bakar, irislerinde mizah dans eder. Sanki "*Evet?*" demek istercesine kaşlarını kaldırır.

"Neden bana evlenme teklif etmedin?" Bu sözler ağızımdan çıkıverir. Oops.

Wes tamamen hareketsiz kalır, gözleri benimkileri ararken kararlı bir ifade alır, sonra dudaklarıma iner. Göz kapakları uzun bir süre kapalı kalır ve buz gibi bir soğukluk damarlarıma yayılır. Bunu söylememeliydim. *Gerçekten* söylememeliydim. Wes benimle evlenmek isteseydi, şimdiye kadar evlenme teklif etmişti.

Kırk beş yaşına geldiğinde, mirasını içeren tröst küçük parçalara bölünerek çeşitli aile üyelerine ve hayır kurumlarına dağıtılacak.

ve hayır kurumlarına dağıtılır. Neredeyse bir yıldır evim olarak adlandırdığım güzel, ağaçlık mülk amcasına kalacak.

Tabii Wes evlenmezse. Ailesi, onun hayatını paylaşacak birini bulmasını istediği için bunu mirasının bir koşulu olarak yazdılar.

Mesele şu ki, neredeyse bir yıldır birlikteyiz. *Birlikte* birlikte. İlişkimizin başlangıcını belirleyen tüm dram ve "evlenecek miyiz, evlenmeyecek miyiz" tartışmalarından sonra, ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşıdık. O benim için doğru adam, buna şüphe yok. O evi sevdiğini biliyorum ve tamamen pratik bir bakış açısıyla, evlenmeliyiz. Kırk beşinci doğum günü bir aydan az bir süre sonra!

"Bunu sabah konuşmalıyız," diyor Wes yumuşak bir sesle. "İkimiz de akli başında olduğumuzda."

"O kadar sarhoş değilim, Wes." Ondan uzaklaşıp kollarımı kavuşturuyorum, sonra kollarımı açıp yüzümü ellerimle kapatıyorum. Gecikmeli bir utanç dalgası beni vuruyor.

Tanrım. Gerçekten bunu söyledim. Her şeyi olduğu gibi bırakıp bu ilişkiyi olduğu gibi yaşayamadım. Mirası bile istemediğini açıkça belirten bir adama evlilikten bahsetmek zorunda kaldım.

Ama bu geçen yıl, Wes'in iyi bir hayatı hak etmediğini düşündüğüm zamandı. İkimiz... *biz olmadan* önceydi. Sevgi, kahkaha ve seksle dolu güzel, sağlıklı bir ilişki. Sadece masallarda var olduğunu düşündüğüm türden bir ilişki.

Bir daha asla evlenmeyeceğimi düşündüğüm halde, evliliği düşünmeme neden olan türden bir ilişki.

Geçen ay Wes, evimizin okyanus kenarındaki verandasında mum ışığında bir akşam yemeği ile beni şaşırttı. Baharın ilk günü olduğunu ve bu özel günü kutlamak istediğini söyledi. Hayatına girdiğimde, uzun bir kışın sonu gibi hissettiğini söyledi. Ben onun baharıydım.

Bir erkek bana bunu söyledi ve sonra *evlenme teklif etmedi*. Yani, pardon? Ne?

Saniyeler melas kadar yavaş geçerken, başka bir utanç dalgası üzerime çöküyor. Ellerimle gözlerimi kapatıp, kendimi toparlamaya çalışırken derin bir nefes alıyorum.

Çok fazla viski içmiştim. Bilmeliydim. Ben ve alkol, duygusal, açık sözlü bir karmaşa demektir. Bunu üniversiteden beri biliyorum, ama dersimi aldım mı? Hayır. Belli ki almadım.

Nazik bir el bileğimi kavrar ve yüzümden çeker. Sonra aynı şey diğer elimde de olur. Wes başını eğip bana bakar, yüzü dikkatlice ifadesizdir. "Evlenmek ister misin, Simone?"

"Şey... mantıklı, değil mi? Güven, ev...?"

Wes'in yüzü sertleşir. Gözlerini yere indirir, elleri hala bileklerimi sıkıca tutmaktadır. Başını sallar. "Mantıklı, ama Simone, ben para ya da lojistik için evlenmiyorum. Ve senden de bu nedenlerle evlenmeni istemiyorum. İlk evliliğin hakkında bana anlattıklarından sonra bunu yapamam. Eğer evlenirsek, bu birbirimizi sevdiğimiz ve bu adıma hazır olduğumuz için olacak."

Nedense, viskiyle bulanıklaşmış beynimde, sözleri uzun zaman önce kurduğum bir kalkanı delip geçiyor. Ona bakarken gözlerim büyür, farkına varırım. "Benim sana teklif etmemi bekliyordun," diye fısıldarım.

Çenesi sert bir çizgiye dönüşür. "Eski kocanın yaptığı gibi seni tuzağa düşürmeyeceğim. Parayı kullanarak sana altın kafes yapmayacağım. Benden bunu yapmanı istemeyeceğim."

Alt dudağım titriyor. "Ama Wes..."

"Yapmayacağım."

Boğazım o kadar sıkışmış ki, sözleri sert bir fısıltıyla zorla çıkarmak zorunda kalıyorum. "Ya seninle evlenmek *istersem*?"

Donup kalıyor, bir an için bileklerimi sıkı eli, ellerimi kaldırıp yüzünü avuçladığımda tamamen gevşiyor. Yeşil gözleri çılgınca, sanki bir tür aldatma bekliyormuş gibi yüzümü araştırıyor.

Parmaklarımla elmacık kemiklerini okşuyorum, şakaklarımdaki saçlarını okşuyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Wes gözlerini kapatır, kirpikleri yanaklarına düşer, alnı benim alnıma yaslanır. "Bunu mu istiyorsun?"

"Bunu sormanı bekliyordum Wes," diye fısıldıyorum, alt dudağım titrerken gözyaşlarımı zorlukla tutuyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki

patlayacakmışım gibi hissediyorum. Sana kocam diyebilmek istiyorum. Erkek arkadaş/kız arkadaş ilişkisi için çok yaşıyoruz."

Yumuşak bir kahkaha, gözleri hala kapalı. "Büyükbabam onlara bayan arkadaşları derdi."

"Senin bayan arkadaşın olmak için çok gencim."

Wes'in elleri kalçalarımın üzerinde kayarken dudakları gülümsemeye çekiliyor. Gözlerini açtığında parmak uçlarımla gamzelerini izliyorum, bakışları gümüş rengi bir parıltıyla doluyor. Başını çevirip parmaklarımı ısırtıyor, ben çığlık attığımda sırtlıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, aramızda beklenti ile gergin bir sessizlik uzanır. Bakışları yumuşar, kolları kalçalarımı sıkıca sarar. "Karım ol," der boğuk bir sesle. "Lütfen Simone. Yarın benimle evlen." Bana bakar, dudakları kıvrılır. "Hemen evlenelim derdim, ama mahkeme kapalı."

Gülüyorum, gözyaşları yüzümden akıyor ve başımı sallıyorum. "Tabii ki seninle evleneceğim, seni koca aptal. Beni kapana kısılmış hissetmemem için mirasından vazgeçeceğine inanamıyorum."

"Senin için dünyayı bile feda ederim Simone."

Aşk, vücudumun her santimetresini saran sıcak bir battaniye gibi. Wes'in dudakları sıcak ve yumuşak, beni öperken, beni sahiplenirken, benim onun için ne kadar değerli olduğumu bir kez daha gösteriyor. Onun kollarında eriyorum, ancak arkamızda birinin boğazını temizlediğini duyduğumda donup kalıyorum.

"Bu, iki düğün pastası yapacağım anlamına mı geliyor?" Jen kollarını kavuşturur ve bana, sonra Fiona'ya bakar, sonunda gözlerini gökyüzüne kaldırır. "Bu tür şeyler için daha fazla uyarıya ihtiyacım var, bayanlar. Çok daha fazla uyarıya. Ben sihirbaz değilim."

"Beni kandırabilirdin," diyor Fiona, Jen'le konuşmasına rağmen gözleri bana bakıyor. "Four Cups'ın başarısı çoğunlukla senin kruvasanlarına ve haftalık özel kreasyonlarına bağlı."

"Onlar Simone'un fikriydi," diye homurdanır Jen.

"Evet, ama bunları bulan sensin," diye karşılık verir Fiona. En iyi arkadaşım aramızdaki mesafeyi aşar ve beni Wes'in kollarından çekip çıkarır. Bana sıkıca sarılır ve kulağıma fısıldar, "Tebrikler, bebeğim. Zamanı gelmişti."

Beni bırakır, ama diğerleri de beni kucaklarına alır. Wes bile bu durumdan muaf değildir, tebrikler yağarken kadınların ilgisi ve sevgisiyle boğulur.

Candice yüzündeki stresi ve üzüntüyü silip bana içten bir gülümseme gönderir. "Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Senin adına çok mutluyum Simone. Son iki yıldır senin gelişmeni izledim. Bu kasaba sensiz aynı olmazdı."

"En azından pasta için bir gün verin," diye homurdanıyor Jen. "Cumartesi sabahı evlenin. Ardından Four Cups'ta resepsiyon."

"Anlaştık." Wes'e bakıyorum. "Anlaştık mı?"

"Cumartesi olsun," dedi. "Hadi gel, güzelim." Wes parmaklarını benimkilerin arasına soktu ve beni kamyonetine doğru çekti. "Bu sarhoş kadın enerjisinden uzaklaşmam lazım."

Gülerek itirazlar yükselir ve o beni kollarının arasına alıp yolcu koltuğuna oturturken ben de kıkırdarım. Pencereden arkadaşlarıma el sallarım, sonra Wes'in uzun, güçlü vücudunun kamyonetin önünden dolaşıp yanımdaki koltuğa oturmasını izlerim.

Bana göz kırpar, gülümser ve eğilip ıslak, ateşli ve binlerce lezzetli şey vaat eden hızlı bir öpücük verir.

"Seni seviyorum," diyor dudaklarıma.

"Ben de seni seviyorum."

Gülümser, o kadar net ve parlak bir gülümseme ki, kalbimde mutluluk izleri bırakır, sonra Wes kontak anahtarını çevirir.

Baş desteğine yaslanıp dudaklarıma bir gülümseme konduruyorum. Sonra dönüp onun güzel, erkeksi profiline bakıyorum. "Hâlâ benden yararlanmayı mı planlıyorsun?"

Wes sadece bir bakış ve her şeyi anlatan bir gülümsemeyle cevap veriyor. Dudaklarımı ısırıp kıpırdamamaya çalışıyorum, sonra yakında kocam olacak yakışıklı bebeğimle eve dönüyorum.

ALT BLAKE

Otel odamın kapısının dışından gelen bir ses, dikkatimi dizüstü bilgisayarımın ekranından uzaklaştırır.

"Orada kim var?" Annemin kartal gözleri, görüntülü görüşmede bile hiçbir şeyi kaçırmaz. "Kapıda biri mi var? Bir kadın mı? Kim o? Ona içeri girmesini söyle, onunla tanışmak istiyorum. Umarım 26 yaşındaki oyuncaklarından biri değildir, Blake, tatlım, çünkü sana karşı çıkabilecek, kendi yaşında birini hak ediyorsun. Neden genç, sersem kızlarla çıkmakta ısrar ediyorsun, anlamıyorum. Bu arada, baban ve ben aynı fikirdeyiz. Kendi yaşında biriyle çıkmalısın. Değil mi, Merv?"

Yan odadan boğuk bir "Doğru" sesi geliyor.

Annem başını sallar, kaşlarını kaldırarak benden bir cevap bekler, ama alacağı bir cevap yoktur. Bazen annenin sorularına cevap vermemen gerekir ve şu an da öyle bir an.

"Kimse yok anne. Sadece yan odaya giriş yapan biri."

"Mahremiyet için senin yanındaki kabinleri rezerve ettiklerini söylediğini sanıyordum." Annem kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayara yaklaşır. Alnı, sanki eğilip arka planımda ipucu aramaya çalışıyormuş gibi ekranı doldurur. "Neden yan odaya biri giriş yapıyor? Otele kimseyi almamalarını söylemelisin. Odaları senin için boş tutmayı kabul etmişlerdi, değil mi?"

"Onlara birini yerleştirebileceklerini söyledim anne."

"Neden böyle bir şey yaptın?" Geriye yaslanıp kollarını kavuştururken yüzü yine ekranı doldurur. "Çekim yaparken ne kadar konsantre olman gerektiğini biliyorsun. İnsanların seni itip kakmasına izin vermemelisin. O misafir için başka bir oda bulabilirler. Muhtemelen sana yakınlaşmaya çalışan biridir. Büyük olasılıkla o aptal kadınlardan biri. Sakın

onunla yatmaya cesaret etme, Blake Andrew Harding. Oyuncululuğuna odaklanmalısın, bezden yeni çıkmış bu yapışkan kadınlara değil."

Annemi seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama bazen benim kendi hayatı olan yetişkin bir adam olduğumu unutuyor. Ayrıca kırk yaşın altındaki herkesin kendi başına yaşayamayacak kadar küçük ve benimle çıkamayacak kadar genç olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Derin bir nefes alıp, annem aşk hayatım hakkında konuşmaya başladığında her zaman tükenmiş gibi görünen sabrımın derin kuyusundan yararlanıyorum.

"Odayı teklif ettim," diyorum ona. "Kasabada bir kadın yangında evini kaybetti. Kalacak yeri yok, bu yüzden yan taraftaki kulübeyi kullanmalarına izin vermemek benim için gerçekten bencilce olurdu. O bekar bir anne."

"*Demek* bir kadın," diye mırıldanır annem. "Merv! Blake bir kadınla tanışmış. Bekar bir anne." Gözleri bana döner. "Adı ne, tatlım? Evinde yangın çıkmış, zavallı kadın. Ne bekliyorsun? Onu buraya getir! Yüzünü görmek istiyorum. Ona bir yardım paketi gönderebilirim. Yangında her şeyini mi kaybetti? Ne korkunç."

"Anne," diye bağıriyorum, sonra derin bir nefes alıyorum. "Öyle değil. Biz birlikte değiliz. O setteki yemek tedarikçisi. Ona ailemle tanışmasını isteyemem."

Candice ile ilişkimizin nereye varacağını ne kadar merak etsem de, buna hazır *değilim*.

"Bir iş kadını," diyor takdirle başını sallayarak. "Bu iyi. Evet!" diye bağıriyor ekranın dışında, o kadar yüksek sesle ki kulaklıklarımı çıkarmak zorunda kalıyorum. "Bir catering şirketi var. Kendi işini yürüten bekar bir anne!" Gözleri bana dönüyor. "O da o genç annelerden biri değil, değil mi?" Annemin büyük bir rahatlamasıyla başımı sallıyorum. "Hayır. Bu iyi. Tamam."

Aslında anneme Candice'in işinin sahibi olduğunu hiç söylemedim, ama bunun bir önemi yok. Annem kendi gerçekliğini yaratır ve sadece duymak istediklerini duyar. Anneme Candice hakkında başka hiçbir şey söylemeyeceğim. Tek kelime bile.

Bekleyen bir sessizlik uzar. Sonra annem eğilir ve "Adı, tatlım. Adı ne?" der.

"Candice," diye cevap veriyorum, kendimi durduramadan. Kahretsin. Annem bunu nasıl yapıyor? Sanki CIA'in özel ajanıymış gibi bilgi mi çıkarıyor?

"Candice," diyor annem yavaşça, çenesini okşayarak. "İlginç. Daha önce hiç Candice adında biriyle tanışmamıştım."

"Gitmem gerek," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Tabii ki tatlım. Candice'e bizim için selam söyle! Onunla tanışmayı dört gözle bekliyoruz. Seni seviyoruz!"

"Ben de seni seviyorum anne." Sorgulama devam etmeden telefonu kapatıyorum, sonra dizüstü bilgisayarımın ekranını hafif bir tıklama sesiyle kapatıyorum. Şakaklarımı ovarken dudaklarımdan uzun bir iç çekiş kaçıyor.

Annem, hiçbir koşulda Candice ile tanışmayacak.

Uzun, çok uzun bir süre boyunca.

Bir an sessizliği dinliyorum. Check-in sırasında çıkan ilk gürültüden sonra, hiçbir ses duymadım. Otel iki bölümden oluşuyor. Ana bina, uzun bir koridordan odalara açılan dört katlı geleneksel bir otel. Otelin diğer kısmı, benim kaldığım bölüm, yarım düzine kabana tarzı odadan oluşuyor. Benim odam ve diğer iki oda, küçük bir dikdörtgen havuza bakıyor. Diğer üç kabana, çoğunlukla görüş alanından gizlenmiş, ağaçlık bir araziye yerleştirilmiş. Bu küçük kasabadan beklediğimden çok daha fazla mahremiyet ve lüks sunuyor. Bu, Veronica Taylor'ın yaygara koparmasını ve ekibini, çekimler sırasında kalması için uygun lüks bir malikane bulmak için koşturmasını engellemedi, ama bunu yaptığına sevindim. Kiralık malikanesinden setin karavanlarına taşınıyor ve ben onu sadece çekim yaparken görmek zorunda kalıyorum. Bana uyar.

Ayağa kalkarken sandalyemi geri itiyorum ve Veronica'yı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Şu anda düşünmek istediğim son kişi o. Bu projenin geri kalanında onun yaklaşımlarından kaçmak zorunda kalırsam, son iki hafta benim için çok zor geçecek. Muhtemelen bu durum son ürüne de yansıtacak ve ekran kimyamızın eksikliği nedeniyle çok kötü eleştiriler alacağız.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden koparır. Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirip kapıyı açarım ve karşısında Candice'i görürüm. Kaşları havaya kalkar. "Oh. Merhaba."

Bana utangaç, seksi bir gülümseme atıyor ve bu gülümseme doğrudan sikime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Merhaba. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sesini duydum ve..." Yanakları kızarıyor. "Özür dilerim. Sadece odayı teklif ettiğin için teşekkür etmek istedim. Buraya gelene kadar biraz mahremiyete ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bugün herkes çok nazikti, ama bazen bu kasaba biraz... baskıcı olabiliyor. Sadece birkaç gece için de olsa, biraz huzur ve sessizlik olması çok güzel." Güldürerek, yanaklarına sıcak bir kızarıklık yayılır. "Saçmalıyorum."

"Sorun değil." Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsediğimi fark ediyorum, gözlerinde ışıklar parıltıyor. Havuzun etrafındaki sarı ışıklar saçındaki altın rengi yansıtıyor. Kökleri kahverengi olan saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve uçları sarıya dönüyor. İnce bir hırka ve vücudunu saran kot pantolon giyen Candice, annemin nefret ettiği sersem kızlara hiç benzemiyor. Parmaklarımla avucumu sıkıştırarak at kuyruğuna uzanmamak, o saçları avucuma dolamamak ve parmaklarımla arasında ipeksi saç tellerini hissetmemek için kendimi zor tutuyorum. Onu vücuduma sıkıca çekip az önce yaptığımızı tekrarlamak, nefes nefese kalana kadar onu öpmek ve bana eriyene kadar öpmek istiyorum.

Bunu tekrar hissetmek istiyorum. Vücudunun bana teslim olduğunu, benim için yumuşadığını hissetmek istiyorum.

Onun sıkı sıkı tuttuğu her şeyi bıraktığını hissetmek istiyorum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

Lanet olsun. Vücudum sertleşiyor. Her şey ısınır ve kendimi ona doğru eğilirken buluyorum, omzum kapı pervazında, aramızdaki hava elektrikleniyor.

Hayır, bu diğer kadınlar gibi değil. Bu hissedilebilir, aramızda gerçek, fiziksel bir şey. Sadece cinsel çekim değil, daha büyük bir şey.

"Peki," diyor, göğsü sıkı nefeslerle inip kalkarken, "Yatmaya gitsem iyi olacak."

"Kahveye ne dersin?" diye patlarım. "Kahve için biraz geç olabilir. Sanırım çay var." Omzumun üzerinden odanın köşesindeki mini buzdolabını, su ısıtıcısını ve kahve makinesini işaret ederim.

Candice ağzını açar, sonra duraksar ve zihnimde o ağzıyla yapabileceği binlerce şey canlanır.

İçinde bir tür iç savaş yaşıyor ve sonunda başını sallar. "Tamam. Daha rahat bir şey giyeyim, beş dakika sonra havuzda buluşuruz."

"İçecekleri hazırlayayım." Kapıyı kapatırken kalbim hızla atıyor. Yine gülümsüyorum. Bu kadınla bir fincan çay içme düşüncesi beni gülümsetiyor.

Ve çay içmekten çok daha fazlasını yapma düşüncesiyle.

Sonra sersemliğimi üzerinden atıp birkaç kupa alıyorum.

YEDİ CANDICE

BAŞKA BİR GÜN, muhtemelen seksi bir Hollywood aktörüyle havuz başında çay içmek için ne giyeceğimi düşünerek kendimi paralamış olurdum. Ama bugün? Evimin yarısı alevlere teslim olduktan, kızım benimle kalmaktansa arkadaşında kalmayı tercih ettikten, viski içtikten ve yıllardır ilk kez bir erkeğe cinsel çekim hissettikten sonra mı?

Arkadaşlarım dediğim bir grup kadına *yüksek* sesle bekarlığımı itiraf ettikten sonra mı?

Bugün umurumda değil. Beynim yorgun. Blake (Freaking) Harding ile seks yapma operasyonu beklemek zorunda kalacak, çünkü tek yapabileceğim havuz başında sıcak bir içecek içmek.

Eşofman altı ve rahat bir triko kazak seçiyorum, sonra koluma bir havlu atıyorum. Ayaklarımı havuza sokup çay içeceğim, çünkü Dorothy ve Margaret'in havuzu yıl boyunca sıcak tuttuğunu biliyorum. Blake'in sesini, gülümsemesini ve belki de kahkahasını keyifle dinleyeceğim, sonra yatacağım ve umarım uyandığımda her şeyin mantıklı olduğu bir dünya göreceğim.

Düşüncelerimi dinlendireceğim ve Blake Harding ile dokuz yıllık kuraklığı sona erdirmeye meselesini daha sonra kararlaştıracam. Çok daha sonra. Tamamen ayıldığımda ve bu kadar bitkin olmadığımda.

Odadan çıktığımda Blake havuz kenarında oturuyordu. Kot pantolonunun üzerine gri bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Uzun bacaklarını havuz şezlonguna uzatmış, bana bakmak için dönerek yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Nane çayı seversin umarım. Ya o ya da Earl Grey vardı, gece için güvenli olanı seçtim."

"İyi seçim." Fincanı parmaklarımla kavrayıp kokladım ve nane kokulu buharın zihnimdeki örümcek ağlarını temizlemesine izin verdim.

Sessizlikte Blake konuşur. "Annem seninle tanışmak istiyor."

Blake gülerek omuzlarını sarsarken, gözleri yaramazlıkla parıldıyor. Ben ağzımdaki çayı tükürüyorum. Kaşlarını kaldırıyor ve tek söyleyebildiğim şey "*vay canına*" oluyor. Belki de Margaret'in "flört etmekten bahsetmiyoruz" lafının bir anlamı vardır. Bu adam gülümsediğinde inanılmaz derecede çekici oluyor. Aslında her zaman çekici, ama gülümsemesinin sıcaklığı içimi eritiyor. Onunla fiziksel bir ilişkiye girmek o kadar da kötü mü olur?

Ama... "Annen?"

Sandalyeye yaslanarak yıldızları seyrediyor. Ayak parmaklarını rahat etmek için kıpırdatıyor. Kollarını başının arkasında kavuşturan Blake, dinlenmekte olan güçlü bir dövüşçü gibi görünüyor. Başının iki yanında pazıları gergin ve o kolların beni sardığını hayal ediyorum.

Yani, onları *tekrar* bana sarılmasını. Belki kameralar, ışıklar ve tüm film ekibi izlemeden.

"Şaka yapıyorum. Senin geldiğini duydu ve bana sordu."

"Ona söyledin mi..."

"Öpüştüğümüzü mü?" Bana keskin bir bakış attı. "Hayır. Tek bildiği, sette yemek servisi yapan bir kadının benim odamın yanına taşındığı, ama o, benim hayallerimin kadınıyla tanışıp onunla gün batımına doğru yola çıktığını hakkında masallar uydurmayı seviyor."

"Sesinde hafif bir alaycılık seziyorum."

Blake gülümser. "Gün batımına doğru sürmek benim için mümkün değil. En azından şu ana kadar öyle oldu, ama kim bilir." Gözleri bana takılır ve damarlarımdan ateş geçer.

Bu ne anlama geliyor?

Başımı sallarım. "O zaman ikimiz de aynıyız," diye cevap veririm. Çayımı yudumlarken, havuz filtresinin gürültüsünü birkaç dakika dinlerim. Sandalyelerimiz birbirinden 30 santim uzakta, ama vücudunun her santimini hissedebiliyorum. Hiç bu kadar canlı, bu kadar gergin hissetmemiştim.

Ağırlığını kaydırarak, kupasını almak için yana doğru eğiliyor. Gömleğinin altındaki oblik kaslarının hareket ettiğini, kollarının açıldığını, vücudunun eğilip gerildiğini neredeyse *hissedebiliyorum*.

sıvı bir zarafetle, tamamen kontrol altında, her hareketi amaçlı ve istikrarlı. Yatakta dinamit gibi olurdu.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Çok fazla viski içtim. Lanet olsun Dorothy! Bunu bilerek yaptı. Sonra hepsi birleşip kafama fikirler soktular. Şimdi seks düşünmeden duramıyorum. Ellerinin kalçalarımnda nasıl hissettirdiğini, ağzının nasıl sıcak ve ıslak olduğunu ve tadı nasıl bu kadar iyi olduğunu. Ya da tüm dünyanın nasıl yok olduğunu, yönetmenin ne kadar süre kesim dediğini bile hatırlamıyorum.

"Tuhaf mı?" diye soruyorum, yanımda oturan yakışıklı adama bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Ha?"

"Ekranda insanları öpmek. Seks sahneleri."

Düşünerek bir süre durdu. "Oldukça klinik bir şey. Etrafta insanlar ve kameralar var. Gerçekten çok garip olabilir, ama çoğumuz profesyoneliz. İşin bir parçası."

Başımı sallıyorum, damarlarımdan buz gibi su akıyor. *İşin bir parçası*. Bugün onun için de öyle miydi? Tanrım, ne kadar aptalım. Kendimi kaybediyorum, öpüşmemizin elektrik gibi bir şey olduğunu düşünürken, onun için sadece iş yerinde sıradan bir gündü.

"Bugün seni öpmemeliydim," diyor sessizce. Dönüp ona bakıyorum, gözleri üzerimde. Gözlerini kırptıyor ve bakışlarını omzuma, vücuduma kaydırıyor. "Bu böyle yapılmaz. İznin olmadan ve uyarıda bulunmadan seni öpmemeliydim, sana dokunmamalıyım. Seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Rahatsız etmedin." Bunu çok hızlı söyleyerek doğal davranamadım mı?

Başı birden hareket eder, gözleri benimkileri arar. "Hayır mı?" Başımı sallarım. "Ama çok çabuk kaçtın," der. "Sen..." Sesi kesilir ve dilinin ucunda hangi kelime vardı merak ederim. Sesinin yumuşaklığı ve bakışlarının sıcaklığından, kötü görünmediğimi anlarım. En azından, aşağılanmayı uzak tutmak için kendime böyle söylüyorum.

Gözlerimi onunkinden ayırıp, sert bacaklarımla ayağa kalkıyorum. Eşofmanımın paçalarını dizlerime kadar çekip, havuzun kenarına oturuyorum, sırtım Blake'e dönük, ayaklarım suda, ve büyük bir yudum çay içiyorum.

"Su nasıl?"

"Güzel," diye cevap veriyorum, sesim paslanmış. Bu, kendimi daha az bitkin hissetmeme yardımcı olmuyor. Neden bir film yıldızıyla çay içmeyi kabul ettim ki?

Giysilerin hışırtısını ve sandalyenin gıcırdamasını duyuyorum. Ayağa kalkıyor. Blake Harding arkamda duruyor ve havuz suyunun sıcaklığını soruyor. Bununla başa çıkamıyorum. Zavallı beynim aşırı yükleniyor.

Yatmalıyım. Gerçekten, gerçekten kalkıp yatmalıyım. Yarın Margaret'e, Simone'a, Jen'e ve diğerlerine bunu yapamayacağımı söyleyeceğim. Sıcak, ateşli seks günlerim sona erdi. Hiç sıcak, ateşli seks yaptım mı? Bir kez bile?

Bu, cevaplamak istediğim bir soru değil.

Tek bildiğim, bunu yapamayacağım, özellikle Blake gibi biriyle. Onun beni isteyeceğini düşünmek saçma. Beni öptüğü için *özür diledi*. Bu tam olarak bir onay sayılmaz. Kıvılcımları hayal ettim. Fiona da hayal etti. Bu değil...

Hollywood'un kalp hırsızı ve sertifikalı gümüş tilkisi Blake Harding, sadece dar, siyah bir boxer giyerek yanımdaki havuza giriyor ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Aman Tanrım. Lanet olsun. Bu gerçek mi? Bu gerçekten oluyor mu?

Kaslı kolları taştan oyulmuş gibi görünüyor, kendini santim santim aşağı indirirken, su karın kaslarına gittikçe daha fazla yaklaşıyor. Koyu renkli göğüs kılları göğsünü kaplıyor ve ben, ona dokunmak için uzanmamak için parmaklarımı havuzun kenarına kıvırıyorum.

O tam bir erkek. Muhteşem, kaslı bir erkek.

Ve ben bunu seviyorum. Çok seviyorum. Fazla seviyorum. Çok, çok fazla seviyorum.

Su boynuna kadar gelen havuza atlayan Blake, dönüp bana bakar.

"Sen de girsen iyi olur."

"Mayom yok."

"Benim de yok." Gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirir.

"Blake Harding. Beni iç çamaşırlarıma kadar soyunmaya mı çalışıyorsun? Bir öpücük sana yetmedi mi?"

"Asla." Bana doğru yürürken vücudu suyu yarar ve ben fincanımı bırakacak zaman bile bulamadan

Blake bileğimi tuttu ve beni suya çekti.

Çılgılık atarak üzerine düşüyorum, ikimiz de suya batıyoruz, ama Blake beni belimden yakalayıp su yüzüne çıkarıyor. Nefes nefese, boğulurcasına konuşuyorum, bir an sonra kollarımın ve bacaklarımın onun vücuduna dolandığını, göğsümün göğsüne bastırıldığını ve karnıma çok sert bir şeyin bastırıldığını fark ediyorum.

Vay canına. Aman Tanrım... vay canına.

"Bana, nasıl rahatlayacağını öğretilmesi gereken bir kadın gibi görünüyorsun," diyor, sesi alçak, göz kapakları düşerken gözleri dudaklarımın hatlarını takip ediyor.

Alt dudağımdaki klorlu suyu yalayıp, gözlerinin ısınmasını izliyorum. "Bu çok küstahça." Kalbim göğsümde çarpıyor, vücudum bana *bunu yapmamı, hemen yapmamı* haykırıyor!

Çok uzun zaman oldu. Bir erkeğin kollarında olalı çok uzun zaman oldu. Nabzımın bu kadar hızlanalı, cildim patlayacakmış gibi hissedecek kadar ısınalı çok uzun zaman oldu.

"Seni öpmek, ofiste geçirdiğim sıradan bir gün gibi gelmedi," diyor Blake, alçak ve boğuk bir sesle.

İçimdeki her şey gerginleşiyor. Midem kıvrılmış bir ağrı topundan başka bir şey değil. Giysilerim sıırılsıklam bir şekilde etrafımda uçuşuyor ve Blake'in sadece iç çamaşırı giydiğinin çok, çok farkındayım. Ellerim onun omuzlarında, pürüzsüz, ıslak ve sert.

Kızlar haklıydı. Buna ihtiyacım var. Bir kadın gibi hissetmem lazım. Bu dürtülere, bu arzulara teslim olmam lazım. Öldüğünü sandığım tarafımı uyandırmak ihanet değil, bir gereklilik. Paul harika bir koca, baba ve ești, ama evliliğimiz mükemmel olmaktan uzaktı. Bunu yapmak onunla hiçbir ilgisi yok.

Blake ve film ekibinin geri kalanı iki hafta sonra gidecek. İki hafta hiçbir şey! Eğer bu felaketle sonuçlanırsa, ondan uzak durup gittiğinde sevinebilirim. Bir gecelik de olsa, zevki hak ettiğimi hissetmek için iki haftalık bir garip durum buna değer. "Şu anda ne düşünüyorsun?" diye soruyor Blake, sesi düşük

boğuk bir sesle soruyor ve bu ses içimi ısıtır.

Dudaklarımı ısıyorum. "Bunu düşünüyordum." "Bunu mu?"

"Havuzda sana sarılmak. Bunun benim normal hayatımdan ne kadar uzak olduğunu. Bundan ne kadar keyif aldığımı."

Günahkar vaatlerle dolu kurt gibi bir gülümseme. Gözleri kararmış, erimiş gibi. Aman Tanrım.

Blake başını bana doğru eğiyor, kolları belimi sıkıca sarıyor. Havuzun dibinde dururken, beni suyun üzerinde tutuyor. Nefesim kesilirken, uyluklarımı kalçalarına sıkıca sarıyorum. Blake Harding'i tekrar öpeceğim. Bu sefer, özel olarak. Havuzda. Üstümüzde sadece yıldızlar ve sonuçları düşünmeden.

Ve bunu çok seveceğim. Öpüştükten sonra, aramıza uzanıp bacaklarının arasındaki sert çeliği hissedeceğim. Paslanmış, yaşlanmış ya da pratik yapmamış olmaktan endişelenmeyeceğim. Onun içime girmesini, beni sıcak sertliğiyle doldurmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Gerekirse yalvaracağım. Onun sikini içime sokması ve beni körü körüne sikmesi için yalvaracağım.

"Blake?" arkamdan bir kadın sesi duyuldu.

İkimiz de donakaldık, ağızlarımız birbirine bir santim uzaklıktaydı.

Ondan uzaklaşıyorum, kollarımı boynundan çekip bacaklarımı indiriyorum. Su birdenbire buz gibi geliyor. Arkama dönüp bakıyorum, Veronica Taylor başını eğmiş, manikürlü elini kalçasına koymuş, gözleri benden Blake'e, sonra tekrar bana kayıyor.

O da benim gibi kısa boylu, uzun kahverengi saçlı. Vücut şekli açısından onun yerine geçebileceğimi görebiliyorum... ama benzerlikler burada bitiyor. O zenginlik saçıyor. Gözleri badem şeklinde, yeşil ve kalın, siyah kirpiklerle çevrili. Ağız dolgun, cildi botokslu ve mümkün olduğunca genç ve parlak görünmesi için doldurulmuş.

Ve bana kaşlarını kaldırıyor, gözleri sert.

"Ben, şey, düştüm," diyorum beceriksizce. Hareket etmiyor, ben de gevezelik etmeye devam ediyorum. "Blake beni kurtarmak için atladı. Yüzme bilmediğimi sandı."

Veronica'nın gözleri Blake'in sandalyesindeki giysi yığınınına kayıyor. "İç çamaşırlarına kadar soyunacak zamanı mı vardı?" Kaşları daha da yukarı kalkıyor, sesi şüpheyle dolu.

Blake öksürüyor ve sanki gülmesini saklamaya çalışıyor gibi geliyor.

"Şey... Evet." Tek bir uzun kulaçla havuzun kenarına ulaştım. Kendimi havuzdan çıkardım ve giysilerimden damlayan suyun giderek büyüyen birikintisine baktım. Eşofman altım suyla o kadar ağırlaşmıştı ki kalçalarımın üzerine sarkmış, külotumun önündeki küçük pembe fiyonku ortaya çıkarmıştı. Blake'e döndüm ve gözleri fiyonka takıldı. Gözleri dondu, sonra keskinleşti, sonra benden uzaklaştı.

"Burada ne yapıyorsun Veronica?" Blake havuzun kenarına doğru yürüdü ama dışarı çıkmadı.

Veronica, ben süveterimi çıkarırken beni izliyor.

Sweater'ı önümde tutuyorum, bu örgünün kuruması ne kadar sürecektir diye hayıflanırken izleyenleri bir an için görmezden geliyorum. Sweater'ı havuzda sıkıyorum. Umarım klor onu mahvetmez.

"Biraz replik çalışabiliriz diye düşündüm," diyor Veronica sonunda Blake'e dönerek beni bir kenara bırakıyor. "Yarınki tanışma sahnesini mükemmel yapalım."

Boğazımı temizleyip sandalyemdeki havluyu alıp odama doğru sürünerek gittim. Veronica'nın *replik çalışmakla* neyi kastettiğini bilmiyorum, ama kesinlikle oyunculukla ilgili bir şey gibi gelmiyor. Göğsümdeki acıyı görmezden gelerek havluyu kendime sarar ve kabinemin kapısına doğru yürürüm. Çoraplarım ıslak ıslak ses çıkarır ve dururum. Bunu nasıl yapmalıyım? İki tane gülünç derecede çekici film yıldızı beni izlerken soyunmalı mıyım, yoksa odamı su basma riskini göze almalı mıyım?

Karar vermem sadece bir saniye sürer.

Terli eşofman altım havlunun altından ıslak bir ses/e düşüyor. Eğilip onu alıp sıkıyorum, bu sefer kapımın yanındaki çalılardan üzerinde, sonra da kabinimin önündeki sandalyenin üzerine düz bir şekilde seriyorum. Sonra aynı şeyi çoraplarım ve hırkam için de yapıyorum, havlumu belime sıkıca sardığımdan emin olarak. İçerideki duşta tişörtümü sıkabilirim.

Omzumun üzerinden bakarak, arkamdaki iki güzel insana umarım sıradan bir selam vermişimdir. "İyi geceler. Çay için teşekkürler," diyorum Blake'e. "Ve kurtardığın için."

Gözleri parıldıyor. "Ne zaman istersen, Candice."

"Tamam, o zaman." Kapıdan içeri girip arkamdan kapıyı kapatıyorum ve uzun bir nefes veriyorum.

Aptal, aptal, aptal. Neredeyse havuzda Blake ile yatıyordum! Aslında havuzda yatır mıydım, emin değilim, çünkü şu anda en son ihtiyacım olan şey mantar enfeksiyonu. Ama motorum çalışıyordu ve ben *hazırdım*.

Muhtemelen Veronica'yı odasına götürüp hemen yan odada onunla yatacak. Muhtemelen bunu çoğu gece yapıyorlar. O onun rol arkadaşı! Tabii ki aralarında bir şey var. Hollywood yıldızları sevgililerini böyle bulurlar, değil mi?

Blake muhtemelen tüm rol arkadaşlarıyla yatıyordur. Magazin dergileri, çeşitli mankenler, aktrisler ve pop yıldızlarıyla sarmaş dolaş fotoğraflarıyla doludur; eminim bunlar, onun gerçekten yattığı kadınların sadece bir kısmıdır. O bir çapkındır, ki bu, onunla seks yapmayı mantıklı hale getiren kızlarla birlikteyken harika bir şey gibi görünüyordu. Ama onun çapkınlığı yüzüme vurulduğunda, o kadar da harika görünmüyor.

Kalbimi delen kıskançlık duygusunu görmezden gelerek, omuzlarımı dikleştirip kalan kıyafetlerimi de çıkarıp sıcak bir duş alıyorum. Sıcak su altında birkaç dakika durduktan sonra kaslarım gevşiyor ve net bir şekilde düşünabiliyorum.

Kıskançlık geçiyor ve uzun bir nefes veriyorum. Blake gibi bir adam benim ihtiyacım olan şey için *mükemmel*. Benimle ilişki kurmak isteyen birini istemiyorum. Aşk istemiyorum. Bir ilişki istemiyorum.

Sadece seks istiyorum ve görünüşe göre Blake bunu sağlamaktan çok mutlu.

O ilişki kurmak için uygun biri değil ve ben de aramıyorum.

Yan odada Veronica'yı deli gibi beceriyor olsa bile, ben hazır olduğumda *beni* de deli gibi beceremeyeceği anlamına gelmez.

Kalbimi dikenli telle saracağım ve güvende tutacağım. Bu sadece seks. Olabileceği tek şey bu ve sorun değil.

SEKİZ BLAKE

KABANA KAPISINA yumruklarımla vuruyorum, diğer elimde iki kahve içeren karton bir tepsi dengede duruyor. Birkaç saniye dinledikten sonra tekrar kapıyı çalıyorum.

Saat sekiz oldu ama Candice kafeye gelmedi. Belki henüz uyanmamıştır?

"Blake?"

Dönüp baktığımda Candice'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Çiçek desenli yoga pantolonu düzgün bacaklarını sarıyordu, spor sütyeni hayal gücüne pek yer bırakmıyordu, ayaklarında siyah parmak arası terlikler vardı, saçları dağınıktı ve omuzlarına dökülüyordu. Vay canına.

Tepsiyi kaldırıyorum. "Kahve getirdim. Dün akşamımız yarıda kaldı, ben de düşündüm ki..."

Candice şaşırmış görünüyor, sonra yüzü birden gülümsemeye aydınlanıyor. "O kahveleri bedavaya aldığımı biliyorsun, değil mi? O kafenin sahiplerinden biriyim."

"Küçük işletmeleri destekliyorum." Kahvelerden birini alıp ona uzattım. "Orta boy latte, bir şeker. Her zamanki gibi dediler."

"Bu konuyu hiç bitmeyecek," diye mırıldanarak kahveyi kabul eden Candice'in dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Bütün kasaba bizim birlikte yattığımızı düşünecek."

"Eh, onları hayal kırıklığına uğratmak istemem." Kaşlarımı kaldırıyorum.

Candice gülerek koluma vurur. Kapısının yanındaki sandalyelerin üzerinde duran eşofman altı ve hırkaya dokunmak için uzanır ama onları orada bırakır. Muhtemelen hala nemlidirler. Kahvesinden bir yudum alır ve mutlu bir şekilde iç geçirir.

Onu görünce kalbim sıkışır ve aniden onu tekrar böyle iç geçiren kişi olmak isterim. Ona bunu yaşatan kişi olmak isterim. Onu mutlu eden kişi. Onu eriten kişi.

Bu kadının yanında olmak başımı döndürüyor. Bir an, onu o dar yoga kıyafetleriyle görüyorum ve onu yatağa yatırıp deli gibi sikmek istiyorum. Bir sonraki an, bana gülümsüyor ve ben bunun tekrar olması için her şeyi yaparım.

Bu normal değil. İşler genelde böyle yürümez.

Bunu tekrar yapmaya gerçekten hazır mıyım? Böyle bir şeye bağlanmaya hazır mıyım?

"Yoga yapıyor musun?" diye soruyorum, kıyafetine başımı sallayarak ve utanmadan gözlerimi yine minyon vücudunda gezdirerek. Yoga pantolonunun belinin hemen üstünde, karnının üzerinde, ağzımı sulandıran birkaç beyaz çatlak var. Daha önce çatlaklardan hiç etkilenmemiştim, ama lanet olsun. Onları parmaklarımla, sonra dilimle izlemek istiyorum. Spandex taytların altında kaybolduklarında nereye çıktıklarını görmek istiyorum.

"Aslında ben öğretiyorum." Candice kahve fincanını otelin arkasına doğru işaret eder ve ben gözlerimi onun vücudundan ayırırım. "Orada bir stüdyom var. Eski stüdyom su basmıştı."

"Bu kasabada çok fazla maddi hasar var gibi görünüyor."

Candice gülüyor ve göğsümde bir başka mutluluk kıvılcımı parlıyor. Onu güldürmeyi seviyorum. Çok seviyorum. Gereğinden fazla seviyorum.

Belki annem haklıdır — tabii bunu ona asla itiraf etmem. Benden yirmi yaş daha genç ve çok zayıf mankenlerle çıkıyorum. Onları uzak tutmak kolay. Kendimden başka bir şeyi düşünmemi sağlayan son kadın, ikinci eşimdi ve o da ilk evliliğim kadar kötü bitti.

Ama Candice... o güçlü. Omuzlarının, kollarının ince ve düzgün kaslarından ve karın kaslarının hafif gölgesinden anladığım kadarıyla fiziksel olarak güçlü. Ama zihinsel olarak da güçlü. Dün evi yandı, ama bugün hala işlevini yerine getirebiliyor. Bugün *gülüp eğlenabiliyor*.

Havuz sandalyelerini işaret edip kaşlarımı kaldırarak, sessizce benimle oturmaya davet ediyorum. "Yine kurtarılmam gerekmesinden endişelenmiyorsan tabii?"

Candice'in cevabı biraz alaycı ve çok sevimli bir gülümseme. Kendini sandalyeye bırakıp bacaklarını uzatıyor ve bulutsuz mavi gökyüzüne bakıyor. "Benim açıklamama hiç inanmadı, değil mi?"

"Kim, Veronica mı?"

"Mm."

"Sanmıyorum, hayır." Diğer şezlonga yanlamasına oturuyorum, dizlerim Candice'e doğru. "Ama yüzündeki ifadeyi görmek eğlenceliydi."

Candice'in kızarmasını seviyorum. Gözlerini kaçırıp sonra tekrar bana dönmesini. Gülümsemesi yayıldıkça bakışlarının nasıl ısındığını. Sonra gülümsemesi tekrar kayboluyor. "Böldüğüm için özür dilerim..." Candice dalıp kahvesinden bir yudum alıyor.

"Neyi böldüm?"

"Biliyorsun. İkiniz. *Repliklerinizi okuyorsunuz*, ya da çocuklar bugünlerde ne diyorlarsa onu."

Ben burnumdan soluyorum. "Konuşmayı kesen sen değildin, Candice." Bu bir hırıltı gibi çıkıyor ve Candice gözlerini bana kaldırıyor. Yeşil benekli ela gözler. Çok güzel. Başımı eğiyorum. "Seni yemeğe çıkarmama izin verir misin?"

"Tamam," der hemen, sonra sanki konuşmak istememiş gibi irkilir.

Gülümserim, kaşımı kaldırırım. Tanrım, kızardığında ona bayılıyorum. "Güzel. Bu akşam mı?"

Derin bir nefes alır. "Blake, sana bazı konularda dürüst olmam gerektiğini hissediyorum. Bilirsin, her şeyi açıkça söylemek."

Duraksıyorum, sıcaklık kaybolurken yüzünün kapandığını izliyorum. "Bunu pek sevdiğimi sanmıyorum."

Dudaklarını ısırır. "Bak, sen seksisin."

"Tamam, bu hoşuma gitti."

Candice güler, sonra sanki kendine kızmış gibi başını sallar. Tekrar konuşmak için ağzını açar, ama...

"Yoo-hoo, Candice! Oh!" Kısa saçlı yaşlı bir kadın köşeyi döner. Üzerinde "Heart's Cove Hottie" yazan pembe bir tişört giymiş, omzuna neon pembe bir çanta asmış. Koyu renkli kot pantolonunun altında, ayak parmaklarında büyük yapay elmaslarla süslenmiş fiyonklu, uyumlu bebek pembesi ayakkabılar var. Bu... bir görünüm. Kesinlikle bir görünüm. Kadın beni görünce gözleri büyüdü, sonra Candice'e baktı ve gözleri parlamaya başladı. Sırıtarak, "Merhaba tatlım," dedi.

"Anne," diyor Candice boğuk bir sesle. Oturur, bana bakar, annesine bakar, sonra sert bacakları üzerinde ayağa kalkar. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dorothy yangından bahsetti. Tatlım, buraya gel." Kollarını açar ve Candice'i kucaklar. Ayrıldıklarında, Candice'in annesi bana döner. "Peki *burada* kim var?" Candice ile bakiştıklarında kaşları seğirir, Candice ise şakaklarını ovmaya başlar.

Gülümsememi saklarım. Onun nasıl hissettiğini biliyorum. "Blake," derim, elimi uzatarak.

"Vay, Blake, ne yakışıklı bir şeytansın sen! Çok yakışıklı, değil mi Candice? Şu *kollara* bak." Kolumu tutup bir süre okşadı. "Bana Lottie de, Blake. Aslında, istediğin gibi hitap edebilirsin, ama çoğu kişi bana Lottie der."

"*Anne.*"

"Sakin ol, Candy Cane. Yetmiş altı yaşındayım, ama kör değilim."

"Candy Cane mi?" diye soruyorum, gülümsememe engel olmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Dorothy'ye gidip merhaba desek nasıl olur?" diyor Candice, annesini havuzdan uzaklaştırırken neredeyse çılgına dönmüş gibi. Benden uzaklaştırırken.

Kabininden hemen arkasında bir çığlık duyulur, ardından çocukça kıkırdamalar gelir ve iki küçük torpido yanımdan uçarak suya dalar.

"Toby! Katie! Havuzun yanında koşmamanızı söylemedim mi?" Bir kadın, her iki omzunda birer çanta taşıyarak, yüzünde endişeyle yolun üzerinde belirir. Candice ile aynı ela gözlere ve aynı renk saça sahiptir, ancak Candice'in saçı düzken, onun saçı dalgalıdır. Diğer iki kadından daha uzun boylu olan yeni gelen kadın, çantalarını yere bırakır ve uzun bir nefes alır, ardından Candice'i kollarının arasına alır.

"Merhaba Trina," diyor Candice, sesi diğer kadının omzunda boğuk çıkıyor.

"İlk uçağa bindik. Sen iyi misin?"

"Annem Blake Harding'le flört etmeyi bıraktığında daha iyi olacağım." "Blake H..." Trina'nın gözleri sonunda bana takılır.

Ona hafifçe el sallarım. "Merhaba."

Trina gözlerini kısarak bana bakar, sonra kız kardeşine bakar. "Blake Harding neden Heart's Cove Hotel'in havuzunda?" Elini kaldırır. "Bekle. Söyleme. Bilmek istemiyorum. Şu anda kafamda çok fazla şey var ve bir film yıldızının beynimi kısa devre yapmasını kaldıramam. Toby! Kız kardeşinin kafasını suya batırma!"

Candice bana dönüp ağzı açık kalır, sonra annesine döner. "Ee, Dorothy? Eminim seni görmek istiyordur."

"Evet, evet, tatlım, tabii ki. Ama her gün gerçek bir film yıldızıyla tanışmıyorum!" Lottie kolunu koluma takıp beni yanındaki koltuğa sürükledi. "Söylesene Blake, kızım ile ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ben, şey..."

Lottie kıkırdar. "Şaka yapıyorum. Gerçi" —Candice'e bakar—"kraker yediği için *onu* yataktan kovmazdım. Gerçek aşk olmasa bile, müthiş bir hikaye olurdu, Candy Cane."

"Anne," Candice biraz çaresizce yalvarır.

Onu kurtaran, film endüstrisi tarafından henüz çiğnenip tükürülmemiş, genç, sarışın bir adam olan film asistanlarından biri olur. Beni sete götürmek için gelir. Lottie'nin kucağından kurtulur, kahvemi alıp Candice'e doğru yürürüm.

Yana eğilip yanağına bir öpücük kondururken, "Bana hala akşam yemeği borçlusun, Candy Cane," diye fısıldarım ve onun ifadesi daha da panikleştiğinde kıkırdarım. Kağıt bardağımı bana sırtarak bakan annesine doğru kaldırırım, sonra film setine doğru yola çıkarım, yol boyunca gülümserim.

DOKUZ CANDICE

Annemi öldüreceğim. Onu öldüreceğim, sonra yerin açılıp beni yutmasını bekleyeceğim. Tamamen ortadan kaybolmak, tek çözüm bu.

Blake ile akşam yemeğine çıkmayı kabul ederek, onu uzak tutma kararımı hemen bozmakla kalmadım, aynı zamanda onu çılgın ailemle tanıştırdım. Annem ona *dokundu*. Adeta benim adıma ona teklifte bulundu!

En son ihtiyacım olan şey annemin çöpçatanlık yapması.

Bir katil olacağımı hiç düşünmemiştim, ama başka bir seçenek göremiyorum.

Ama annem kabineme daldı ve sandalyeden kıyafetleri alıp çamaşırlarımı yıkayacağına dair bir şeyler söyledi. Bana, şehirde kısa süreli kiralık bir ev ayarladığını ve ben ayağa kalkana kadar kalmayı planladığını söyledi.

"Sen istediğin kadar bu odada kalabilirsin, Candy Cane. Blake denen adam sana doyamayacakmış gibi bakıyordu."

"Bence bana gülüyordu."

"Ah, tatlım." Annem yanağımı okşadı. "Trina! Bavulları kiralık eve götürmeliyiz."

"Çocuklar yüzüyor anne. Onları bırakamam. Sen Marge ve Dor'u ziyarete gitsene."

"Peki, tamam." Annem tüm çamaşırlarımı bir çantaya koyup kapının yanına bırakıyor. "On dakika sonra dönerim."

Onun uzaklaşmasını izlerken uzun bir nefes veriyorum.

Trina sırtıyor. "On dakika, iki saat demek, biliyorsun, değil mi?" "Ve çok şükür ki öyle."

Trina gülüyor. "Allie nerede?" Daha önce boşalttığım koltuğa oturuyor ve kahvemi yudumluyor.

"Okulda. Sabah çıkmadan önce beni aradı. Ben kalacak yerimizi ayarlarken bir arkadaşında kalıyor. Anladığım kadarıyla hayatının en güzel günlerini yaşıyor."

"Çocuklar. Onlara verdiğimiz değerden daha dayanıklılar." Kız kardeşimin sesindeki bir şey beni duraklatır. Blake'in koltuğuna uzanırken ona bir bakış atarım.

"Kevin nerede?"

Trina yüzünü buruşturur. "Ayrıldık."

Donakalırım. "Ne? Ne zamandan beri?"

"Anne! Bak ne yapabiliyorum." Toby suya dalar ve bacaklarını su yüzeyinin üzerine çıkarır. Bir saniye sonra kafası su yüzüne çıkar. "Gördün mü?"

"Çok iyi, Toby!" Trina sıkı bir gülümsemeyle cevap verir. Bana döner. "Üç aydır annemle yaşıyorum."

"Vay canına." Kaşlarımı kaldırıyorum. "İyi misin?"

Alaycı bir gülümseme. "Ne, annemle yaşamak mı, yoksa ayrılık mı?"

"İkisi de."

"Annem iyi. Bazen saçımı başımı yolmak istiyorum ama çocuklarla çok iyi anlaşıyor ve her zaman benim yanımda. Kevin en son hayatıma geri dönmeye çalıştığında, annem ona bağırdı ve mutfak bıçağıyla tehdit etti." Trina burun kıvrır, sonra yüzü hüzünlenir. "Ayrılık beni başarısız hissettiriyor."

"Ah, Katrina." Uzanıp kız kardeşimin elini sıktım. Kahveyi bana geri uzattı ve ben bir yudum alıp, arkama yaslanarak çocukların oyunlarını bir süre izledim.

"Son zamanlarda Iliana ile konuştun mu?" diye sorar Trina. En küçük kız kardeşim her zaman özgür ruhlu biriydi. Bir buçuk yıl önce, dünya turlarından birinde Paris'e giderken Heart's Cove'a uğramıştı. Yoksa Amsterdam mıydı?

"Birkaç haftadır konuşmadım. Bana Taj Mahal'dan bir kartpostal gönderdi." Kahveden bir yudum daha alıyorum. Soğumuş. "Bazen onun başından beri haklı olup olmadığını merak ediyorum. Rüzgârın seni götürdüğü yere git ve erkekler, çocuklar veya kökler hakkında endişelenme. Bizim yaşadıklarımızdan çok daha az acı verici görünüyor. Biten evlilikler, ölümler, yangınlar. Bir çanta hazırlayıp yola çıkmak daha iyi olmaz mıydı?"

Trina omuz silkiyor. "Benim için olmaz." Çocuklarına başını sallıyor. "Onlar beni tüm seyahatlerimden daha mutlu ediyorlar. Ayrıca, seyahat ediyor olsaydın, Blake Harding ile sabah kahvesini paylaşamazdın." Kız kardeşimin gözleri parlıyor. "Orada neler oluyor?"

"Oh, hiçbir şey," diye yalan söylüyorum. "Bilmiyorum. Sanırım benden biraz hoşlanıyor, ama onun hakkında okuduklarıma göre, herkesten hoşlanıyor."

"Bence denemelisin," diyor Trina başını sallayarak. "Küçük bir kaçamağı hak ediyorsun."

"Herkes bana öyle diyor. Bu kadar güçlü bir 'bastırılmış kırklı yaşlarındaki kadın' havası yaydığımı hiç bilmiyordum."

Trina gülüyor.

"Kızlar, gitme zamanı!" Annem ana otel binasından sesleniyor. Sesini bu kadar duyulur hale getirmeyi nasıl başarıyor, bana hiç öğretilmeyen bir anne becerisi olmalı.

Trina, Toby ve Katie'yi çok fazla itiraz ve geri döneceğine dair sözler vererek sudan çıkarır. Çocukların nisan ayının soğuk havasında yüzmeyi nasıl bu kadar sevdiklerini anlayamıyorum. Kız kardeşim onları kurulayıp giydirir ve dördümüz annemin yanına, kiralık arabanın beklediği otoparka gideriz. Onlara, duş alıp üstümü değiştirmem ve itfaiye şefi ile evimdeki bulgular hakkında konuşmam gerektiği için, yerleştikten sonra kafede buluşacağımızı söylerim.

Şaşırtıcı bir şekilde, Blake'in beni yemeğe çıkarma sözünü, tekrar yalnız kalana kadar hiç düşünmemiştim. Onu sadece seks için kullanmayı planlarken yemeğe çıkmak uygun mu? Randevuyu reddedip onu bu gece odama davet etmeli miyim?

Onunla çıplak kalma düşüncesi beni korkutuyor. Yıllardır kimse beni çıplak görmedi. *Hiç kimse.* Ama dün gece havuzda, vücudunun benimkine ne kadar tepki verdiğini çok açık bir şekilde görebildim. Yoga kıyafetlerimle beni gördüğünde gözlerindeki ateşli bakışlar çok netti.

Bu beni... seksi hissettiriyor. Bu duygudan zevk almak yanlış mı? Daha fazlasını istemek yanlış mı?

Duş alırken, Blake'in sert penisinin karnıma bastırıldığını düşünerek elim bacaklarımin arasına kayıyor.

Dudaklarının dudaklarımdaki hissi. Kollarını bana doladığında omuzlarının genişliği.

Bacaklarım titremeye başladıkça zevk artıyor. Uzun zamandır kendime dokunmamıştım. *İyi* geliyor. Gerçekten iyi... ta ki öyle gelmeye kadar. Ta ki yanlış gelene kadar. Ta ki elimi çekip başımı serin fayanslara yaslayıp zihnimdeki görüntüleri silmeye çalışana kadar.

Herkes bunun normal, sağlıklı ve insani olduğunu söylüyor... öyleyse neden bu kadar yanlış geliyor? Neden zevk bir ihanet gibi geliyor?

Dişlerimi sıkarak duşumu bitiriyorum. Tek başıma bile bu duvarı aşamıyorum. Havluyla kurulandığımda gerçeği anlıyorum: Suçluluk ve ihanet duygularımı bir kenara bıraktığım tek an, Blake'in kollarında olduğum zamandı. Hem öpücük hem de havuz, kendimi kederimle birlikte gömdüğüm karanlık çukurdan beni çıkardı, başka hiçbir şey yüzeye bile ulaşamamıştı.

O anda onunla yatmak istediğimi anlıyorum.

Seks, fiziksel yakınlık, zevk... Bana bunları verebiliyorsa, sadece kaçırdığım her şeyi hatırlamak için bile olsa, bunları kabul ederim.

Ama kalbim hala Paul'e ait. Öyle olmak zorunda.

İTFAİYECİ ŞEF, ellili yaşlarının başında, etkileyici bir bıyığı olan siyah saçlı bir adam. Yıllar boyunca okul etkinliklerinde birkaç kez karşılaştım onunla — iki oğlu Allie'nin yaşlarında. Şef Michael Allen, moral desteği için benimle gelmekte ısrar eden Simone ile birlikte, eskiden evim olan yanmış enkazda karşılıyor bizi ve içeri girmeden önce ikimize de kask ve yüksek görünürlük yeleği veriyor.

"Yangını hızlı bir şekilde kontrol altına alabildik, bu da şanslıyız. Evinizin büyük bir kısmı alevlerden veya sudan etkilenmemiş, ancak duman hasarı olacak." Beni sağlam kalan ön kapıdan içeriye götürdü.

Simone kolunu belime dolayarak sıkıca sarılır. Dudakları ince bir çizgi halinde büzülmüştür. Nispeten hasarsız olan oturma odasına kafalarımızı uzatırız ve Simone raflarından birkaç fotoğraf albümü almama yardım eder. Duvarlardan çerçeveleri indirip

Simone çantayı omzuna asıyor ve ben taşımaya çalıştığımda bana sert bir bakış atıyor. "Sen kendine dikkat et, Candice. Çantayı ben taşıyım."

Ağlamak istiyorum ama nedenini bilmiyorum. Arkadaşlarım bana çok iyi davranıyor. Çok fazla şey oluyor.

Blake'in burada benimle olmasını istemem tamamen acınası bir şey mi? Neden şu anda Blake'i düşünüyorum ki? O, beynimde seks için ayrılmış küçük bir kutuda saklanması gereken biri. Başka bir şey değil.

Evin içine doğru ilerleyip mutfığa vardığımızda kalbim sıkışıyor. Siyah is ve yıkılmış dolap kalıntıları bana bakıyor. Eskiden orada fotoğrafların asılı olduğu duvarlar vardı. Şimdi dışarıdaki mavi gökyüzünü görebiliyorum.

Arka verandaya çıkıp, isle kaplı binanın siyah kabuğuna bakıyoruz. İkinci katta, küçük dördüncü yatak odasının kenarını görebiliyorum, eski çocuk odası Allie'nin ilk yatak odasına dönüştürülmüştü. Allie, balinalara takıntılı olduğu için Paul'dan duvarların her yerine balina resimleri çizmesini istemişti, bulabildiği her kitabı yutarcasına okumuş, yarım düzine doldurulmuş balina oyuncağıyla uyumuştur. Hatta bazılarını kendisi de çizmişti, sanırım çizim, karalama ve sanata olan sevgisi böyle başlamıştı.

Huysuz bir ergen olduğunda, daha büyük bir dolabı olduğu için yedek yatak odasına taşınmak istedi. Balinaların üzerini boyamadım, kısmen bunu yapmaya hiç vakit bulamadığım için, kısmen de Paul ve Allie'nin o eski La-Z-Boy koltuğunda birbirlerine sarılıp deniz memelileriyle ilgili kitaplar okuduklarını düşünmeyi sevdiğim için.

Şef Allen, birinci kattaki mutfığın yanındaki, dış duvarları tamamen yıkılmış bir odaya dikkatimi çekiyor. "Ön bulgular, yangının hizmet odasında başladığını gösteriyor." Oda neredeyse tamamen kül olmuş. Hasar yürek parçalayıcı. Allie'nin bunu görmesine izin veremem. En azından şimdilik.

"Bayan Viceroy, yangın başladığında kurutma makineniz çalışıyor muydu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Ve her kullandığımda tüy tutucuyu temizlerim. Yangın tehlikesi olduğunu biliyorum."

O başını sallar. "Klima mı?"

Şefe bakıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Sabahın erken saatlerinde çok sıcak olduğu için açmıştık. Bu sezon ilk kez açmıştık."

Şef Allen dudaklarını sıkıştırır. "Muhtemelen yangın orada başlamıştır. Elektriksel bir sorun gibi görünüyor ve klimanızı bir yıldan fazla bir süredir bakım yaptırmadıysanız, muhtemelen bir şey kısa devre yapıp kıvılcım çıkarmıştır. İçeride yanıcı maddeler olabilir, dışarıdan içeriye girmiş olabilir. Aynı odada olduğu için kurutucudan havada uçuşan küçük tüy parçacıkları olabilir. Bilinmesi imkansız."

"Gece biz oradayken başlamış olabilir," diye fısıldıyorum, dehşet damarlarıma yayılıyor. "Uyuyor olabilirdik. Allie..." Sesim kısılıyor.

Simone elimi sıkar.

Şef Allen omzuma ağır elini koyar. "Uyumuyordunuz.

Önemli olan bu. Sigortanız var mı?"

Sessizce başımı sallıyorum. Bu, Paul'un bana öğrettiği şeylerden biri. Hayat, sağlık, araba, ev gibi her şey büyük sigortalarla korunuyordu. Hayatı boyunca hasta olan Paul, bizim güvende olduğumuzdan emin olmak istiyordu. Her zaman en iyi poliçeleri alırdık, çünkü o genç yaşta, felaketlerin en beklemediğiniz anda başınıza gelebileceğini öğrenmişti. O öldükten sonra da aynı poliçeleri sürdürdüm, çoğunlukla tembellikten ve değiştirmek istemediğimden, ama kısmen de onun haklı olduğunu bildiğimden.

Kocama sessizce teşekkür ediyorum. O iyi bir adamdı.

Sorumlu. Sadık.

Turun geri kalanı kısa sürüyor. Merdivenler hasar görmüş ve ikinci katı görmek çok tehlikeli. Şef Allen, Simone ve beni evden dışarı çıkarıyor, bana kartını veriyor ve bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söylüyor. Sesi sert, gözleri bana dikilmiş. Gitmesini bekliyorum ama o... oyalanıyor. "Sigorta şirketi size parayı oldukça hızlı bir şekilde ödeyebilir. Ödemiyorlarsa, onları aramaya devam edin. Onlara, kalacak yeri olmayan bekar bir anne olduğunuzu söyleyin ve geciktirmeye çalışırlarsa ortalığı birbirine katın. Zorluk çıkarırlarsa beni arayın. Sizin saldırı köpeğiniz olmaktan mutluluk duyarım. Sizin ve kızınızın evsiz kalmanızı istemem."

Şefi, geniş, koruyucu duruşunu, bakışlarının yoğunluğunu gözden geçiriyorum. Elini bana uzanır gibi hareket ettiriyor, sonra

onu indirir. "Her şey yoluna girecek, Candice." Adımı söylerken sesi kısılır. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam," diye cevap veriyorum, onun sözlerini zırh gibi üzerime sarıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor huysuz adam, sesi yumuşuyor. "Bunu her zaman görüyorum. Hasarın yerel olması senin için şans. Komşularına, uyanık oldukları ve dumanın ilk belirtisinde itfaiyeyi aradıkları için teşekkür etmelisin."

Başımı sallıyorum. "Onlara ömür boyu bedava kahve vereceğim. Sana da. İstedğin zaman bedava kahve. Pastalar da. Ne istersen."

"Bu pek akıllıca bir iş modeli gibi gelmiyor," diyor Simone ağzının kenarından. Gözleri, benim bakışlarımla karşılaşınca, benim anlamadığım bir mizahla parlıyor.

Şef hafifçe gülümser. "Bu teklifi kabul edebilirim, Candice." Simone direksiyona geçip ben de arabamın yolcu koltuğuna güvenli bir şekilde oturana kadar bekler, sonra bana el sallayıp uzaklaşır.

Simone direksiyonu kavrar ve şef kendi arabasına binip gözden kaybolana kadar onu izler. Sonra bana döner. "O adam seninle yatmak istiyor."

"Ne?" Ona doğru dönerim.

"*Bir şeye* ihtiyacın olursa beni ara, Candice," diyor, sesini alçak bir tona indirerek. "Belki de benim büyük, güçlü itfaiyeci ellerimle gece geç saatte bir masaj?"

"Hayal görüyorsun." Elimi salladım, yüzüm kızardı. "O profesyonelce davranıyordu."

"Tabii, profesyonelmiş, hadi oradan." Kontak anahtarını çevirir. "Ben orada olmasaydım, muhtemelen sana itfaiye binasını gezdirmek ister miydin diye sorardı. Belki de direğe tırmanmak ister miydin diye, anlarsın ya."

"Kes şunu." Kızarıyorum, Simone görmesin diye başımı ondan uzak tutmaya çalışıyorum.

Tabii ki fark ediyor, arabayı vitesle takmadan önce koluma hafifçe dokunuyor. "Şu haline bak. Erkekler seni çıkarmak için sıraya giriyor. Ne kadar güzel bir kız olduğunu fark etmelerinin zamanı gelmişti."

"Sen hayal dünyasında yaşıyorsun Simone."

"Belki de sen de bana katılmalısın. Gerçekliğin bu tarafında daha eğlenceli." Annem, kardeşim ve çocuklarının muhtemelen yangın veya hayatımın içler acısı durumundan çok Blake Harding hakkında beni sorgulamakla daha çok ilgilenecekleri kafeye doğru giderken, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Koltuğumda kaskatı kesildim. "Sakın anneme Şef Allen'ın benimle yatmak istediğini söyleme."

Simone kıkırdar.

"Ciddiyim!"

ON CANDICE

Kafeye vardığımızda, ortalık tam bir koşuşturma içinde. Tezgahın arkasında barista Sven işini yapıyor. Neredeyse tüm masalar dolu ve iki müşteri kitap vitrinimizin önünde durmuş en çok satanları inceliyor. Köşede bebek arabasındaki bir bebek çığlık çığlığa ağlıyor. Fiona mekanın arka tarafındaki masalardan birine oturmuş, karşısında Grant var, önünde üç tabak var ve tabaklarda özenle hazırlanmış, lezzetli görünümlü kek dilimleri duruyor. Jen ellerini ovuşturuyor, alt dudağını ısırtıyor, kaşları çatık.

Kek tadımı.

"Gerçekten Jen, bu kadar endişeli görünme. Bize bir kutu kek yapseydin da mutlu olurduk," diyor Fiona ben yaklaşırken.

Geri çekiliyorum. Yanlış bir şey söyledim. *Yanlış* bir şey söyledim.

"*Kutudan çıkan kek* mi?" Jen öfkeyle tekrarlar. Avucunu göğsüne koyar, endişesi hakarete dönüşür. "Düğün misafirlerine *kutudan çıkan kek* ikram edeceğimi mi sanıyorsun?"

Fiona, Simone ve benim yaklaştığımızı görür ve bize vahşi bir bakışla bakar, sessizce destek ister. "Sadece, her şeyden memnun olurum diyorum."

"Sanırım benim nasıl bir fırıncı olduğumu yanlış anlıyorsun,

Fiona." "Jen..."

"Sırf bu yorumun için bile bu kekleri geri götürmeliyim. Bunlarla..." Derin bir nefes alır ve fısıldayarak ekler: "...*kutu kek* arasındaki farkı anlayamıyorsan, benim keklerimi hak etmiyorsun."

"Lütfen götürme," diyor Grant, çikolatalı kek gibi görünen ve içinde bir çeşit karamel kreması olan bir lokmayı yuttuktan sonra. "Bunu beğendim." Çatalını keke doğru uzatıyor. "Diğerlerini denemedim ama."

Jen homurdanır ve Fiona çatalını masadan alır.

Simone Jen'in yanına yaklaşır ve fırıncının omuzlarına kolunu atarak onu kendine çeker. "Seni sevdiğimizi biliyorsun, değil mi Jen?"

"Bu senin açılış salvoların mı, Simone? Yarın Wes için bir düğün pastası 'hazırlayacağıma' söz verdiğimi hatırlatmak üzere misin?"

"Madem bahsettin..." Simone bana bakar ve sırtarak, "Aksi takdirde mağazadan bir kutu pasta alıp bu gece hazırlarım." der.

Jen geri çekilir ve ellerini kaldırır. "Tamam. *Tamam*. Beni arama, mesaj atma, benimle konuşma. Önümüzdeki yirmi dört saat meşgulüm." Mutfağa ekilir, Fallon orada boş boş durmuş, duvardaki açıklıktan olan biteni izlemektedir. Bana sırtarak, hafifçe kıkırdar ve sonra hazırladığı çok sayıda yemeğe geri döner.

Fiona iini çeker. "Nazik olmaya çalışıyordum."

"O da bunu biliyor," diyorum. "O sadece mükemmeliyetçi biri ve düğün pastaları onun uzmanlık alanı değil."

Üç pastayı da tattıktan sonra Grant, masanın uzak köşesindeki pembe dolgulu beyaz pastayı işaret ediyor. "O ne?"

"İsviçre merengi kreması ve ahududu lor dolgulu vanilyalı pasta." Fiona atalını yumuşak pastaya batırır. "Beğendin mi?"

"Onunla evlenmek istiyorum," diyor Grant, sonra nişanlısına bakıyor. "Alınma."

Fiona gülümser, başını sallar ve bir ısırık alır. Gözleri geriye döner ve inler. "Vay canına. Ben de."

"İkiniz paylaşacak mısınız, yoksa burada durup bu kekle aşk yapmanızı mı izleyeceğiz?" Simone kollarını kavuşturur, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir.

"atal al," diyor Grant. "Ama abuk ol, çünkü saf açęözlölükten kalanını ağzıma tıkmak üzereyim, sonra da oraya gidip Jen'in öfkesiyle yüzleşeceğim."

Simone güldü, yanımdan ayrıldı ve iki atal ile geri döndü. Dördümüz üç dilim pastayı saniyeler içinde bitirdik ve arkadaşımın becerisine hayranlıkla başımı salladım. Jen bir usta.

"ikolata ve çırpılmış karamel dolgulu," diyor Grant, atalını masaya bırakırken.

"Ne? Olamaz. O gül ve portakal pastası muhteşemdi." Fiona ortadaki tabağı işaret eder. "Ama vanilya-ahududu kombinasyonu benim favorim olabilir."

"Çikolata her zaman kazanır," diye karşılık verir. "Tartışmaya gerek yok."

"Yarı yarıya yapalım," diyor Simone, tabakları istiflerken. "Ya da her birinden bir kat."

"Bunu önerirsek Jen'in kafası patlayabilir," diyor Grant ve ben gülüyorum. Bu doğru.

Kafenin kapısı açılır ve ailemden oluşan kasırga kapıdan içeri girer. Toby ve Katie pasta vitrinine doğru koşarlar, Trina camlara dokunmamaları için onlara bağırırken, küçük elleri vitrinin üzerine uzanır.

Saçları şık bir şekilde dikilmiş ve pembe, parlak Heart's Cove tişörtünden aynı derecede çılgın mor ve pembe, batık bir elbiseye giyinmiş annem doğrudan bana doğru yürür ve kollarıyla beni sarar. "Ev nasıldı?"

"Şef Allen, yangının muhtemelen klima nedeniyle hizmet odasında çıktığını düşünüyor." Arkadaşlarıma bakıyorum. "Klimanızı ilk kez çalıştırmadan önce kontrol ettirin. Görünüşe göre bu oldukça yaygın bir durum."

"Peki eşyaların?" Annem kolumu sıkarak sordu. "Giysilerin, fotoğrafların, mobilyaların?"

"Alt kat oldukça harap durumda. Duman neredeyse her şeye ulaşmış, bu yüzden görünüşte iyi olsa bile tüm yumuşak mobilyaları atmam gerekecek. Üst katı görmedim; merdivenler çok hasar görmüş, güvenli değil."

Annem derin bir nefes alır ve başını sallar. Sonra arkadaşlarıma döner ve beni şaşırtıcı derecede keskin bir omuz darbesiyle dörter. Tanıştırmalar yapılır ve Jen'i rahat bırakmam için itiraz etmeme rağmen, annem mutfağa gidip merhaba demek için sendeler.

Trina da yanımıza gelir, çocuklar mutlu ve sessizdir, ağızlarına pasta tıktırmışlardır. Kız kardeşim için bir sandalye çekip arkadaşlarımin yanına otururum. Çocuklar biraz uzaktaki bir masayı seçerler ve Trina onlara bir bakış atar, sonra başını sallar ve Fiona'nın yanına oturur. Hayatım altüst olsa da ve annem beni deli etse de, hepsinin burada olmalarından çok mutluyum. Herkesin ailesi yangını

her şeyi bırakıp, ev yangını haberini alır almaz yardıma koşarlardı. Vücudumdaki stresin azaldığını, göğsümde umudun yeşerdiğini hissedebiliyorum.

Her şey yoluna girecek. Sigorta ödemesini alacağım, evimi yeniden inşa etmek için bir müteahhit tutacağım, hayatıma devam edeceğim. Fotoğraflarım güvende, Allie ve ben yaralanmadık, geri kalanı ise sadece eşya. Eşyalar yenilenebilir.

Blake ile olanlar oluyor. Ya da olmuyor. Bilmiyorum.

Sanki onu var olmasını dilemişim gibi, kafenin kapısı tekrar açılır ve Blake içeri girer, gözleri hemen benimkilerle buluşur.

İçimde her şey gerginleşir.

Sanırım oluyor.

Onunla yatsam da bana bu etkiyi yapmaya devam eder miydi? Belki de bu sadece beklenti ve heyecandır. Neredeyse on yıldır seks yapmadığım ve onun aptalca çekici olduğu gerçeği yüzünden olabilir. Normal hissettiğim tek anın onun kollarında olduğu gerçeğini saymıyorum bile, ama şu anda bunun ne anlama geldiğini düşünmüyorum.

Elini kaldırıp koyu renkli saçlarını geriye iten Blake, bana gülümserken gözleri kırışıyor. Kafede bir yerlerden bir kadın iç çekiyor.

"Selam," diyor, uzun, güçlü adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Merhaba," diyorum.

Ayaklarımın yanına bir çanta bırakır. "Setteki kostüm departmanıya konuştum ve Caitlyn'den birkaç şey alabildim. Yeni kıyafetlere ve ihtiyaçlarına ihtiyacın olacağını düşündüm."

Sağımdaki aile ve arkadaşlarla dolu masa tamamen sessiz. İzliyorlar.

Blake'in ayaklarımın yanına bıraktığı büyük spor çantasına bir göz attım, sonra bakışlarımı ona çevirdim. "Bunu... benim için mi yaptın?"

"Umarım sakıncası yoktur." Boynunun arkasını ovuşturuyor, sevimli bir şekilde kendinden emin değilmiş gibi görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim. "Sadece düşündüm de, yangın ve her şey..."

"Teşekkür ederim." Sözler nefes nefese çıkıyor. Koluna uzanıp sıkıca tutuyorum, kalbim göğsümde atıyor. "Çok teşekkür ederim, Blake."

"İçinde kızın için de bir şeyler var, ama beğenecek mi emin değilim. Kostüm tasarımcımız Caitlyn'le konuştum ve ikinizi tarif etmeye çalıştım. O, gençlerin nelerden hoşlandığını benden daha iyi bilir, tabii ki. Uygun olmayabilir, ama bilirsin, bir şey var ve..."

"Blake," diyorum, ona doğru bir adım atarak. "*Teşekkür ederim.*"

Sonunda konuşmayı keser, gözleri benimkilere takılır. Yutkunurken boğazı hareket eder ve bir kez başını sallar. "Harika. Peki, ben gitsem iyi olur..." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret eder.

"Tamam," diyorum.

Hollywood film yıldızı ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkek olan Blake Harding bana doğru eğilir ve dudaklarını yanağıma değdirir. Vücudum dikkat kesilir, baştan ayağa gerilir ve kasılır. Göğüs uçlarım sertleşir, göğsüne hafifçe değerek bacaklarımın arasına parti zamanının geldiğini bildirir. Eli belimden kayar, sıcaklığı gömleğimden cildime nüfuz eder. Kokusu çok güzel. Gözlerimi bir anlığına kapatıyorum, onun sıcaklığı, gücü ve kokusu içinde kayboluyorum.

Ve bu tekrar oluyor.

Göğsümün derinliklerindeki acı kaybolur. Geçmişi, geleceği, ateşi unuturum. Bir an, bir nefes boyunca, sadece... var olurum.

Sonra o uzaklaşır ve ben ona yaslandığımı fark ederim. Karnım gergin, göğüslerim ağır ve dolu hissediyor, cildim aniden vücudumun üzerinde gerginleşiyor.

Arzu. Hissettiğim şey bu. Ruhumdaki her şeyi yakıp kül eden yoğun, kızgın bir cinsel arzu. Tüm acı. Tüm keder. Tüm suçluluk. Bana dokunduğu anda, hepsi... yok oluyor.

Blake bir kez daha bana bakarken gözleri parlıyor, dolgun dudakları... —bu arada, öptüğüm dudaklar—gülümsemeye eğiliyor. "Sonra görüşürüz." "Tamam," diye fısıldıyorum, ses tellerimi gerçek bir ses çıkarmaya

ses çıkaramadan fısıldarım.

Sonra uzaklaşır.

O uzaklaşana ve arabasına binip gözden kaybolana kadar orada durup onu izlerim. Sonra şaşkın yüzlerin olduğu masaya dönerim ve başımı sallarım. "O adamla yatamam," derim.

"Pardon, *ne*?" Kız kardeşim bana sert bir bakış atar. "Kesinlikle yapabilirsin."

Kafamı sallarım. "Bu çok fazla. Çok yoğun. Aslında onu *seviyorum*."

"Ah, tatlım," diyor Fiona der. O sıkıyor elimi elimi "Yattığın insanları sevmen gerekir."

Grant boğazını temizler. "Sanırım burada önemli bir şeyi kaçırdım. O Blake Harding miydi? Ve sen onunla yatacak mısın?"

Herkes "Evet" derken, ben "Hayır" diyorum. Ben inliyorum. Onlar gülüyor.

"Sonra anlatırım," der Fiona gülümseyerek. "Dün gece anlatacaktım ama... viski."

"Yukarıdaki kütüphanede ne oluyor böyle?" Grant kaşlarını çatır.

"Onu dert etme." Dorothy bize doğru gelir

Grant'in omzuna hafifçe vurur. "Sizi ilgilendirmez, Bay Greene." Göz kırpar, sonra mutfağa, annemin yanına doğru kaybolur. Birkaç saniye sonra, yüksek sesli bir selamlama duyarım ve Jen'in kimsenin kafasını koparmaması için dua ederim.

Trina omzuyla beni dürtünce tekrar oturdum. "İyi misin?"

"Hayır." diye inledim. "Bütün kasaba, Blake ile aramızda olan bu tuhaf... şeyi... en ön sıradan izliyor. Bir erkeğe ilgi duymak beni korkutmuyor olsa bile, Paul'a ihanet etmiş gibi hissetmesem bile, yine de herkesin, benden çok daha çekici bir erkekle garip bir şekilde flört etmemi izlemesini istemezdim."

"Tamam. Öncelikle, sen çok çekicisin. Bunu kız kardeşin olarak söylüyorum, yani öyle olmasan sana söyledim."

Gülüşüm dudaklarımdan yarı yarıya süzülürken gözlerimi devirdim.

"İkincisi, sen bir değil *iki* işi birden yürüten azimli bir girişimcisin, bu topluluktaki herkes tarafından seviliyorsun, formdasın, sağlıklısın ve harika bir annesin. O adam" — kapıyı işaret ediyor — "bunu biliyor. Seni görüyor ve bir kadında aradığı her şeyi görüyor."

"O süper modellerle çıkıyor. Neden benimle konuşmaya devam ettiğini bilmiyorum. Bütün bunları görse bile, o çıkacak türden bir adam değil. O, becerecek türden bir adam."

"Ee? Bu sana uymuyor mu?"
Dudaklarımı ısırıyorum. Beni köşeye sıkıştırdı.

Trina şakaklarını ovuşturur. "Sinir bozucusun Candice. Fazla düşünmeyi bırak! Bir kez olsun hayatın *tadını çıkar*. Yıllardır herkesi omuzlarında taşıyorsun. Paul, sen hayatını ve işini tek başına idare ederken vefat etti. Allie kederinden kurtuldu ve şimdi *gülüyor* Candice. Onunla telefonda konuştuğumda sürekli gülüyor. Bunu sen başardın. Ona yardım ettin. Bir kez olsun kendin için bir şey istediğin için kendini suçlamayı bırak."

"Onu seviyorum," diyor Simone, kız kardeşime başını sallayarak.

"Neden herkes benim aşk hayatımla bu kadar ilgileniyor?" diye homurdanıyorum.

"Çünkü seni önemsiyoruz." Simone masanın üzerinden bana doğru eğilir. "Candice, Blake ile ilişkinin nereye varacağını bir gör. Onu iyice becer ve sonra yoluna devam et, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse. Yoga yapıyorsun, değil mi?" Başımı sallarım. "O zaman anı yaşamayı, şu anda olmayı, bedeninin farkında olmayı biliyorsun. En son ne zaman başka biriyle böyle hissettin?"

Kalbim çarpıyor. O haklı. Hepsi haklı. Bu korkuyu yenmem lazım. Blake benden hoşlanıyorsa, bunun nereye varacağını görmeliyim. Ona verebileceğim tek şey bir kaçamaksa, onun geçmişine bakılırsa, bu onun için de uygun olmalı. Bu sadece seks, flört ve eğlence olabilir.

İki hafta. Hepsi bu. İki hafta yapabilirim. Ve eğer sadece seks ise, bu bir ihanet değil, sadece bir ihtiyaç.

"Yapacağım. Onunla seks yapacağım,"
diyorum. Masadaki tüm kadınlar alkışlıyor.

Grant kaşlarını çatır. "Kadınlar birbirleriyle böyle mi konuşur? Biz yokken böyle mi konuşurlar?" Şaşkın bir şekilde Fiona'ya bakar. "Sen ve kızlar, bu olmadan önce benimle seks yapmaya karar mı verdiniz?"

Fiona dudağını ısırır.

"Cevap verme!" Simone bağıırır. Grant'e döner. "Eğer sana söylersek, seni öldürmek zorunda kalırız."

Grant şaşkın şaşkın bakarken ben kıkırdamaya başlarım. O başını sallar ve sandalyesini geri iter, daha fazla pasta almakla ilgili bir şeyler mırıldanır.

Kızlarla birlikte gülerek, omzumu Trina'nın omzuna yaslar ve bir karar veririm. Bu gece yapacağım. Akşam yemeği randevusu yok, lafı dolandırmak yok. Bu gece Blake ile yatacağım.

ON BİR JEN

KEKLER SOĞUDU ve düzleştirildi, krema ve dolgular hazır, kek standım da son ürünü almaya hazır. Kafedeki hoparlörlerden yumuşak bir müzik çalıyor, restoranın ön kısmı çoktan kapatılıp kilitlendi. Keklerimle baş başayım. Mutlu olduğum yer.

İlk katman yerleştirildi. Simone ve Wes için çikolatalı kek ve ince kıyılmış fındıklarla süslenmiş fındık kreması dolgusu seçtim. Simone bazen işe Ferrero Rocher getirir ve ısırdığında yüzünde her zaman mutlu bir ifade belirir, bu yüzden çikolata ve fındık en uygun seçimdi.

İkinci katman düzgün bir şekilde yayılır, ardından bir katman daha dolgu ve en üst katman gelir. Pastayı ince bir katmanla kaplarım — bu ince katman, son katmanı düzgün bir şekilde yaymayı kolaylaştırır — ve geri çekilirim.

Bu pasta çok lezzetli olacak. Tam "Wes ve Simone" tarzında ve kesinlikle bir düğüne layık. Altın varak, çikolata ve fındık gibi zarif süslemeler planladım.

Kırıntı kaplı alt tabakayı buzdolabına koyup sertleşmesini bekledikten sonra, ikinci ve üçüncü katları aynı sırayla birleştiriyorum ve buzdolabına koyuyorum. Sonra en büyük alt katı alıyorum, artık son kat krema için hazır.

Bu benim iyi olduğum bir şey. Bugün erken saatlerde, en yakın arkadaşlarım için bir değil iki düğün pastası yapmak zorunda olduğum için stresli ve endişeli olduğumdan şikayet ettim, ama gerçekte bunu yapmaktan mutluyum. Four Cups'ın diğer sahipleri en iyi arkadaşlarım, ama bazen kendimi biraz... dışlanmış hissediyorum. Onlar benim tuhaf ve pastacılık konusunda titiz olduğumu düşünüyorlar. Nevrotik olduğumu düşünüyorlar. Ama ben çoğunlukla üç büyük kişiliğin arasına kabul edilmiş bir içe dönük insanım ve tam olarak nereye ait olduğumu bilmiyorum.

Bu pastaları sevmelerini istiyorum. Onların dostluğuna ne kadar değer verdiğimi göstermek benim için zor, ama umarım bu pastalar yeterli olur.

Buzdolabının alt rafını çıkararak, yan tarafına dokunup sertleşmiş kırıntı tabakasını hissediyorum ve başımı sallıyorum. Hazır. Mutfağın uzak ucundaki paslanmaz çelik tezgaha doğru yürüyorum. Tezgahın üzerinde aletlerim dizili duruyor. Kek standını elimde tutarken, gözlerim bir araya getirilmiş krema torbalarına, ofset spatulalara, krema kaselerine ve üst katları tutmak için kekin içine sokulacak destek çubuklarına kayıyor.

Gözlerim aletlerimdeyken, pasta standının alt kısmı tezgahın kenarına takılır. Pastayı düzeltmeye çalışırken tökezlerim ama aşırı düzeltirim. Pasta göğsüme doğru devrilir, ben de onu uzaklaştırırım, sonra Simone'un düğün pastasının alt katının pasta standından düşüp çalışma alanıma çarpmasını dehşetle izlerim.

Donakalırım. Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Pastanın yarısı paslanmaz çeliğe yapışır. Katmanların arasından dolgu malzemesi sızar. Kırıntı kaplaması çatlar ve ufalanır.

Mahvoldu.

Mahvoldu.

Bir, iki saniye şok içinde bakakalırım, sonra nefesim kesilir. Ağladığımı fark etmem biraz zaman alır. Bir adım geri atarım, pasta standı yere düşer ve elimi kalbime bastırırım.

Simone'nin düğün pastasını mahvettim. Aletlerimi çok fazla düşündüğüm ve önüme bakmadığım için tezgahımın üzerinde parçalandı. Oh, hayır. Hayır, bu olamaz.

Yanaklarım ıslak. Ağlıyorum ve bunun aptalca olduğunu biliyorum. Sadece bir pasta, ama sadece bir pasta *değil!* Neredeyse iki yıldır bana destek olan, komik ve her zaman yanımda olan Simone'a verebileceğim tek şey bu. Eski işimdeki patronum Guillaume'un beni hak etmeyen bir pislik olduğuna beni ikna eden oydu. Kariyerimde ilerlemek için ona ihtiyacım olmadığını söyledi. Pastacılıkla ilgilenmemi söyledi ve hatta vitrinde haftalık özel kreasyonlarım için bir yer ayırdı.

İlk yaptığım şey basit bir muffin oldu, ama ortasına elmalı turta dolgusu koydum ve üzerine streusel topping serptim. Elmalı turta muffini. O kadar beğenildi ki, düzenli menümüzün bir parçası oldu.

O kadar çok tarifim Four Cups'ın vazgeçilmezleri haline geldi ki, insanlar *benim* icat ettiğim şeyler için kilometrelerce yol kat ediyorlar. Ve bunu mümkün kılan Simone. Sanırım o, benim için ne kadar değerli olduğunu bilmiyor bile.

Tatil günlerinde "hayatında yediği en iyi cheesecake"yi yaptığımda, Simone tariflerimi bir kitapta toplamamı söyledi ve hatta bir fotoğrafçı ile beni tanıştırabileceğini bile söyledi. Bunu, sanki bana hayallerimin anahtarını vermiyormuş gibi, rahat ve doğal bir şekilde yaptı.

Simone, kendi tariflerimi geliştirmem için bana güven veren kişidir. Bu pastayı *onun* için yaptım. Saatlerce karıştırıp, ölçüp, bu pastayı hazırladım çünkü o benim arkadaşım, beni seviyor ve ben de onu seviyorum.

Ve sonra onu mahvettim.

Elimin tersiyle yanaklarımı silerek bir adım öne çıkıp inlerim. Kek standını kaldırıp, çökmüş alt katın yanına yerleştirir ve devrilmiş keki düzeltmeye çalışırım. Belki bunu düzeltebilirim. Üzerini krema ile kaplayabilirim, o zaman sorun kalmaz. Hala ona üç katlı bir düğün pastası yapabilirim, ona ne kadar değer verdiğimi gösterebilirim.

Ama pastanın üst katını olması gereken yere itmeye çalıştığımda, yumuşak kırıntılar ellerimde parçalanıyor. İşe yaramayacak.

Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor ve yere çöküyorum, ellerim çikolata ve fındıkla kaplı, gözyaşlarım yüzümden o kadar hızlı akıyor ki durduramıyorum.

"Hey," diye nazik bir ses mutfağın arka kapısından geliyor.

Göz yaşlarımı kolumla silerken, Fallon Richter'ın kapıda silüetini görüyorum. Onun arkasındaki gökyüzünde, şüphesiz çok güzel bir gün batımının pembe ve mor renkleri yayılıyor, o içeri girerken mutfağa serin bir esinti giriyor.

"Jen," diyor, tezgahın üzerine bir termos koyup yanıma diz çökmeden önce. "Hey, hadi ama. Sen iyisin."

"Ben" —hıçkırık— "Simone'nin pastasını mahvettim!" Dudaklarımdan acınası bir inilti kaçıyor ve kendimden o kadar utanıyor, üzülüyor ve hayal kırıklığına uğruyorum ki, bunu durduramıyorum bile.

Bu çok aptalca. Bunun sadece bir pasta olduğunu *biliyorum* ve ben böyle çöküntü yaşayan biri değilim. Ben yetişkin bir kadını! Tutkularımın peşinden gitmek için otuzlu yaşlarımda istikrarlı işimi bırakıp yepyeni bir kariyere başladım. Pastalarım ve kreasyonlarım, Four Cups Café'yi bugünkü haline getiren unsurlardan biri. Ben güçlü, zeki ve bağımsız biriyim. Bu işte *iyiyim*.

Ama Simone ile yakınlaştık ve ben *onun pastasını mahvettim*.

"Hey," diye tekrarlar Fallon, kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çeker. Bacaklarını uzatarak vücudumu arasına alır ve bana sıkıca sarılır, sırtı, mahvettiğim pastanın parçalarının bulunduğu tezgahın altındaki büyük tencereleri tutan çelik rafa yaslanır.

Kollarımı hala kekle kaplı ellerimle onun geniş göğsüne gömüyorum ve ona sarılıyorum. O sıcak ve güçlü, elleri şakaklarımı ve saçlarımı yavaşça okşuyor. Bu çok iyi geliyor. Bir dakika sonra ondan ayrılacağım, ama şu anda buna gücüm yetmiyor.

Fallon ve ben geçen yıl bir tür ateşkes yaptık. Buraya ilk başladığında onu sevmiyordum. Mutfakta her şeyi kolayca hallediyor, göz kararıyla ve hissederek yemek pişiriyordu. Ben bir fırıncıyım; hassasiyeti severim. O benimle dalga geçerd, ben de ona karşılık verirdim.

Ama sonra bana en sevdiğim çayı yaptı, bana alan tanıdı ve birlikte iyi çalıştık. Yani, çoğunlukla birbirimizi görmezden geldik.

Ve... o burada. Neden burada?

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, başımı omzuna yaslayarak. Gözyaşlarım azaldı. Muhtemelen kalkmalıyım.

"Sana çay getirdim. Hâlâ pasta pişiriyor olacağını düşündüm. Yardımcı olabilirim ya da en azından sana mola verdirebilirim diye düşündüm."

Huh. Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

Fallon'ın eli sırtımda hareket etmeyi bırakıyor. Başını eğdiğinde çenesindeki sakallar alnıma sürtünüyor, sonra imkansız derecede geniş göğsünden yavaş bir kahkaha yükseliyor. "Çünkü senden hoşlanıyorum, Jen."

"Hayır, bilmiyorsun." Burnumu silmek için ellerimi kaldırdım, ama ellerimin her tarafına kek kırıntıları ve fındık ezmesi bulaştığını gördüm. "Bana çok titiz olduğumu ve biraz gevşemem gerektiğini söylüyorsun. Haftada en az bir kez mutfak tartımı benden saklıyorsun."

"Başka nasıl dikkatini çekebilirim ki?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne?"

"Jen, ben burada bir buçuk yıldır çalışıyorum. Bir ay öncesine kadar, haftada üç kez gelip bana iki kelimedenden fazla konuşmuyordun. Catering sözleşmesini yerine getirmek için burada tam zamanlı çalışmaya başladığında, bir şansım olduğunu düşündüm, ama beni *gördüğün* tek zaman, benden rahatsız olduğun zamandı. Başka ne yapabilirdim ki?"

Kalbim güm güm atıyor. Kalbim güm güm atmak için çok yaşıyım. Yere oturmuş, yüzüm ağlamaktan muhtemelen lekelenmiş ve kızarmış, etrafım bozulmuş keklerle kaplı. Birkaç yıl sonra elli yaşına gireceğim, Tanrı aşkına. Böyle hissetmemeliyim. Ama... "Sen... benden hoşlanıyor musun?"

Fallon'ın koyu renkli gözleri yumuşuyor. Kolu aşağı kayarak sırtıma dolanıyor ve beni göğsüne çekiyor. Diğer eli çenemin üzerinden kayıyor, parmakları yanağım ve boynumda yayılırken başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Senden hoşlanıyorum Jen."

Giriş yapmadan, benim çekilip kaçmamı beklemeden, Fallon başını eğip beni öper. Bir an donakalırım, sonra içgüdülerim devreye girer. Bir iniltiyle, onun dokunuşuna erir ve ona karşılık veririm. Dudaklarımı açarak öpücüğü derinleştirir, ağzı benim ağzımda sihirli bir etki yaratırken beni kocaman vücuduna sıkıca sarar. Tadı... Tadı muhteşem. Hafif nane ve sıcak. Düşük bir homurtu içinden geçer ve içimdeki her şeyi gerginleştirir. Eli yanağımdan enseme doğru kayar ve beni kendisine sıkıca tutarken daha sert öper.

Dili... Vay canına, dili çok iyi hissettiriyor.

Ellerimi onun gömleğine yapıştırıp onu kendime çekince kalbim hızla çarpmaya başladı. Fallon benden *hoşlanıyor*. Fallon benden hoşlanıyor. İnleyince Fallon memnun bir gülümsemeyle dudaklarını dudaklarıma, yanağıma, çeneme doğru kaydırıldı. Gözlerimi kapatıp ellerimle omuzlarını okşarken o kulağımı ısırdı, boynumu öptü ve vücudunu benimkine sararak hiç bilmediğim bir şekilde beni istediğini gösterdi.

En son bir erkekle yattığımda bir yıldan fazla zaman geçmişti. İnternette tanıştığım bir erkekle randevuya çıkmıştım. Elleri terliydi ve vücudu bütün gün bilgisayar başında oturan birine benziyordu. Onu öpmek biraz garipti ve beynimi aşırı düşünmeye itti.

Fallon öyle değildi.

Fallon'u öpmek beynimi *kapatıyor*. Beynim tamamen kapanıyor. Daha fazlasını istemek dışında hiçbir düşünce aklıma gelmiyor. Vücudum ısınmaya başlıyor, midem kasılmaya başlıyor ve tüm vücudum onun göğsüne yapışana kadar ona yaslanıyorum. Bacakları dizlerinden bükülüyor ve vücudumun her iki yanına baskı uyguluyor, böylece her santimetrem onunla çevrili oluyor.

"Fallon," diye fısıldıyorum.

"Jen." Çenemi öper ve dilini boynumdaki atan nabzıma doğru kaydırır. Nefesim kesilir, ama dudaklarım onun dudaklarına yakalanır.

Geniş avucunu ensemden göğsüme indirir, kıvrımlarımı şekillendirir, meme ucumu okşar. Yine inler, ihtiyacını ifade eden bu ses zihnimi karıştırır.

Gözlerimi açtım ve yüzünün ve boynunun yan tarafında çikolata lekesi gördüm. Çikolatalı pasta. Simone'un pastasından. Four Cups'ın mutfağının zemininde oturuyorum. Tanrım...

Gözlerimi kocaman açarak geri çekilirim ve Fallon'un dudakları benimkini takip etmeye çalışır.

Durur ve arkasındaki raflara yaslanır, dudaklarında memnun bir gülümseme belirir. "Bundan hoşlanmadığını söylemeye bile kalkışma, Jen. Beni uzaklaştırmama izin vermeyeceğim."

"Ben..." Sözlerim yarıda kalır. Yutkunurum. "Pasta."

Gözleri tembel, dudakları büzülüyor. "Pastayı umursamıyorum." "Ama ben umursuyorum."

Bakışları yumuşar, elini yüzüme uzatır ve başparmağıyla cildimi okşar. "Tamam. Düzeltelim. Sonra kaldığımız yerden devam edebiliriz."

Yüzüm o kadar kızarıyor ki cildim yanacakmış gibi hissediyorum, ama bir şekilde başımı sallamayı başarıyorum. "Düzeltemem. Mahvoldu."

"Göster bana."

Ayağa kalkıyoruz ve ben tezgâhın üzerindeki kek yığınının dönüyorum. Fallon arkamda duruyor, iki elini de yanlarıma koyuyor, böylece sırtımda vücudunun her santimini hissedebiliyorum. Vay canına. Yavaşça gözlerimi kırpiyorum, beynimin onun bu kadar yakınında olmasına alışmasını bekliyorum.

Belki... belki ben de ondan hoşlanıyorum. Ondan hoşlandığım için mi ondan kaçınıyordum?

Yani, açıkçası *öyle* görünüyor. Kahverengi tenli, eriyen gözlü, kalın, koyu sakallı. Simone'un demirciyi hatırlattığını söylediği büyük kolları ve göğsü var. Tabii ki çekici. Çok, çok çekici.

Ona hafifçe yaslanıyorum ve Fallon çenesini şakağıma sürüyor. Dudakları yanağıma doğru eğiliyor ve benim çok kadınsı kalbim bayılıyor.

Yutkunarak, tezgâhın üzerindeki kahverengi kütleyi işaret ettim. "Gördün mü? Mahvoldu. Daha fazla kat yapabilirim, ama yarınki resepsiyondan önce bitiremeyeceğim. Buzdolabında sadece iki küçük kat var ve bu herkese yetmez."

Fallon mırıldanır. "Kek çubukları."

"Ne?" Kafamı eğip ona bakıyorum ve Fallon bu fırsatı değerlendirip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Şaşkınlıktan onu itemiyorum. Tamam, ayrıca hoşuma da gitti.

O sıırıttı. Biliyordu. "Bununla kek çubukları yapıyoruz." Parmağını dolgunun içine daldırıp tadına baktı. "Fındık mı? Onları Ferrero Rocher gibi yapabiliriz."

Ona bakakaldım. Bu... Huh. Bu iyi bir fikir. "Ve bu kadar çok kek çubuğu olursa, herkes tadına bakabilir," diyorum.

Gülümsüyor. "Gördün mü? Ben sadece yakışıklı değilim."

Gözlerimi deviriyorum, ama o arkamda kıkırdıyor. Elleri tezgahı belime kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Karşı koymadan ona yaslanıyorum. Çok iyi geliyor. Sonra pastaya bakıp nefes veriyorum. "Tarifi araştırayım."

"Gerek yok," diyor ve ben gerginleşiyorum. "Bunları nasıl yapacağımı biliyorum. Sen katlı pastayı yaparken ben de bunlara başlayayım."

Biraz zaman alacak, sen bitirince birlikte çikolata ve fındıkla ssleyebiliriz. Çikolatayı temperlemeyi biliyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Cidden bana çikolatayı temperlemeyi bilip bilmediğimi mi sordun?"

Fallon, sanki şaka yapıyormuşum gibi yine gülümser. "İşte benim kızım." Gülümser ve "*kızım*" kelimesini duyunca midem tuhaf bir şekilde kıpır kıpır olur. Bir saat kadar sessizce çalışırız. Ben kalan iki katı buzluyorum, Fallon ise mahvolmuş pastayı alır, fazladan krema ile karıştırır, top şeklinde yuvarlar ve içine çubuklar sokar. Onları buzdolabına koyarken kendi kendine mırıldanır, sonra ben pastanın son altın varaklarını

"Bu işte çok iyisin Jen, inanılmaz." "Neyde mi?"

"Pişirme. Pastacılıkta iyi olduğunu düşünüyordum, ama mükemmel bir şekilde süslenmiş güzel düğün pastaları bile yapabiliyorsun. Bu çok seksi, işte bu."

Bir elimde altın varak sarkan cımbızla dik dururum ve kaşlarımı atarım. "Pişirmede iyi olmamın seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Daha önce kimse bana seksi dememişti. Gençken, aptalın tekiydim. Sonra inek oldum. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar otuzlu yaşlara geldim, hayatım yanımdan akıp giderken sevmediğim bir işte çalışıyordum. Böylece sıradan bir bilgisayar bilimci inekten inek bir pasta şefine dönüştüm ve tuhaf, takıntılı, titiz bir fırıncı oldum. Hiç seksi olmadım. "Yemeğine bu kadar önem vermen çok seksi. Hiç bir şeye bu kadar tutkulu, bu kadar tek bir şeye odaklanan birini tanımadım. Hem yaratıcı hem de teknik becerileri olan birini. Evet, bence bu seksi. Kim sevmez ki?"

"şey... Birçok kişi."

Sanki şaka yaptığımı düşünüyormuş gibi gülüyor.

Gözlerimi kırıpıştırıp pastaya geri dönüyorum. Son bir altın varak dokunuşu yapıp geri çekiliyorum.

Pasta temiz, sofistike ve biraz da tuhaf görünüyor. Nefesimi veriyorum ve günler, belki haftalar sonra ilk kez dudaklarımın gülümsediğini hissediyorum.

Fallon kolunu sırtıma dolayarak beni sıkıca kucaklar. "Gördün mü? Hiçbir şey mahvolmadı. Bu işte ustasın, Jen."

Başımı kaldırıp koyu kahverengi gözlerinin kenarlarının kırıştığını görüyorum.

Gülümser ve burnunu burnuma değdirir. "Chai hala sıcak mı, görmek ister misin?"

Boğazım konuşamayacak kadar düğümlenir, başımı sallarım. Fallon'un dudakları benimkilere değdiğinde, içimi sıcak bir titreme kaplar.

Bu gece bir şey değişti. Büyük bir şey.

ON İKİ CANDICE

"ANNE?" Allie, kabinadaki yatağımın yanında dik duruyor, parmaklarında soluk mavi, ipeksi, dantelli bir gecelik sallanıyor. "Bu neden film setinden gelen giysi çantasında?"

Hmm. İyi soru.

"Ver şunu bana." Onun elinden alıp çantaya geri koyuyorum. "Bir hata olmalı. İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Clancy'nin bundan daha iyi kıyafetleri var." Gözleri parlar. "Bekle. Bu, yeni şeyler almaya gidebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Önce kendi kıyafetlerimizin ne durumda olduğunu görelim. Sigorta şirketi önümüzdeki hafta başında birini gönderip hasarı değerlendirecek, o zaman ne kadar tazminat alabileceğimizi öğreneceğiz. O zamana kadar, gerekli olanlar dışında alışveriş yapmayacağız."

Kızım başını sallayarak, çantadan seçtiği siyah baskılı tişörtü ve beyaz uzun kollu Henley'i alıp çantasına koyar. Onları beğendiği için değil, Blake Harding'in bize verdiği çantadan bir hatıra istediği için aldığını hissediyorum.

Telefonu bip sesi çıkarır ve kızım ona hızlıca bir göz atar. "Clancy bekliyor. Gitmem gerek."

"Bana bir öpücük ver."

Bu sözüm üzerine gözlerini devirir, ama Allie yanağıma bir öpücük kondurur ve tek koluyla hızlıca sarılır. "Görüşürüz!"

"Hoşça kal tatlım. İyi iyi Seni görüşürüz görüşürüz
görüştüğümüzde kafede kafede görüştü mü?"

"Olmaz. Clancy ile sabah antrenman koşusu yapacağız. Sprint. Seçmeler gelecek hafta başlıyor."

Başımı eğip dudaklarıma bir gülümseme kondurdum. "Aferin sana. Nerede antrenman yapacaksın? Sonra seni almamı ister misin?"

"Hayır anne," Allie, sanki onu bir yerden almam, şimdiye kadar söylenmiş en saçma fikirmiş gibi homurdanır. "Ben hallederim."

"Tamam, peki, işin bittiğinde kafeye gel. Yarın öğleden sonra Simone'un resepsiyonu için dekorasyona yardım edebilirsin."

Gözleri parlar. "Gerçekten mi?" Başımı sallarım.

"Gerçekten."

"Tabii." Sonra, annesinin arkadaşının düğünü için dekorasyon yapmak gibi sıkıcı bir şeye bu kadar hevesli olduğunu fark edince, genç kızım omuz silkiyor. "Neyse." Allie el sallayarak odamdan çıkıyor ve kapıyı çarpıyor. Kapıyı çarpma niyetinde değil; eminim ki sadece vücudunun nerede olduğunu ve ne yaptığını fark etmiyor. Umarım bu davranışından vazgeçer.

Kapalı kapıya bakıp derin bir nefes alıyorum. Kızım neredeyse on yedi yaşında ve yakında evden ayrılacak. Eylül ayında lise son sınıfa geçecek — bu ne zaman oldu?

Onunla daha fazla zaman geçirmeli, her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım diye düşünüyorum, ama yangın onu hiç etkilememiş gibi görünüyor. Hatta Clancy ile vakit geçirmekten mutlu bile görünüyor. Odada yavaşça dönerek, dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor, kendimi tuhaf, boş ve tedirgin hissediyorum.

Sonra gözüm, krem rengi dantelle süslenmiş soluk mavi ipek kumaşın bir parçasına takılıyor.

Bunu yapmamalıyım.

Gerçekten yapmamalıyım.

Bu açıkça bir hataydı. Yani, kostüm departmanı neden bana iç çamaşırı versin ki?

Bir şekilde spor çantasının yanında buluyorum kendimi, parmaklarım narin kumaşı okşuyor. Parmaklarımda nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Dudaklarımı ısıyorum ve... Ah, neyse ne. Kendi kıyafetlerimi çıkarıp teddy'yi giymem sadece birkaç dakika sürüyor. Danteller göğüslerimi sarıyor, ipeksi kumaş gövdemde sıkıca duruyor ve kalçalarımın üzerinde genişliyor. Uyluklarımda ortasından biraz daha yukarıda, kesinlikle seksi bir bölgede duruyor.

Aynada kendime bakıyorum, ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum. Komik görünüyorum. Değil mi? Arkamı dönüp, teddy'nin ne kadar aşağıya indiğini, belimden aşağıya kadar omurgamı gösterdiğini görüyorum. Mavi renk, etrafı krem rengi ile çevrili ve bu renk tenimi ortaya çıkarıyor. Tekrar dönüp başımı eğiyorum, dudagımı ısıriyorum.

Fena görünmüyor. Hatta... oldukça iyi görünüyor.

Kapının çalınması beni irkiltti. Muhtemelen Simone'dur. Bana güzel mumlar getireceğini söylemişti, çünkü ona göre dünyanın tüm sorunları kokulu mumlarla çözülebilir. Evim yanıp kül olduktan sonra mum getirmesi ne kadar ironik, ama ona hayır diyemedim. Ayrıca mum konusunda iyi bir zevki var.

Kalın beyaz otel bornozuna bakarken uyluklarımdaki dantelin kenarını parmaklarımla okşuyorum ve başımı sallıyorum. Simone bunun saçma görünüp görünmediğini bana söyleyecektir. Aptalca görünüyorsam bunu bana açıkça söyleyecek kadar dürüsttür. Bu yüzden tereddüt etmeme zaman tanımadan kapı kolunu tutup kapıyı açıyorum.

Ama kapımın önünde duran Simone değil.

Blake.

Blake Harding.

Blake Harding, Hollywood'un kalp hırsızı ve sertifikalı gümüş tilki. Dudaklarım açılır ve donakalırım, farların ışığında donakalmış bir geyik gibi. Olamaz.

Ağzını açarak konuşacakmış gibi yapar, sonra beni görünce gözleri fal taşı gibi açılır. Boğazından boğuk bir ses çıkar, sonra boğazını temizler, elini kapı pervazına koyar, sanki dengede durmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi. "Candice." Sesi kısık çıkar, vücudumdaki ipek gibi tenimde kayar.

"Şey..."

Gözlerini kırptırır, gözleri hala bacaklarımda, iç çamaşırimda, göğüslerimde. Bakışları fiziksel bir dokunuş gibi hissedilir ve gülmüyor. Gözlerindeki bakış karanlık, aç ve damarlarımdan sıcak bir şey akmasına neden oluyor.

Sanırım gülünç görünmüyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kendi düşüncelerimi bile zor duyuyorum. Tek bildiğim, Blake'in dudaklarını yaladığı ve sonra bakışlarını benimkilere çevirdiğı. Gözlerindeki bakış, dizlerimi titretir. Sonra

hareket ediyor. Çok ince, neredeyse fark edilmeyecek kadar, ama aramızdaki havayı büyük ölçüde değiştiriyor. Sanki içindeki her şey gerginleşiyor. Her kas. Her tendon. Her santimi kaya gibi sertleşiyor.

"Onu spor çantasında buldum," diyorum.

"Yarın Caitlyn'e teşekkür etmeliyim," diyor, sözlerinde düşük bir homurtu var. Bu ses omurgamdan aşağı titremeye neden oluyor, seksi titreme, ateşli titreme, bacaklarımın arasındaki boşluğa inen titreme. Uzun zamandır hissetmediğim titreme.

Sonra bu sabah kendime verdiğim sözü hatırlıyorum. Bu gece o gece. Blake aradığım adam. Sadece seks, bağlanma yok. Sadece fiziksel bir kaşıntı giderme.

"Akşam yemeğini yedin mi diye bakmak istedim," diyor Blake sonunda, gözleri vücudumu uzun uzun inceledikten sonra tekrar benimkilere dönüyor.

"Oh. Daha önce yedim," diyorum. "Üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok, bebeğim."

Bebeğim. Neden bu kelime midemi kıpır kıpır ediyor? Sevgi sözcüklerini hiç sevmem. Dorothy ya da Margaret bana tatlım diye seslenmedikçe, sevgi sözcüklerini seven bir kız değilim. Annemin bana Candy Cane demesine tahammül ediyorum, ama sadece onu durdurmaya değmeyeceği için.

Ama Blake'in dilinden çıkan "*bebeğim*" kelimesini seviyorum.

Tamam, bunu yapma zamanı geldi. Onunla yatmak istiyorum ve o da benimle yatmak istiyor gibi görünüyor. Dantelli, ipeksi bir gecelik giyiyorum. Kızım bir arkadaşında kalıyor. Blake film çekimleri bittikten sonra ayrılacak ve o bağlanmak istemeyen türden bir adam.

Bu benim şansım.

"İçeri girmek ister misin?" Kendimi vazgeçirmeden önce soruyorum. Sesim alçak, fısıltıdan biraz daha yüksek.

Blake bir anlığına gözlerini kapatır. Düşük bir inilti çıkarır. "Her şeyden çok."

İçimdeki her şey gerilir. Gözleri koyu, bitter çikolata renginde, içten içe yanıyor. Bir adım atar, ben geri çekilirim. Ben geri çekilirken o bir adım daha atar, elim saçımın ucuyla oynamak için havaya kalkar. Arkasında kapıyı tekmeler, gözleri hâlâ üzerimde.

Bir adım daha geri çekiliyorum, ama Blake'in eli hızla uzanıp bileğimi yakalıyor. Beni o kadar sertçe öne doğru çekiyor ki göğsüne carpıyorum. Nefesim kesiliyor,

kollarım ona yapışık, gözlerim fal taşı gibi açılmış, yüzündeki aç ifadeye bakıyorum. Elleri beni sarar, ipeksi kumaşın üzerinde kayarak kalçama yerleşir. İpek kumaşın tenime değmesi hoşuma gitmişti, ama onun elleriyle daha da hoş geliyor.

"Her gece yatarken böyle şeyler mi giyiyorsun?" Düşük, hırıltılı bir soru.

Dudaklarımı ısıyorum. "Seksi cevabı mı, gerçeği mi duymak istersin?"

O gülüyor, elleriyle ipeği toplayıp avuçları çıplak tenime değene kadar yukarı çekiyor. Elleri uyluklarıma kayıp tekrar yukarı çıkarken, parmak uçları külotumun köşesini okşarken nefesimi tutuyorum.

İçim eriyor. O kadar sıcak ki yanıyor.

Aman Tanrım. Her şey çok hızlı geliyor.

"Gerçeği istiyorum," diyor, burnu burnuma değiyor, elleri yine yavaşça beni okşuyor. Kanım bal gibi akıyor. Hızlı, ama *cennet* gibi.

"Yatarken eski tişörtler giyerim. Daha önce hiç böyle bir şey giymedim." Sesim nefes nefese çıkıyor, tüm ağırlığım onun vücuduna baskı yapıyor.

"Neden bugün giydin?"

"Cildime nasıl bir his verdiğini merak ettim."

Gözlerinde bir yumuşaklık ve sıcaklık belirliyor, dudaklarında seksi bir gülümseme belirliyor. "Peki kararın ne?"

"Hoş bir his," diye fısıldıyorum.

"Katılıyorum." Başını boynuma eğip oraya yumuşak bir öpücük konduruyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sağlığım için endişeleniyorum. Gözlerimi kapatıp avuçlarımı açarak göğsüne düz bir şekilde yerleştiriyorum. O tekrar boynumu öperken, daha yukarıda, kulağımın hemen altında, titreyerek nefes alıyorum.

Bu çok iyi geliyor. İyi olmaktan da öte. Kollarının sıcaklığı, her bir kaslı santimi, ellerinin kalçama ve dudaklarının nabzıma dokunuşu. Sanki ellerime olan ilgimi hissedebiliyormuş gibi, ellerini tekrar yavaşça gezdiriyor ve bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası daha gönderiyor.

Gözlerimi açtım ve sağ elimdeki alyansımın odanın loş ışığında parladığını gördüm. Bu oluyor. Paul'dan bu yana ilk kez, bu oluyor. Kaskatı kesildim.

Blake bunu hisseder ve uzaklaşır. Aramızda boşluk olacak kadar uzaklaşmaz, ama gözlerime bakabilecek kadar uzaklaşır. "Ne oldu?"

"Ben..." Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Hiçbir şey. Hadi yapalım şunu." Dudaklarımı yalayıp, gözlerim kapalı, kalbim güm güm atarken bekliyorum.

Saniyeler geçiyor. Bir, iki, üç. Hiçbir şey olmuyor.

Biraz daha beklerim.

Sonra Blake konuşur. "Candice, kendimi çok önemli biriymişim gibi söylemiyorum, ama kadınlar genellikle tavşan gibi titreyip, kollarımda diş çektirecekmiş gibi 'Hadi yapalım şunu' gibi şeyler söylemezler."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, utanç beni kaplamak üzere, ama onun bakışlarında sadece sıcaklık görüyorum. Elleri hareket etmeyi bırakıyor ve hafifçe kaldırıyor, ipeksi kumaştan yapılmış geceliğimin kıvrımlarımın üzerine düşmesine izin veriyor.

"Sadece..." Derin bir nefes alıyorum. Ona gerçeği söyleyebilirim ya da muhtemelen beni deli ya da aptal gibi gösterecek bir yalan uydururum. Ama gerçek çok utanç verici. Yani, on yıldır seks yapmamış kaç kişi var ki? Fırsatım olmadı da değil. *Evliydim*.

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Yüzündeki ifadeyi beğenmedim, Candice."

Gözlerimi kırıp ona bakıyorum. Dolgun dudakları, sıcak, çikolata rengi gözleri. *Hem* yakışıklı *hem de* iyi olamaz. Bu adil değil. Eğer gerçekten bu kadar mükemmelse, onunla seks yapıp sonra onu bırakamam.

Her hafta yeni bir kadınla yatan biri mükemmel olamaz. Olamaz.

Öyleyse neden onun gerçekten harika olduğunu hiss ediyorum ve neden onun gerçek halini gördüğümü hiss ediyorum?

"Dokuz yıldır seks yapmadım," diye fısıldıyorum. "Kocam üç yıl önce öldü, ondan önce hastaydı, ondan önce de

bir durgunluk içindeydik, sanırım. Bilmiyorum. Yüzüğümü gördüm ve her şeyi hatırladım, bu ilk kez olacak ve..." Ne diyeceğimi bilemeden sözlerim kesiliyor.

Utaniyorum. Suçlu hissediyorum. Utanç duyuyorum.

Blake yutar. Kaslı, erkeksi, *sıcak* boğazı tam önümde sallanıyor ve ben ona yarı büyülenmiş, yarı onun bakışlarından kaçarak bakıyorum. Sonra benden uzaklaşır ve göğsümde keskin bir acı hissedirim.

Yalan söylemeliydim.

Blake Harding gibi bir adama bunu itiraf etmek ne kadar *utanç verici*. Ne düşünüyordum ki? Neden gergin olduğuma dair bir bahane uydurmalıyım. Herhangi bir şey, ama bu korkunç, utanç verici gerçek dışında *herhangi bir şey*.

Blake Harding'e kapıyı açtım ve dantelli iç çamaşırlarıyla onu içeri davet ettim, sonra da aslında yeniden doğmuş bir bakire olduğumu itiraf ettim. Aman Tanrım. Gözlerine bakmaya dayanamadığım için boğazına biraz daha bakıyorum. Kollarını sırtımdan çekiyor ve ben omuzlarımı içe doğru kıvrıp bakışlarımı yere çeviriyorum.

Gözyaşları yanaklarımdan akmak üzere. Onları durdurmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, ama dudaklarımın titrediğini biliyorum.

"Candice." Sesi yumuşak ve alçak. Nazik parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor.

Yine boğazına bakıyorum. Güzel bir boğaz. Seksi bir boğaz. Gözlerindeki acıma ifadesini görmektense bu daha iyi. "Bana bak."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sonra açıyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Göğsümdeki düğüm gevşiyor. Acıma yok. Sadece sıcaklık var.

Parmağı çenemden kayıyor, avucunu boynuma kaydırıyor, başparmağı çenemde duruyor. "Durmamı ister misin?"

Ne dediğini anlamadığım için nefesimi tuttum. "Ne?"

"Bu senin için çok mu fazla? Durmamı ister misin? Havuz kenarında oturup konuşabiliriz, bir şeyler içebiliriz. Film izleyebiliriz."

Bir kez, iki kez gözlerimi kırptıyorum. "Film izlemek mi istiyorsun?"

Dudakları seksi bir gülümsemeye bükülür. "Özellikle film izlemek istemiyorum, hayır."

Oh. Kalbim atlamış gibi, içimdeki her şey gerginleşir. Dudaklarımı ısırıyorum. "Ben de istemiyorum." Fısıltı gibi çıkar.

Blake'in gözleri daha sıcak hale gelir. Bir an beni izler, sonra başını bana doğru eğip beni öper. Bunun olacağını biliyorum, ama yine de hazır değilim. Öpücüğü dünyamı altüst eder. Kollarının beni sıkıca sarması, elinin omurgamdan yukarı kayıp boynumun dibindeki saçları okşaması, avucundaki nasırların ipeksi geceliğimin kumaşına takılması. Dudaklarını açıp dilini ağızma sokarken boğazından çıkan düşük inilti.

Blake'i öpmek beni tamamen tüketiyor ve ben yanıyorum. Tereddütlerim bir anda buharlaşıyor. Saçımı çekerek başımı eğiyor, öpücüğü derinleştiriyor, diğer eli ise teddy'imın açık sırtından kayarak belimi sarıyor, parmakları daha yukarı kayarak göğüslerimin altını okşuyor. Kendimi ona kaptırıyorum, vücudum erirken kollarımı omuzlarına doluyorum.

Ben yumuşadığımda, sanki içimde neler olduğunu tam olarak hissedebiliyormuş gibi, düşük bir inilti çıkarır. Sanki tam da benim yapmamı istediği şey buymuş gibi.

Bu daha önce hiç yaşamadığım bir şey ve inanılmaz bir his.

Blake ile seks yapacağım ve bu hayatımı değiştirecek. Ellerimi beline götürüyorum, gömleğini yukarı çekip avuçlarımla cildinin sıcaklığını hissediyorum. Ağızma gülümsüyor ve alt dudağımı ısırıyor, sonra tekrar öpüyor, daha sert, daha ateşli.

Avuç içlerim sırtına yapışıyor, tırnaklarım omurgasının izini buluyor. O da bir eliyle teddy'mi yukarı çekerek karşılık veriyor — diğer eli hala sırtımda ve göğsümün kenarını çok nazikçe okşuyor — ve elini açıkta kalan kığımın kıvrımından aşağı, bacaklarımın arasına kadar kaydırıyor.

Sadece o dokunuşla neredeyse boşalacaktım. Parmak uçlarının iç çamaşırımın köşesine değmesiyle, önüme vuran ateşiyle...

Sonra biri kapıyı çaldı.

Donup kalıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum.

Blake'in kolları sıkılaşır, külotumun üzerindeki eli beni daha da yaklaştırır. Sesi hırıltılıdır. "Bırak." Başı bana doğru eğilir ve başka bir kapı çalma sesi duyulduğunda duraksar.

Kafamı sallarım. "Yapamam."

O içini çeker, sonra beni bırakır.

Kabarık beyaz bornozu kapıp giyerim ve kapıya doğru ilerlerim. Kızarmış ve telaşlıyım, kapıyı açarken bornozun kemerini bağlarım.

"Oh!" Simone, gözlerini benden, bornozuma, arkamda Blake'in durduğundan emin olduğum yere çevirir. Onun gömleğini ve kot pantolonunu düzeltirken ona bir bakış atarım ve hemen kızarıyorum. Simone sırtar. "Böldüğüm için üzgünüm." Bir çanta uzatır. "Mumlar."

"Teşekkürler." Boğazımı temizlerim. "Biz sadece..." Uygun bir bahane bulmaya çalışırken bir duraklama olur, ama aklıma bir şey gelmez ve konuyu değiştirmeye karar veririm. "Yarın için hazır mısın?"

Simone'nin yaramaz gülümsemesi yumuşak bir gülümsemeye dönüşür. Başını sallar. "Evet." Gözleri Blake'e kayar. "Sen de gelmelisin. Four Cups, yarın, saat dört."

"Ne olacak?" Sesi, vücudunun ısısı sırtımı ısıtırken, omurgamdan aşağı lezzetli bir titreme geçirir. Mm.

"Evleniyorum," diye gülümseyerek cevaplar Simone. "Peki, ben gitsem iyi olacak. Hoşça kal!" Göz kırpar, cevap beklemeksizin arkasını döner ve odamdan hızla çıkar.

Bunun sonunu asla duymayacağım.

"Mumlar mı?" diye sorar Blake, elleri kalçalarımın üzerinde kayarken.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Her şeyi daha güzel hale getirirler." "Oh." Gülümsüyor. "Tabii ki."

Kapıyı kapatıp dönerek, onun muhteşem yüzüne bakıyorum, kaldığımız yerden devam etmeye hazırım...

Ve kapıdan bir başka vuruş sesi geliyor. "Candice!" Dorothy'nin sesi kapıdan geliyor. "Candice! Çabuk gel. Allie, Clancy ile senin evine gitti. Merdivenler çöktü."

Dorothy'nin eli tekrar kapıyı çalmak üzereyken kapıyı hızla açarım. "Ne?"

"Lottie ile telefonda konuşuyordum. Evden geçerken sesi duymuş. Kızlar içerideymiş."

Kahretsin. Kahretsin, *kahretsin, kahretsin, kahretsin!*

"Üzerimi değiştirmem lazım. Hemen geliyorum." Kapıyı kapatıyorum ve odamda Blake'i görünce çığlık atıyorum. Doğru ya. O hala burada. "Üzgünüm Blake, benim..."

"Sorun değil. Hazırlan, beş dakika sonra dışarıda buluşuruz." Elini boynuma kaydırır ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur.

"Uh..." Kaşlarımı çattım, ama neden beş dakika sonra dışarıda buluşacağımızı sormadan, o çoktan gitmişti.

Bulduğum ilk kıyafetleri giyerim — bir kot pantolon ve bir sweatshirt, altında hala iç çamaşırım var — ve çorapsız olarak spor ayakkabılarımı giyerim ve kapıdan dışarı koşarım.

Blake orada, daha önce giydiği kıyafetlerin üzerine havalı bir deri ceket giymiş. Başını sallar ve ellerini uzatır. "Anahtarlar."

"Blake," diye homurdanıyorum.

Kaşlarını kaldırır.

"Of. Erkekler!" Ona anahtarlarımı verip, onun önünde yürümeye başlıyorum, dudaklarında beliren gülümsemeyi fark etmiyorum.

KİMSE YARALANMADI. Clancy ve Allie eve gitmek yerine evi kendileri kontrol etmeye karar verdiler ve merdivenlerden yukarı çıkmaya çalıştılar. Neyse ki, yanmış ahşabın gıcırtiları ve inlemeleri çok yüksek sesli hale geldiğinde atlayacak kadar akıllılardı ve tüm merdiven önlerinde çöktü.

Annem, olay olduğunda akşam yürüyüşüne çıkmış ve Dorothy ile telefonda konuşuyordu. Gürültüyü duydu, içeri koştu ve ben devrilmek için geldiğimde hala kızlara sert bir şekilde azarlıyordu. Trina, tüylü pijamalar giyen Toby ve Katie ile birlikte geldi. Kız kardeşim endişeli bir ifadeyle olan biteni izliyordu.

Kömür lekeli giysileriyle ve yüzlerinde uygun şekilde azarlanmış ifadelerle Allie ve Clancy, onları arabaya doğru sürerken bana bininci kez özür dilerler. Annem, Dorothy'nin yanında, Blake ve benimle birlikte arabaya atlayıp buraya gelmiştir.

Her taraftaki komşular neler olup bittiğini görmek için evlerinden başlarını çıkardılar ve Heart's Cove'da telefon oyunu başladı. Blake'in adının fısıldandığını duyuyorum ve onun burada olduğu haberi dakikalar içinde her yere yayılacaktır.

"Sana güvenli olmadığını söylemiştim, Allie. Oraya gitmemeni söylemiştim." Ona sert bir anne bakışı atıyorum.

"Sadece odamı görmek istedim." Başını eğiyor, sonra evimizin etrafındaki geçici çitin kapısını kapatan Blake'e bakıyor. "O neden burada ki?"

"Şey..."

Bir itfaiye aracı caddeden hızla geçerken, on altı yaşında ama yirmi altı gibi davranan kızımın rahatsız edici sorularını cevaplamak zorunda kalmamı engelledi.

Şef Allen taksiden atlayıp bana doğru büyük adımlarla yürüdü. Elini omzuma koydu. "İyi misin?" Gözleri benimkileri aradı, dudakları büzülmüş, kaşları endişeyle çatılmıştı. Simone'un, onun benimle yatmak istediği konusunda haklı olabileceğini düşünmeye başladım.

Yutkunuyorum. "Ben iyiyim. Kızım ve arkadaşı keşfe çıkmaya karar verdiler." Allie'ye bir kez daha ters bir bakış atıyorum, ama o hiç aldırış etmiyor. Şefin omzumdaki eline bakmakla meşgul.

"Hepsi kilitlendi," diyor Blake bana, gözleri tesadüfen itfaiye şefinin elinde. Çenesi sıkılıyor.

Uh-oh.

Şef Allen doğrulur ve avucunu omzumdan çeker. "Sen kimsin?"

"Blake Harding." Yanıma yaklaşır, omzum onun göğsüne degecek kadar yaklaşır, sonra elini ensemin arkasına kaydırır.

Ne oluyor?

Paul hiçbir zaman sahiplenici bir tip değildi ve ben de neredeyse on yıldır bir erkekle yaklaşmadığımı biliyorum, ama bunun bir tür erkek egemenliği gösterisi olduğunu ben bile anlıyorum. Blake'i benden uzaklaştırıp ona en iyi Feminist Kadın Bakışımı atmak yerine, sadece... donup kalıyorum.

Elini enseme sıkıca bastırarak beni kendine doğru çekiyor ve ben... Bundan hoşlanıyor muyum? Şu anda bundan zevk mi alıyorum? Karnımda yayılan bu sıcak his de ne? *Neden bundan hoşlanıyorum?*

Şef Allen sinirlenir. Gözleri, itfaiyecinin bakışlarını karşılayan Blake'in gözlerine dikilir. Hava gerginleşir. İki iri erkek bedeninin arasında donup kalırım ve ikisinin de bana hakkı olduğunu düşünmüyorum, ama bir şekilde bu noktaya gelmişim. Bu durumu yatıştırmam lazım.

"Bu kesinlikle bir gelişme," diyor annem, gülerek Trina'ya sahne fısıltısıyla. Dorothy telefonuyla fotoğraf çekiyor. Dorothy neden bunun fotoğrafını çekiyor *ki*?

"Eli için," diye açıklıyor, telefonunu yüzüne yaklaştırıp ekranı işaret parmağıyla tıklayarak.

Gözlerimi deviriyorum, ama Şef Allen Blake'den gözlerini ayırıp anneme, sonra Dorothy'ye bakıyor. Gerginlik azalıyor. Lottie ve Dor imdadımıza yetişiyor.

Annem bize doğru koşar ve Blake'in yanağına hafifçe vurur — Blake'in yanağına vurur! — sonra elini ensemden çeker. "Buna gerek yok tatlım. Hadi. Sen Candice'i eve bırak, ben Allie ve Clancy'yi Fiona'nın evine götüreceğim."

"Olmaz," diyorum, sersemliğimden sıyrılarak. "Allie ve Clancy ile gidiyorum. Grant ve Fiona'ya tam olarak ne olduğunu açıklayacağım ve ikiniz için bir ceza belirleyeceğiz. Siz ikiniz sorun çıkarmadan birkaç ay geçirdik. Bu kabul edilemez. Ciddi şekilde yaralanabilirdiniz."

"Candice." Annem kaşlarını kaldırır ve Blake'e anlamlı bir şekilde bakar. "Otele gitmelisin. Kızları ben eve götürebilirim." Gözleri, süveterimin altından biraz krem rengi dantel ve mavi satenin görüldüğü kalçalarımaya düşer.

İpeği kot pantolonumun cebine sokuyorum. "Allie ve Clancy'yi Fiona'nın evine götüreceğim. Yolda Blake'i otele bırakacağım. Anne, sen Trina ve çocuklarla eve git." Şef Allen'a dönüyorum. "Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim, Şef Allen..."

"Michael."

Yüzüm kızarıyor. Neden kızarıyorum ki? Ben yetişkin bir kadınam, şu anda kızarmam için hiçbir neden yok. "Michael." Başımı sallıyorum. "Yarın o çit için bir asma kilit alacağım, böylece başka aptal gençler gelip keşfe çıkacaklarını düşünmesinler." Kızımı sert bir bakışla süzüyorum, o da başını eğiyor. İşte. En azından sert bakışım işe yaradı.

Herkes dağıldıktan sonra, Blake'i sessiz bir arabayla otele götürdüm, sonra kızları Fiona'nın evine bıraktım. Onların cezaları verildikten sonra, duş aldılar, giyindiler, bir kez daha azarlandılar ve ben de Fiona ile büyük bir kadeh şarap içtim, yorgunluktan bitkin düşmüştüm.

Otele döndüğümde Blake'in kapısını çalmadım, o da benim kapımı çalmadı.

ON ÜÇ CANDICE

FİONA, Grant ve ben, Allie ve Clancy'nin birkaç bin yıl boyunca cezalandırılmaları konusunda anlaştık. Kızlar ikisi de Four Cups'ta yarı zamanlı çalışıyor, ikisi de garsonluk ve komilik görevlerinden barista stajyerliğine terfi etmişlerdi, ancak resmi olarak bulaşık yıkama görevine indirildiler. Öngörülebilir gelecekte.

Bu kızlar belaya bulaşmayı seviyorlar. Bu bizim kaderimizdi. Kimsenin zarar görmemesine şükrediyorum.

Sabah, nalburdan büyük bir zincir ve asma kilit alıp geçici çiti kilitliyorum. Tırmanmak nispeten kolay olurdu, ama sigorta parası çabuk gelir de gelecek hafta evi güvenli hale getirmek için bir müteahhit tutabilirim diye umuyorum.

Şu anda, Kuzey Kaliforniya'da güzel bir Nisan cumartesi sabahı ve benim hazırlamam gereken bir düğün resepsiyonu var. Asma kilit işimi görecektir.

Zincir ve kilit takıldıktan sonra, Four Cups'a gidip Fiona ve Jen'e hazırlıklarda yardım ediyorum. Mutfağı kapatıp sabahları sadece paket servis kahve satıyoruz ve ben geldiğimde Fiona tüm küçük masaları bir tarafa itmiş durumda. Ön pencerenin köşesinde, kasa ve vitrinin hemen yanında bir DJ kabini ve dans etmek için açık bir alan var.

Allie ve Clancy mutfakta bulaşıkları yıkıyor. Duvardaki açıklıktan somurtkan yüzlerini görüyorum ve memnuniyetle başımı sallıyorum. Simone'un resepsiyonu için mekanı dekore etmek isterlerdi, ama iki saat daha tencere fırçalayacaklar.

Bunun onlara ders olacağını söyleyebilirim, ama olmayacağını biliyorum.

"Sandalyeleri taşımama yardım eder misin?" Fiona başını istiflenmiş sandalyelere doğru çevirir. Sonraki iki saat boyunca, süpürme, paspaslama, masa ve masa örtüleri kurma, sandalyeleri ve masaları küçük gruplar halinde düzenleme ile meşgul oluruz.

küçük gruplar halinde masaları düzenlemekle meşgul oluyoruz. Kafe küçük ama kaldırımında ayrılmış teras alanı ile birlikte, çoğu arkadaşımız ve ailemiz için yeterli ayakta durma alanı elde edebiliyoruz.

Süslemeler yerleştirilmeye başlar. Yumuşak, beyaz, tül gibi bir kumaş vitrin tezgahının ve pencerelerin üzerine asılır. Agnes bahçesinden topladığı çiçeklerle uğrar, biz de bu çiçekleri küçük buketler halinde mekanın çeşitli yerlerine yerleştiririz. Her duvara ve tavana peri ışıkları asılır.

Mutfağa gizlice girip bir bardak su alırken, Jen'in kendi yarattığı eseri incelediğini görüyorum. Beyaz bir pasta standında narin, zarif, iki katlı bir pasta duruyor ve Ferrero Rocher'lere benzeyen yüzlerce pasta popu içeren dev bir vitrin var. Ağzım açık kalıyor. "Jen."

Başını kaldırıp dudağını ısıyor. "Sence iyi mi?"

"İyi mi mi? Gülerek cevap veriyorum. "Harika görünüyor. Bunu bir günde mi yaptın?"

"Fallon yardım etti." Kızarıyor.

Başımı eğiyorum. "Öyle mi?" Bu garip. İkisi pek iyi anlaşıyorlar.

O cevap veremedi, arka kapı açılır ve Fallon her iki elinde birer kasa şarapla içeri girer. Sakallı çenesini bana doğru sallar. "Candice." Gözleri ısınır. "Jen."

Huh.

"Anne, daha kaç tabak yıkamamız gerekiyor?" Allie kaşlarını kaldırarak bana köpek yavrusu gibi masum masum bakıyor. "Dekorasyon yapmak istiyorum."

"Belki de bunu dün gece düşünmeliydin."

Allie ve Clancy birbirlerine bakiştılar, omuzları yuvarlaklaştı. Neredeyse, neredeyse onlara acıyacaktım, ama sonra ikisinin de merdivenlerdeyken düşüp boyunlarını kırabileceklerini hatırladım. Bu yüzden onları bulaşıkların başında bıraktım.

Öğlen vakti, kafeyi halka kapatırız, dekorasyonun son rötuşlarını yaparız ve sonunda hazırlanmak için kaçırırız. Tüm güzel kıyafetlerim yatak odamda, ulaşılamaz ve muhtemelen duman hasarlı olduğu için, annem ve Trina'nın kiralık evine giderim.

Trina şıklığın vücut bulmuş hali. Zarif, ince, benden 12 cm uzun ve tam bir bomba. Her zaman stil sahibi olmuştur. Bu onun kanında var. Şanslıysam, benim kısa bacaklarıma yakışacak bir tür kılıf elbise bulabilir.

Kız kardeşim beni kucaklayarak karşılıyor, bornoz giymiş, makyajı yarısı yapılmış, saçları havluyla sarılmış. Annem çocuklara öğle yemeği yedirmeye çalışırken, çocuklar etrafta koşuşturuyor.

"Her zamanki gibi kaos," diyor Trina gözlerini devirerek. "Hadi gel. Senin için bir kıyafet hazırladım."

"Düğüne katılacağını bile bilmezken nasıl kıyafet hazırlayabilirsin?"

"Ben fazla eşya alan biriyim." Gülümser ve yatağın yanındaki iki büyük valizi gösterir. Kız kardeşim beni makyaj masasının önüne oturtur ve makyaj malzemelerini bana uzatır. Saçımı yapar, makyajımla ilgili tavsiyelerde bulunur, sonra sade, dolgusuz sütyenime tıslar ve çenesini okşar. "Bu, sana giydireceğim elbiseyle uyumlu olmaz."

"Spor sütyenlerimden başka yok." Saatiime bakarım. "Gidip sütyen alabilirim ama zamanım çok az."

"Al. Bunu hiç giymedim." Bavulunu karıştırdı ve içinden bir... şekillendirici büstiyer korse... gibi bir şey çıkardı. Her neyse, kesinlikle benim iç çamaşırlarımı aldığım mağazanın reyonundan alınmış bir şey değildi. "Galeri açılışı için bir elbisenin altına giymek için almıştım. Etkinliğin Kevin'ın sürprizi olacağını düşünmüştüm, ben de iç çamaşırıyla kendi sürprizimi planlamıştım. Bir gün onun dizüstü bilgisayarında onay e-postasını gördüm, ama meğer o metresini götürmek istemiş."

"Ah, Trina." Boğazım düğümleniyor.

Trina acı bir nefes verir. "Belki de o gün geldiğinde annemin onu biftek bıçağıyla bıçaklamasına izin vermeliydim." Başını sallar. "Neyse, bunun arkasında bağcıkları var. Sana uyar. Dediğim gibi, yepyeni, hiç deneme fırsatım olmadı. Artık senin."

Banyoya gizlice girip, büstiyeri giyip kalçalarımın göğsüme kadar çekiyorum. Aynada kendime bir bakıp burun kıvırıyorum. Kendimi gülünç hissediyorum. Beyaz, yanları dantelli, karnımı saran ve göğüslerimi saran siyah balenli bir büstiyer.

göğüslerimi kavrayacak şekilde yayılıyor. Trina kapıyı çaldığı sırada, neredeyse tanga gibi, dantelli, beyaz, arkası büzgülü olan eşleşen iç çamaşırını giydim.

"Çorap giymek zorundasın." Kapıyı aralıyor ve açılmamış siyah bir paket diz üstü çorap atıyor.

Onları özenle giydikten sonra aynada kendime bakıp gülmeye başlıyorum. İki gün üst üste iç çamaşırı giyiyorum ve dün geceki kadar saçma hissediyorum. Ama dönüp, büstiyerin belimi saran şekli ve jartiyer çoraplarımın bacaklarımı şekillendirmesi hoşuma gidiyor. Alıştığım minyon, yoga ile şekillendirilmiş atletik vücudum çok... kadınsı görünüyor. Göbek deliğimin altındaki hafif sarkma dışında, sönmüş balon gibi bir görüntü yok. Ama büstiyer bunu gizliyor.

Kafamı sallayarak, duş rayına asılı olan ve kız kardeşim benim için seçtiği elbiseye yöneliyorum ve onu giyiyorum. Dizimin hemen üstüne kadar uzanan elbise, güzel bir koyu mor renkte. Kalçalarımı ve belimi sarıyor, uyluklarımın ortasında hafifçe genişliyor. Üst kısmı kare kesim yakalı ve kısa kollu, bu da elbiseye sofistike bir seksilik katıyor.

Tam Katrina Viceroy tarzı. Şık, seksi, sofistike ve zarif. Mağazada denemeyi bile düşünmeyeceğim, satın almayı ise hiç düşünmeyeceğim bir elbise, ama aynada kendime bakıyorum ve yansımanımı her açıdan inceliyorum.

Kendimi iyi hissediyorum. Hem de *gerçekten* iyi. Belki de iç çamaşırlarını daha sık giymeliyim.

Trina, dışarı çıktığımda ısıklık çalıyor ve ince bilek kayışlı, açık burunlu siyah platform topuklu ayakkabıları bana uzatıyor.

Ben burun kıvırırım. "Platform ayakkabılar için çok yaşıyım, Trina."

"Kapa çeneni ve ayakkabıları giy." Bir çocuk çılgılık atmaya başlayınca elini salladı ve sonra kardeşim ortadan kayboldu.

Ayakkabıları giydim.

WES VE SİMONE, saat tam dörtte, tanıkları Grant ve Fiona ile birlikte adliyeden geri dönerler. Simone, Wes'in elini tutmuş ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle bakıyor. Fildişi rengi, şifon bir elbise giymiş, beli dar ve eteği yere kadar uzanıyor.

Kızıl saçları hala dağınık ama yüzünden geriye çekilmiş. İnanılmaz görünüyor. Fiona da benzer bir tarzda zümrüt yeşili şifon bir elbise giymiş ama elbise baldırlarının ortasına kadar uzanıyor.

Alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde içeri giriyorlar.

Simone, biri eline bir kadeh şampanya tutuştururken Wes'e yaslanarak gülüyor. Parmaklarını sallıyor ve parmağında basit bir altın alyans parıldıyor. "Biraz zaman aldı, ama sonunda başardık," diyor ve Wes'e bakarken gözleri parlıyor.

Wes, Simone'nin omuzlarına elini koyar, içkisini yakındaki Grant'e verir ve Al Green'in "Let's Stay Together" şarkısı çalmaya başlar. Fiona'nın bakışlarıyla karşılaşırım ve gülmeye başlarım. Bu şarkı onlara çok yakışıyor. Gülümserim, ellerimi kalbimin üzerinde birleştiririm ve uzun bir nefes veririm. Simone'yi bu kadar mutlu görmek güzel.

Odanın diğer tarafında Wes'in amcası Sean ve Sean'ın nişanlısı Alina'yı görüyorum. Sean, kendisinden çok daha genç olan kadının omzuna kolunu atmış, ikisi de gülümsüyor. Geçen yıl yaşanan tüm dramların ardından, herkesle daha yakınlaştılar. Hâlâ tam olarak ailenin bir parçası sayılmazlar, ama daha yakındılar. Onları burada görmek güzel. Wes ve Simone için son dakikada buraya gelmiş olmalılar.

Diğer herkes burada, yüzlerinde yumuşak gülümsemelerle mutlu çifti izliyor. Dorothy Eli ile, Margaret bir kadeh şampanya ile, Agnes ve Bay Cheswick, Fiona, Jen, ben, çocuklar... hatta Sven ve kız arkadaşı bile. Orijinal kafe binamızı yıkıma mahkum eden bina müfettişi Frank, atıştırmalık masasını talan ediyor. Ona teşekkür etmeyi not alıyorum; o sel olmasaydı, Four Cups şu anki haliyle var olamazdı. Wes ve Simone muhtemelen birlikte olmazlardı. Ben de hayatımın bu bölümünü başlatmamış olurum.

Gözlerim pencereye kayıyor, sonra uzaklaşıyor, sonra tekrar geri dönüyor ve Blake'i aradığımı biliyorum. Şarkı bittiğinde bakışlarımı ondan ayırıp alkışlıyorum, sonra dans etmeye, içmeye ve gülmeye dalıyorum. Allie ve Clancy bulaşık yıkama görevlerini bitirmişler, en güzel kıyafetlerini giymişler, melek gibi görünüyorlar.

"Birbirleri için yaratılmışlar, değil mi?"

Dönüp Agnes'in torunu ve geçen yıl çıktığım adam Rudy'yi görüyorum. Wes ve Simone'a başını sallıyor.

Ona gülümsüyorum. "Daha iyi bir eşleşme görmedim."

Rahat bir sohbeta dalıyoruz ve aramızda hiçbir gariplik olmadığını fark ediyorum, ama aynı zamanda hiçbir kıvılcım da yok. Onunla bir randevu ve kısa bir öpücükten öteye gitmediğim için mutluyum.

Agnes, Eli'nin koluna sarılmış olan Dorothy'nin yanına kayıyor. —Geçen yıl Sean Amca'nın yanında çalıştığı işten emekli olduktan sonra Heart's Cove'a taşınan yaşlı bir beyefendi—ve parmağını Dorothy'nin yüzüne doğru uzatır. "Bu mutlu bir gün, bu yüzden olay çıkarmayacağım, ama dün seni ahududu çalılarının yanında dolaşırken gördüm."

"Kim, ben mi?" Dorothy elini göğsüne koyar, masumiyetin vücut bulmuş hali gibidir.

Agnes, Eli'ye döner. "Onun seri işeyen biri olduğunu biliyor musun?" "Oh, Agnes. Kaba olma." Dorothy, gözleri parlayarak homurdanır.

Agnes, iki parmağını kendi gözleri ile Dorothy'nin gözleri arasında gezdirerek homurdanır. Eli, gülümsemesini saklamak için yüzünü Dorothy'nin boynuna gömer ve içimden bir ses, onun iki kadın arasındaki hikayeyi tüm ayrıntılarıyla duyduğunu söylüyor. Hâlâ burada olması, Dorothy için beni mutlu ediyor.

Gece çöktüğünde, kafedeki peri ışıkları yanar ve parti daha da gürültülü hale gelir. Dorothy ve annem, sanki birbirlerini çılgınlıkta geçmeye çalışır gibi giyinmişler, deli gibi dans ediyorlar. Dorothy baştan aşağı leopar desenli kıyafetler giymiş, annem ise mavi ve turkuaz renkli, dalgalı desenli bir pantolon takımının üzerine neon mavi dantelli bir kaşkorse giymiş, saçlarına da mavi çizgiler eklemiş. Öğle yemeğinden bu yana saçlarına çizgi çizgi boyamak için nasıl zaman buldu, hiç bilmiyorum.

Kendimi mutfaktan partiye yiyecek ve içecek taşıırken buluyorum, sırf her beş dakikada bir kapıya bakmaktan kendimi alıkoymak için.

Blake gelmeyecek. Neden gelsin ki? Neden umurumda olsun ki?

Bir film yıldızı küçük kasabalarda düzenlenen ani düğünlere gitmez. Bir film yıldızı arkadaşlarımla evlenmesini umursamaz. Bir film yıldızı *beni* umursamaz ve böyle kalması da gerekir. Eğer -büyük *bir eğer*- aramızda bir şey olursa, bu sadece fiziksel olacaktır.

Sonra, sanki şüphelerimi duyabiliyormuş gibi, kapıyı dolduran vücudu nefesimi keser.

"Blake!" Simone bağıırır, kollarını havaya kaldırır ve şampanya bardağından etrafa sıçrar. Ona uzanır ve onu kalabalığın içine çeker. Odaya döner. "Yol açın! Yol açın, Hollywood'un yakışıklısı geliyor! Candice nerede?"

Herkes bana bakmak için dönünce bir anlığına gözlerimi kapatırım. Beni öldürün gitsin.

Kalabalığın arasından beni fark eder, yüzü aydınlanır ve Blake'in yüzündeki gülümseme donar. Yavaşça vücudumu baştan aşağı süzer ve tekrar yukarı çıkar, damarlarımdan sıcaklık akmaya başlar. Onun bakışları beni bir dokunuş gibi süzerken, ben bir santim bile kıpırdayamadan dururum — dün gece hissettiğim bir dokunuş.

İki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Benden birkaç santim uzaklıkta durup bana bakıyor, gözleri yüzümde, saçımda, vücudumda dolaşıyor. Sonunda tekrar gözlerime baktığında, derin bir nefes alıyor. "Çok güzelsin."

Kalbim durur. Onun tam ölçülerine göre dikilmiş olduğu belli olan takım elbisesine başımı sallar ve yakasına dokunurum. "Siz de fena değilsiniz, Bay Harding."

"Benimle dans edin."

Bu bir soru değil, bir talep ve karnımı delen bir arzu okunu gönderir. Başımı sallarım.

Blake elimi tutar ve beni annemle Dorothy'nin dans ettiği yerin hemen yanındaki pul büyüklüğündeki dans pistine götürür ve kollarını belime dolandır. Ellerimi omuzlarına koymaktan başka seçeneğim yoktur ve direnemediğim için ellerimi kaydırıp boynuna dolandırırım.

Annem bana göz kırpar, Dorothy ise hiç de ince olmayan bir şekilde başparmağını kaldırır. Köşede Agnes'in Dorothy'ye gözlerini devirdiğini görürüm ve gülümsememi saklayamam.

Sallanıyoruz, vücudum Blake'e yapışmış durumda ve kendimi onun gözlerine bakarken buluyorum. Göz kapakları yarı kapalı, gözleri bana dikilmiş, bakışları sıcaklık ve vaatlerle dolu.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor, belimi daha sıkı sarıyor. "Mümkün olduğunca çabuk ayrılmaya çalıştım."

Sanki saatlerdir onun yokluğundan şikayet etmemişim gibi omuz silkiyorum. "Önemli değil. İş için şehirde olduğunu biliyorum."

O başını sallar, elleri hafifçe aşağı kayar. Elbisemin altındaki büstiyeri hissetse de hiçbir şey söylemez. Parmakları kalçalarımın üst kısmını okşar, başını boynuma eğerek ileri geri kayar. "Böyle görüneceğini bilseydim, buraya daha erken gelmek için herhangi bir bahane uydururdum," der kulağıma, sesi kadife gibidir.

Hafifçe titriyorum ve avuçlarının vücuduma bastırışından, bunu hissettiğini anlıyorum. Gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum, bu birkaç dakikanın tadını çıkarıyorum.

Elleri belimden aşağıya doğru kayıyor, sonra geri, daha aşağı, daha aşağı... Ve donuyor.

Vücudu hareketsiz kalır ve parmağı, büstiyerimi çoraplarıma bağlayan jartiyer kayışının çizgisini takip eder. Nefesi bir hışırtı ile çıkar, gözleri benimkilere bakmak için aşağı iner. "Çorap mı giyiyorsun?" Bu bir hırıltı gibi çıkar, gözleri tamamen erimiş gibidir.

Nefesim kesilir ve tek yapabildiğim başımı sallamaktır. "Ne zaman gidebiliriz?"

"Blake..."

"Ciddiyim, Candice." Kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Karnıma sertliğini hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Vay canına. Üzerime yoğun bir sis çöküyor, o kadar ki annem yüzünü benimkine yaklaştırdıncaya kadar onu göremiyorum.

"Merhaba, aşk kuşları. Başka bir düşün planlamalı mıyız?" Bana gülümser, göz kırpar ve Blake ile aramızdaki mesafe aniden artar. O boğazını temizler ve ben onun önünde dönmek için ayaklarımın üzerinde kayarım, onun ereksiyonunun benim şehvetli sisim kadar çabuk kaybolmasını umarak.

"Anne." Ona gözlerimi kocaman açtım.

"Sus, Candice. Yıllardır böyle eğlenemedim. Yıllardır! Sen ve Paul çok erken evlendiniz, sonra Trina o pislikle evlendi ve ben de buna katlanmak zorunda kaldım! Iliana gitti ve ben onun erkek arkadaşlarını hiç tanımadım. Şimdi nihayet eğlenebiliyorum ve bunu sonuna kadar yaşayacağım. Blake son derece seksi ve benim en büyük kızımın peşinde. Yani, dans pistinde birbirinize sarıldığınızda size aşk kuşları demek istersem, derim. Al sana."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama Blake'in vücudunun şaşırtıcı bir şekilde kıkırdama gibi bir sesle titrediğini hissediyorum.

Sonra başka bir kişi grubumuza yaklaşır ve onun Şef Michael Allen olduğunu görünce paniğimi zar zor gizleyebiliyorum.

"Candice." Bana, sonra anneme başını sallar. "Bayan Viceroy."

"Lottie, lütfen," diyor annem, şefin kaslı kolunu hafifçe iterek.

Gözlerimi tekrar sıkıştırıyorum, ama tekrar açtığımda herkes hala aynı pozisyonda. Kahretsin. İtfaiye şefine gülümserim ve gözlerinin indigo mavisi olduğunu, irislerinin yakınında ise çok koyu lacivert bir çizgi olduğunu fark ederim. Güzel gözler. Sıcak gözler. Uzun süre bakabileceğim gözler. Neden bunu şimdi fark ediyorum? O hep bu kadar yakışıklı mıydı, yoksa beynimde bir şey mi değişti ve birdenbire bunu görebiliyorum?

Blake'in sırtımdaki sıcaklığı bir şekilde daha da artıyor. Dudaklarımı ısııyorum ve şefin bakışlarını ağızma çekiyorum. Oops.

Şef Allen ağızını açıyor ve bana dans etmeyi teklif edeceğini biliyorum. Bunu Blake'e meydan okuma olarak söyleyecek ve benim için çok acı verici ve garip bir durum olacak.

Bu nasıl oldu?

Uzun zamandır erkeklerin radarına girmiyordum. Elbette, evliken ara sıra flörtler olurdu, ama genellikle bunları çabucak keserdim. Sonra Paul öldükten sonra, dul kadınlara gösterilen geniş mesafeye maruz kaldım.

Burada geniş bir alan yok. Aslında, beni iki erkek arasında ayıran alan çok, çok küçük.

"Buzumuz bitti!" diye birisi mutfaktan sesleniyor. "Buz makinesi bozulmuş." Fallon görünüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra Blake'e, sonra Michael'a atlıyor. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor.

"Ben getiririm," diye sesleniyorum. "Otelde buz makinesi var. Bir soğutucu dolusu getiririm." İki testosteron dağı arasından sıyrılıyorum, ama kaçamadan Blake'in sesini duyuyorum.

"Ben yardım ederim."

İtiraz etmek için ağızımı açtım, sonra tekrar düşündüm ve başımı sallayarak çıkışa doğru yürüdüm. Soğuk hava yüzüme çarptı ve nefes aldım, hemen ellerimi kollarımın üzerine koydum.

Blake ceketini omuzlarıma geçirirken, sıcaklığı ve kokusu beni tamamen sarar.

Elimde değil. Küçük bir iç çekip gülümsüyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Blake'in dudakları kıvrılır, başı caddede otele doğru sallanır. Yürürken kolu benimkine değişiyor, kalbim göğsümde atıyor. Sessizce otele doğru yürüyoruz, sonra lobiden, avludan ve binanın arkasındaki açık hava buz makinesinin bulunduğu yere doğru kıvrılıyoruz.

Ellerimi belime koydum. "Soğutucu getirmeyi unuttum."

Blake'e baktığımda, gözleri buz makinesinde değil. Gözleri benim üzerimde ve günahkar bir bakışla. Elini belime kaydırır ve tek kelime etmeden başını eğip beni öptü. Islak, ateşli, dil dolu bir öpücüktü ve beni bu galaksiden sersemletti.

Ellerimi boynuna doluyorum ve ceketinin omuzlarımdan düştüğünü neredeyse fark etmiyorum. Elleri vücudumu sertçe keşfetmeye başlıyor, biri sırtımı kavrayıp enseme dolanıyor, diğeri ise aşağıya inip kalçama kayıyor.

Onun dokunuşu, onun izi beni titretir. Elini boynumdan çekip gözlerime bakarak sıkıca sarılır. "Sana dürüst olacağım Candice, şu anda buzun umurumda olmadığını fark ettim."

Midem kıvrılır, uyluklarım birbirine sıkışır, sonra gerçekten söylemek istemediğim bir şey söylerim. "Belki hemen geri dönmezsek kimse fark etmez."

Blake'in dudaklarında kurt gibi bir gülümseme belirir, sonra beni omzuna atar. Omzunda sallanırken ve güçlü kolunun uyluklarımı sardığını hissederken, her şeyden çok şok olmuş bir şekilde çığlık atarım. Başparmağı bacaklarımın arasına kayar, göğsünde bir gürültü yayılırken, uyluk boyu çoraplarımın kenarını okşar.

Sonra kulübelere doğru yürüyoruz ve işlerin ciddileşeceğini biliyorum.

ON DÖRT CANDICE

Blake'in kapısı açılana ve beni yatağa atana kadar beynim olan biteni kavrayamıyorum. Blake'in vücudu üzerime çöktüğünde bir kez zıplıyorum, bacakları benim bacaklarımın arasına giriyor, kolları başımın yanındaki yatağa bastırıyor.

Bana sert davranılıyor ve büyük bir şaşkınlıkla, bundan hoşlanıyorum. Hem de çok.

Sonra Blake (lanet olası) Harding beni tekrar öper ve beynim kısa devre yapar. Büyük, sert vücudu üzerime bastırır, beni tamamen kaplar ve tek yapabildiğim ona sarılmaktır. Ellerim sırtında, boynunda dolaşır, ipeksi, dağınık saçlarına dolanır.

Elleri sihirli. Yanlarımdan yukarı, göğüslerimin üzerinden, hafif kıvrımlarımın üzerinden aşağıya doğru. Elbisemi yukarı çekiyor ve iç çamaşırlarımın dokunuşuyla düşük bir inilti çıkarıyor. Eli jartiyerlerin, çorapların kenarlarının, külotumun yanlarının üzerinde kayıyor.

Elbisemi daha yukarı çekerek, öpücüğü kesip sırtını kıvrarak aşağıya baktı. "Siktir." Bu kelime ağzından fırladı ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, erimiş değillerdi, siyahtılar. "Candice, seni istiyorum."

Nefesim ciğerlerimden koparılır. Bir anda... yok olur.

Blake'in ağzı benimkine çarptı, öpücüğü beni yuttu. İçgüdüsel olarak dudaklarımı araladım ve o, sanki yaşamak için beni tatması gerekiyormuş gibi çılgınca dilini içime soktuğunda inledim. Saçlarını çektim, kıyafetlerini yırttım, dizlerimi kaldırıp bacaklarımı beline doladım.

Bir kez olsun zihnim sakin. Ölmüş kocam hakkında, bunun bir ihanet olduğu hakkında, ne kadar zaman geçtiği hakkında, Blake'in vücudunun benimkine değdiği hissi ve ağırlığı dışında hiçbir şey hakkında düşünmüyorum. Eli uyluklarımın dışını okşarken, diğer kolu başımın arkasını kavlıyor. Ağırlığını benden yeterince uzaklaştırarak parmaklarını hareket ettiriyor

benim bacaklarımın arasına kaydırmak için. Avucunun içi mükemmel noktaya bastırıyor.

Zevk içimi kaplıyor. Blake'in ağzına nefesimi veriyorum, o da bana gülümsüyor. Dudakları benimkine değiyor, sonra tekrar öpüyor, ağzı hala gülümsüyor. Avucunun içi tekrar hareket ediyor ve külotumun üstünden bile bu his neredeyse dayanılmaz.

Ama ben bunu istiyorum.

Gözlerimi kapatıp başımı yatağa yasladım ve bir iç çekişle rahatladım. Blake külotumu kenara çekti ve heyecanımı hissedince inledi. "Çok ıslaksın," dedi, dudakları kulağımın dibinde. Dilini çıkarıp boynumu yaladı, sonra dudakları, dişleri üzerimdeydi, sanki beni tatmaya doyamıyormuş gibi.

Parmakları kayıyor, dönüyor, bastırıyor ve ben boşalacağımı hissediyorum. Hiç bu kadar hızlı hissetmemiştim, düşünebileceğimden daha hızlı. Gözlerimi açıyorum ve Blake'in beni izlediğini görüyorum, burnu burnuma yakın, nefeslerimiz karışıyor, tek görebildiğim derin kahverengi gözleri. Parmakları bir kez daha dönüyor, sanki onlarca yıldır vücudumun haritasını incelemiş gibi tam doğru yerlere dokunuyor ve nefesim kesiliyor.

Bir eliyle boynumu kavrayıp diğer elini bacaklarımın arasına koyarak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bırak kendini, bebeğim." Damarlarımda titremeye neden olan yumuşak bir öpücük. "Ver bana."

Bu sözleri söylerken, uzun, yetenekli parmakları içime girerken, başparmağı beni tam doğru şekilde okşuyor. O kadar doğru ki, mükemmel.

Ben de ona veriyorum. Her şeyimi veriyorum. Onun dokunuşuyla parçalanıyorum, sırtımı kamburlaştırıp onun adını inleyerek, vücudum elektrikleniyor. Bacaklarım açılıyor ve Blake'in parmaklarının içimden çıktığını hissettiğimde inliyorum.

Ama uzun sürmez.

Kemerini, fermuarını kurcalıyor ve sonra bacaklarımın arasında başka bir şey hissediyorum. Gözleri yarı kapalı, Blake aramıza bakıyor. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde boğazından boğuk bir inilti geliyor. "Bunu istediğini söyle, Candice. Lütfen, lanet olsun. Bunu istediğini söyle."

"Bunu istiyorum." Düşünmeden, kendimi durduramadan, nefesimle birlikte bu sözler ağzımdan çıkıyor.

Sonra uzun, güçlü bir hareketle içime girer ve dünyam paramparça olur. Dudaklarımdan bir çığlık kaçır, tırnaklarım gömleğine batar, vücudum ona doğru kıvrılır, kalçalarım sallanır. Elleri kalçalarımı sarar ve beni istediği yere çeker, sert, açgözlü, güzel. Bana tekrar girer, daha derine, parmakları kalçalarıma bastırır, sonra dizlerime kayar ve bacaklarımı omuzlarına kaldırır. Elleri çoraplarımın üzerinde kayar, jartiyeri izler, külotumu daha da yana çeker.

Sonra vücudu benim vücudumun üzerine eğilir ve hızlı, sert ve vahşi bir şekilde dönmeye başlar ve ikinci orgazmım o kadar sert bir şekilde gelir ki yıldızlar görürüm.

Bir, iki vuruş daha ve Blake homurdanıyor, nefes nefese, gözleri şaşkın. Üzerime yığılıyor, bacaklarım yana düşerken ben kollarımı omuzlarına doluyorum, tavana bakıyorum ve hiçbir şey görmüyorum.

Hareket etmek uzun zaman alıyor. Uzun, güzel dakikalar, Blake'in nefesini, kendi kalp atışlarımı dinleyerek, içimde yumuşayan onun yabancı ama inanılmaz hissini hissederek geçiyor. Yavaş, dikkatli hareketlerle Blake ağırlığını dirseğine veriyor ve ben inlerken, bir kez daha boşalmış olarak içimden çıkıyor. Dudakları gülümsemeye kıvrılıyor, geniş eli yanağımı kaplarken parmakları şakaklarımdaki saç çizgisini izliyor.

"Eh," diye
fısıldarım. "Eh,"
diye cevaplar.

"Bu oldu." Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırırım, ama Blake'in gözleri dans ediyor.

"Kesinlikle oldu."

Kalbim hala düzensiz atıyor. Nefes verip tavana bakıyorum, yatakta kemiksiz, elbise belimde toplanmış. Blake hareket ediyor, eli elbisenin yakasını tüy kadar hafif bir dokunuşla okşuyor, bu da cildimde tüylerimi diken diken ediyor. Sonra eli göğsümün yanından bacağıma kadar iniyor. Avucunu uyluğumun üzerine yayıyor ve aynı nazik dokunuşla bacaklarımın arasını okşuyor. Ben direniyorum ama bacaklarım kendi isteğim dışında biraz daha açılıyor.

"Her zaman bu tür iç çamaşırları mı giyersin?" Blake, kendi eline, bacaklarıma ve

onların arasındaki boşluğa bakıyor. Onun beni izlemesinden hoşlandığımı fark ediyorum.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ne şanslıyım," diye neredeyse kendi kendine söylüyor. Eli bacaklarımın arasındaki boşluğu kavıyor, gözleri tekrar benimkilere dönüyor.

Parmakları oradaki ıslaklığı kayarken inlerim. "Hassas," derim nefes nefese.

Gözleri kararır, dokunuşu yumuşaklaşır. Parmakları açıklığımı okşar, yavaşça, işkence edici bir şekilde içeri girer. "Bana bir tane daha ver, Candice," diye homurdanır. "Bir tane daha hak ediyorsun."

Bir kez daha orgazm olabileceğimi sanmıyorum, ama vücudum hala yatağa eriyor. Parmakları çok yumuşak, bacaklarımın arasında hareket ederken çok güzel. Ağzı boynuma, göğsüme doğru hareket ediyor ve elbisenin yakasını aşağı çekip büstiyerimin üst kısmını görmek için inliyor. Nazik, emin hareketlerle sütyen kupasını aşağı itiyor ve dudaklarını göğsüme getiriyor.

Aslında, içimde başka bir orgazm daha varmış.

Bir sürü buz dolu plastik torba ile partiye geri dönüyoruz. Makyajımı düzeltmek çok uğraştırdı ve saçımı düzeltmeyi neredeyse tamamen bıraktım. Blake'in yüzündeki memnuniyet dolu ifade beni utandırıyor.

İçeri girdiğimiz anda Simone'un gözleri bana, sonra Blake'e, sonra tekrar bana kayıyor. Gülümsüyor ve Fiona'nın yanına koşuyor.

Harika.

İtfaiye şefi ortalıkta yok, şükürler olsun.

Buzları mutfağa götürüyoruz, Fallon ve Jen birbirlerine çok yakın duruyorlar. Çok yakın. Biz içeri girdiğimizde birbirlerinden uzaklaşıyorlar.

"Pastayı hazırlıyorduk," diye açıklıyor Jen, ben sormamış olmama rağmen.

"Tamam," diye cevap veriyorum.

"Sadece birkaç son dokunuş gerekiyordu," diye devam ediyor.

"Uh-huh." Yüzünde aç bir ifade olan Fallon'a bakıyorum ve kek düşünmüyor gibi görünüyor. Buzları buz makinesine döküyorum. Bozuk olsa bile, hala soğuk ve tüm çantalarımızı koyacak kadar büyük.

Blake de aynısını yapar ve partiye geri döneriz.

O andan itibaren gecem sersemlemiş bir halde geçer. Partide bir iki saat daha kalır, en yakınlarımla, sevdiğim insanlarla gülüp dans ederim. Kızım en iyi davranışlarını sergiler ve neredeyse, *neredeyse* onu bulaşık yıkama görevinden kurtarmaya ikna ederim.

Bu yeni rahat hissi için Blake'i suçluyorum.

Gözlerim onun gözlerine kayıyor ve onu odanın diğer ucundan birden fazla kez beni izlerken buluyorum. Genellikle etrafı insanlarla çevrili, aralarında annem, Dorothy ve Margaret de var, eminim ona çeşitli utanç verici hikayeler anlatıyorlar.

Kısacası, mutluyum. Harika bir parti, Simone ve Wes birbirlerine aşıklar ve değer verdiğim herkes aynı yerde ve keyifli. Pasta lezzetli, doğaçlama konuşmalar gözyaşlarına boğuyor ve ruhumda uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik var.

Belki bunun için de Blake'i suçlayabilirim.

Akşamın sonlarına doğru, Allie ve Clancy'nin Fiona ve Grant ile güvende olduklarını görüyorum. Onlar pasta bittikten sonra ayrılıyorlar ve annem ile Dorothy'nin temizlik konusunda endişelenmeme gerek olmadığına beni ikna etmelerine izin veriyorum.

"Ev yangını, parti temizliği görevinden seni muaf tutar," diyor Dorothy bilgece.

"Git. Eğlen." Annem kaşlarını oynatıyor, ben de bunu görmezden gelmeye karar veriyorum.

Ve işte böylece Blake'in yanında kabineme doğru yürüyorum. Buzları aldığımızda, yerden ceketini aldı ve şimdi onu omuzlarıma geri koyuyor. Hala sıcak ve rahat ve onun kokusu var, bu yüzden o bir eliyle ceketimi boynumdan kapatırken ona gülümsüyorum ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdiğinde hala gülümsüyorum.

"Bu gece benim yatağında uyuyacaksın," diyor bana.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Kollarını omuzlarıma doladı ve tekrar yürümeye başladık, sorumu tamamen görmezden geldi ve somurtmamı fark etmedi bile.

Bu yüzden onun yatağında uyuyorum.

Tabii önce uyumaktan başka şeyler de yapıyoruz, ama sonunda uykuya dalıyorum.

ON BEŞ BLAKE

CANDİCE BANA MÜKEMMEL UYUYOR. Uyandığımda kolum onun beline dolanmış, bacağım bacaklarının arasına girmiş, çıplak vücutlarımız birbirine yapışmış durumda. Tatlı, çiçeksi ve doğru bir kokusu var.

İstediğim şey bu. Bu inanç, zihnimi kaplayan tek parlak ve net düşünce. İşte bu, tam burada, istediğim şey bu.

Belini daha sıkı sararım, onu kollarımın arasına daha da çekiyorum. Hala uykuda olan Candice, yumuşak, kadınsı bir ses çıkarır ve poposunu bana doğru sallıyor. Ben de iniltiyi geri tutuyorum.

Dün gece çılgınca eğlendik. Yıllardır böyle seks yapmamıştım. On yıllardır. Belki de hiç. Candice benim kadar açtı, aramızdaki kimya patlayıcıydı. Partiden eve döndüğümüzde, giysilerimi yırttı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Sadece birkaç saniye dayanabildim, sonra ellerimi koltuk altlarına geçirdim ve onu yatağa attım, peşinden tırmandım ve bacaklarını açarak onu kişisel tatlım gibi yedim.

Ve ben tatlıyı severim.

Şimdi, bana karşı yumuşak, tatlı ve uykulu, ve ben uzun zamandır ilk kez sakın hissediyorum.

Candice bir ses çıkardı ve başını çevirip uykulu gözlerle bana baktı. "Hey."

Bir kolumu vücudunun altına sokup, göğüslerini okşamak için yukarı doğru kıvırıyorum. Avucumun içine tam oturan küçük göğüsler. Başparmağımı meme ucuna sürtünce iç çekiyor, o muhteşem dudakları açılıyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum.

"Blake..." Diğer elim karnından aşağıya, buklelerinden geçip, bacaklarının arasındaki tatlı balın olduğu yere kadar kayarken titrer.

Zaten sertleşmiş durumdayım. Dün gece elbisesinin üzerindeki jartiyer kemerini hissettiğimden beri sertleşmemişim. Bu sabah, vücudu esnekken, Candice bana doğru eğilirken kendimi Candice'in boynuna gömüyorum. Kendimi onun içine sokuyorum. Uyanır uyanmaz, benim için ıslanmış, hazır ve benim kadar çok istiyor.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun," diye inliyorum, o bana doğru itilirken, ikimiz de hala kaşık pozisyonunda ve uykulu haldeyiz. Kolu geriye kıvrılıp saçlarıma dolanıyor, bu da parmaklarımla meme ucunu okşamamı ve yuvarlamamı kolaylaştırıyor. Çıkardığı sesleri, titremesini, titremesini ve bana karşı direnmesini seviyorum. Benim için her zaman ıslak olmasını seviyorum. Benim için boşalmasını, yumuşak, tatlı ve benim olmasını seviyorum.

Tıpkı ilk öpücükte olduğu gibi, *eriyor*. Kendini bana veriyor, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi vücudunu benimkine uyduruyor. Ve her seferinde bana o parçasını verdiğinde, onu sıkıca sarıp değer veriyorum. Artık o benim.

Çok uzun sürmüyor ve bittiğinde onu vücuduma sıkıca sarıp içinden çıkmıyorum. "Sonsuza kadar burada kalabilirim," diyorum, yüzümü boynuna gömerek.

Cevap olarak yumuşak bir inilti duyuyorum, sonra Candice'in kaskatı kesildiğini hissediyorum.

Avuç içim hala göğsünde, elim hala bacaklarının arasında, meme ucunu alaycı bir şekilde çimdikliyorum. "Neden bana karşı bu kadar sert davrandın?" diye soruyorum.

"Korunma önlemi almadık. Milyonlarca kez seks yaptık ve korunmadık."

"Otuz sekiz yaşında kısırlaştırma ameliyatı oldum," diyorum ona.

"Hamilelik dışında da korunmak için başka nedenler var, biliyorsun."

"Yılda iki kez test yaptırıyorum ve on yedi yıl önce ikinci karımdan boşandığımdan beri korunmadan birlikte olduğum tek kadın sensin. Senin için dokuz yıl geçtiğine göre, muhtemelen bir sorun olmayacağını düşündüm."

Muhtemelen bu konuda bu kadar kayıtsız olmamalıyım. Bu benim tarzım değil. Ama kendimi umursamaya zorlayamıyorum.

Başını çevirip bana bakıyor, vücudunun alt kısmını hareket ettirmiyor. Korunmaktan endişe duyuyor ama yine de beni içinde istiyor. Gülümsüyorum.

"Neden sırtıyorsun?"

"Sen."

"Benim neyim var?"

"Komiksin."

"Ben komik *değilim*."

"Öylesin."

"Sen delisin." Diye homurdanarak başını tekrar çevirdi.

Meme ucunu tekrar çimdikledim ve aşağıda beni sıkıca kavradığını hissettim, ben de tekrar yaptım ve o da tekrar sıktı. "Bunu yapmaya devam edersen bir saniyede tekrar sertleşirim," diye homurdandım, kollarımı sıkıca ona doladım ve nazikçe içine girerek onu kızdırdım.

"Sen doyumsuzsun," diyor, ama sözlerinde sertlik yok. Sertliği azalıyor, sonra tekrar ortaya çıkıyor. "Ama sanırım herkes ve köpekleri bunu zaten biliyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne demek oluyor?"

"Blake," der kuru bir kahkaha atarak. "Kadınlar nezdindeki itibarını biliyordur, o yüzden bana bunu sadece benimle yaptığını söylemeye çalışma. Ben aptal değilim."

Geri çekildim. Evet, bunu yaptığım tek kadın sensin desem nasıl tepki verirdi? Uzun zamandır yatakta sabaha kadar kalmasına izin verdiğim tek kadın sensin.

Ama o bana inanmayacağını bildiğim için sözlerimi yutuyorum. "Benim itibarımın bizimle ne ilgisi var?" Hâlâ ona sıkıca sarılıyorum, hâlâ onun içindeyim, hâlâ sırtının her santimini göğsüme yapışmış hissediyorum. Ve onun magazin dergilerinde benim lanet itibarımdan bahsetmesini duymaktan hoşlanmıyorum.

"Dünyanın en ünlü playboyu olarak ününün bizim yatmamızla ne ilgisi olduğunu cidden soruyor musun?"

"Başka ne sorabilirim ki?" "Blake."

"Candice."

Benden uzaklaşıyor ve aramızdaki bağlantı kopuyor, ama onun uzaklaşmasına izin vermiyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, sırt üstü yatıyor, vücudum onun üstünde, ağırlığım başının yanındaki dirseğimde. Bakışları yana kayıyor, ta ki avucumla başını çevirene kadar. İsteksizce bakışlarımla karşılaşılıyor ve ben konuşuyorum. "Kadınlar arasındaki itibarımın, az önce aramızda olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Candice." Onun gözlerine bakarak, anlamasını istiyorum. Anlamasını istiyorum.

O bir dikkat dağıtıcı değil. Eğer fotoğraf çektiğim kadınlardan biri olsaydı, yatakta yanımda uyanmazdı. Aramızdaki bağı hissedebileceğini düşündüm. Buna kıvılcım bile diyemem, çünkü bu lanet olası bir cehennem. Sette onu öptüğüm andan itibaren, onu aklımdan çıkaramadım.

Ben doymak bilmez biri değilim, genelde değil. Sadece *ona* doyamıyorum. Ama o kendini diğerleri gibi mi sanıyor?

Gözlerine bir şey giriyor ve bu çok panik gibi görünüyor. Yutkunuyor ve gözlerini kapatıyor. "Kalkmam lazım."

"Candice." Sesim düşük bir homurtu gibi.

"Bak, Blake, bu..." -inanılmaz, dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren- "güzeldi, ama durumumuzu biliyorum ve benim için sorun yok. Aslında, benim için harika. Bana uyuyor. Bir erkekle... bundan... daha fazlasını yaşayacak duygusal kapasitem yok."

"Bundan daha fazlası ne demek?" Öfke sözlerime karışıyor. Ben bile homurtuyu, öfkeyi duyabiliyorum ve bunu saklamaya çalışmıyorum.

Candice'in şerefine, tepki göstermiyor. Sadece gözlerini kırptıyor. "Seksten başka bir şey değil, Blake. İyi seks. Harika seks." Burun kıvrıyor. "Benim bildiğimden değil, ama neyse. Eğlenceliydi." Sesi farklı. Daha tiz, daha hızlı, sanki kendini zorlayarak kelimeleri dışarı çıkarıyormuş gibi.

"Eğlenceli mi?" Yavaşça tekrar ediyorum. "Dün gece 'eğlenceli' miydi? Bu sabah?

Eğlenceli miydi?"

Candice'in gözleri sonunda bana döner. "Senin için eğlenceli değildi mi?"

Bu sadece eğlenceden çok daha fazlasıydı. Dün gece, sanki tüm hayatımı boşa harcamışım gibi hissettim, sanki son on yedi yılımı, Mickey'den bu yana geçen otuz yılı

—ne kaçırdığımı bilmeden, körü körüne tökezleyerek geçirmişim gibi hissettirdi.

Eğlence kelimesi bunu tam olarak ifade etmiyor.

Cevabımı beklemiyor. "Kalkmam lazım. Bu sabah kafede olmam gerekiyor ve saat 10'da yoga dersi vermem gerekiyor." Omzuma hafifçe vuruyor. "Beni kaldır."

Vücudu yumuşak değil. Bana eriyip gitmiyor. Tahta gibi sert ve beni itiyor.

Neredeyse glmek üzereyim. Hak ettiğim bu değil mi? Kendi yaptığının bedelini ödemek?

Hatırlayabildiğim kadarıyla kadınları uzak tutmak için çok uğraştım ve ilk kez gerçekten hoşlandığım biriyle tanıştığımıda, o bana sadece eğlence kaynağı olduğumu söylüyor. Duygusal bant genişliği mi? Bu ne anlama geliyor?

Onun üstünden kayıp, bacaklarını yatağın kenarına sallandırmasını izliyorum. Banyoya koşar adım gidip bornozunu giyerek geri geliyor. Ben hala yatakta, çıplak, üzerimde sadece bir çarşaf var. Gözleri vücudumda dolaşıyor ve bakışlarında bir tür açlık beliriyor. Gözlerini kırpıyor ve o bakış kayboluyor.

"Görüşürüz."

Sonra elbisesini, seksi i çamaşırlarını, ayakkabılarını alır, koltuğunun altına sıkıştırır ve kapıya doğru yönelir.

Eğer aramızdaki ilişkinin bittiğini düşünüyorsa, çok yanılıyor.

"Candice, bekle."

"Sonra konuşuruz."

"şimdi konuş benimle." Onun gibi bir kadını elimden kaçırmak için bu kadar uzun süre yalnız kalmadım. Dişlerimi sıkarak, kararlı bir şekilde yataktan kalkıp bir çift külot giydim, tam o sırada Candice kapıyı açtı...

Ve donakaldı, çünkü annem ve babam eşikte duruyorlardı.

ON ALTI CANDICE

Eşikte, bir santim uzunluğunda beyaz kökleri zarif bir Fransız örgüsüyle geriye taranmış sarışın bayan bana parlak bir gülümsemeye bakıyor. "Sen Candice olmalısın."

"Uh, evet?" Bu bir soru olarak çıkıyor.

"Orada öyle durma tatlım," diyor omzumun üzerinden. "Bizi tanıştır!"

Blake boğuk bir ses çıkarır. "Anne? Baba?"

Aman Tanrım. Olamaz. Olamaz, hayır, hayır. Annesi ve babası burada mı? Blake Harding'in ailesi şehirde mi? Onunla çılgın bir seks gecesi geçirdikten sonra, sadece saçlarım ve bornozumla bir film yıldızının ailesiyle mi tanışacağım?

Ve... bir dakika.

Adımı biliyorlar mı?

Yani, video görüşmesinde beni duyduklarını biliyorum ve Blake benimle tanışmalarıyla ilgili şaka yaptı ama... Tanrım, *ciddi* miydi?

"Ben Gina," diyor annesi. "Ve bu da Merv."

Blake'in babası elini uzatır. Sağ elimde ayakkabılar, elbise, çoraplar ve iç çamaşırları olduğu için ona sol elimle garip bir şekilde el sıkışmak zorunda kalırım.

Merv boğazını temizledi. "Çocuklar giyinene kadar bir kahve içelim, Gina."

Çocuklar. Biz "çocuklar"ız. Ne hoş.

Gina, Merv'i duymamış gibi görünüyor, çünkü yanımdan geçip odaya giriyor ve Blake'in kıyafetlerini yerden toplamaya başlıyor. Bu arada, kıyafetler yerde çünkü dün gece cinsel bir çılgınlık içinde onları vücudundan yırttım, tam da dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almadan önce. Ve hoşuma gitti.

Aman Tanrım. Annemle tamamen aynı şeyi yapıyor.

Hoşuma gitti.

"Anne, git bir kahve al." Blake'in sesi sert. "Hemen çıkıp seninle buluşmaya."

"Öyle mi?" Gözlerim çılgınca dönüyor.

"Candice, caddenin aşağısındaki Four Cups Café'nin sahibi. Neden gidip bir bakmıyorsun?" Annesinin kollarından giysi yığınınını alır ve onu yatağın üzerine atar, annesi bundan hiç memnun olmaz.

Elleri annesinin omuzlarına konup onu kapıya doğru yönlendirdiğinde, annesi homurdanır. "Çamaşır yıkaman gerekiyor, Blake. Odanda bu haldeyken benim gidip kahve içmemi mi bekliyorsun?"

"Ben yetişkin bir adamım anne."

"Sen benim bebeğimsin. Ve odan seks kokuyor. Lanet olası pencereyi aç!"

Aman Tanrım.

Yüzüm yanıyor. O kadar sıcak ki, derim yanacak. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım ve annem Lottie Viceroy, yani çok fazla utanç dolu anlar yaşadığımı tahmin edebilirsiniz.

Merv ayakkabılarına bakıyor, sonra elini uzatıp karısını belinden tutup odadan çıkarıyor. "Birazdan görüşürüz çocuklar."

"Açık ve koyu renkleri ayırman lazım, Blake! Yoksa renkler birbirine karışır." Annesi omzunun üzerinden bana bakar, sonra Blake kapıyı yüzüme kapatır ve tek gördüğüm kapı olur.

Ve ben hala onun odasındayım. Kahretsin.

"Kusura bakma," diyor, vücudu o kadar yakın ki ısını hissedebiliyorum. Kafamı çevirip ona bakıyorum, sadece birkaç santim uzakta. Üzgün bir gülümsemeyle başını sallıyor. "On üç yaşında ilk kez çamaşır yıkarken açık ve koyu renkleri karıştırıp birkaç beyaz gömleği mahvettim, o günden beri bu konuyu hiç kapatamadım."

Dilim ağzımın içinden çıkıyor. "Ailen neden burada?"

Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor ve sabahları, dağınık haliyle gerçekten çok yakışıklı olduğunu fark ediyorum. "Bazen beni ziyarete gelirler. Son konuştuğumuzda bu kasabayı seveceklerini söylemiştim. Geleceklerini düşünmemiştim."

Başımı sallıyorum. "Uh-huh. Peki neden benim adımı biliyorlar?"
Elini ensesine götürerek ovuştururken, ayaklarımın yanındaki yere bakıyor.

"Blake?"

Gözleri benimkilere doğru yükselir ve kızardığını fark ederim. Blake Harding, sertifikalı gümüş tilki, kızarıyor. Dünya ne hale geldi böyle? "Hatırlamıyor musun? Onlara senden bahsetmiştim."

"Hakkımda mı? Onların benim odama girdiğimi duyduklarını söyledin. Beni tanıdıklarını söylemedin. Annenin masal uydurduğuyla ilgili bir şaka yaptın. Bir *şaka*, Blake, ama benim odanda olduğuma şaşırmış gibi görünmediler. Annenin dediğine göre seks kokan bir odada." Gevezelik ediyorum. Durduramıyorum.

Blake dudağını ısırtıyor ve bunun da ona yakıştığını fark ediyorum. "Annem, ne zaman bir kadından bahsetsem, kan kokusunu alan bir köpekbalığı gibi oluyor."

"Neden..." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Benden mi bahsetti? Yani, gerçekten benden mi bahsetti? Aman Tanrım. Ailesi benimle tanışmak istediğini söylerken ciddiymiş! Kafamı sallayıp kapıya dönüyorum. "Gitmem gerek."

"Candice, bekle."

Beklemiyorum. Yürümiyorum, *koşarak* odama giriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Blake'in itiraz ettiğini duyuyorum, ama kilidi çevirip kapıya yaslanıyorum, ağır ağır nefes alıyorum.

Her şey çok hızlı geliyor. Bu tamamen yanlış. Fiziksel, geçici, sadece seks olması gerekiyordu. Dokuz yıllık bir kuraklığı sona erdiriyor olmam gerekiyordu. Kaşıntıyı gidermek için. Bir kez olsun, *benim* için pervasız ve çılgın bir şey yapıyordum.

Ama... ailesi bana dair bir şeyler mi söyledi?

Bu nasıl mümkün olabilir? Birlikte bir şey yapmadan *önce* onlara söylemiş olmalı. Ne?

Olamaz. Hayır, olamaz.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama tek gördüğüm Blake'in bu sabah kaçmaya çalışırken bana bakışı. Gözlerimin içine bakarak, cevap vermek istemediğim, hatta kabul etmek bile istemediğim bir soru sorduğu bakışı.

O sadece seks istemiyor. Sadece arzularını tatmin etmek istemiyor.

Kız kardeşimin elbisesini yere bırakıp, utançtan başımı ellerimin arasına gömüyorum. Paul'u aldattım. Evliliğimizi mahvettim ve başka biriyle yattım.

Üç yıl geçtiğini biliyorum, ama üç yıl ne ki? Babam ben yirmi sekiz yaşındayken öldü ve annem neredeyse yirmi yıldır kimseyle çıkmadı. Elbette flört ediyor. Erkeklerin yakışıklı olduğundan bahsediyor ve sürekli uygunsuz yorumlar yapıyor. Ama babamdan başka kimseyle birlikte olmadı. Onların aşkı sonsuzdu. Hayatına devam etti ve her zamanki çılgın haliyle yaşadı, ama başka bir erkek aramadı. Bir kez bile.

Bunun benim yüzümden olduğunu düşündüm. Paul ve benim de öyle bir aşkımız olduğunu düşündüm. Öyle yıkıcı, ömür boyu sürecek bir aşk. Kalbini parçalayan türden bir aşk.

Ne kadar korkunç bir insanım ben? Nasıl bu kadar çabuk hayatıma devam edebilirim?

Paul'u *gerçekten* sevdim. Onu çok sevdim! En çok! O benim kocamdı ve onu tüm kalbimle sevdim. *Sevdim*. Seviyorum!

Gözyaşları o kadar hızlı akıyor ki, onları durdurmaya çalışacak vaktim bile olmuyor. Bir saniye boğazım kaşınıyor, bir saniye sonra gözyaşları yanaklarımdan akıyor. Kapıdan kayarak yere çöküyorum ve utanç, mahcubiyet ve suçluluk duygusu beni boğuyor, çünkü hissettim. Blake ile aramızda olan her şeyi hissettim. Hissettim ve bu beni korkunç bir insan gibi hissettiriyor.

Devam etmemem gerekiyor. *Hislerim* olmaması gerekiyor. başka biri için.

Birkaç gün önce tanıştığım birine nasıl hisler besleyebilirim?

Bu sorunun cevabını bulamadan, kendimi ayağa kaldırıp duşa girer ve güne hazırlanırım.

FOUR CUPS İS'e vardığımda ortalık kargaşa içinde. Agnes bir sandalyenin üzerinde duruyor, 1,45 metrelik boyuyla vitrin dolabının arkasına saklanan Dorothy'nin üzerinde yükseliyor ve ona doğru atılan kağıt bardaklardan kaçınıyor.

"Seni sürtük!" Dorothy başını kaldırırken bağılıyor, uzun gri saçları dağınık bir hale gibi başının etrafını sarıyor. "Nasıl cüret edersin

Eli'yi benden çalarsın? Kendi aşk hayatına bak, Agnes. Cheswick ne derdi acaba? Belki de onu hemen arayayım."

"Sadece onu *seninle geçireceği* bir ömür boyu işkenceden kurtarmaya çalışıyordum!" Bir başka fincan daha uçup, duvara yumuşak bir sesle çarptıktan sonra yere düştü. "Ve ona çıkma teklif etmedim, seni cadaloz. Sadece istediği kitabı sipariş edebileceğimi söyledim." *Clack*. "Kitapçıdan." *Clack*. "Benim sahip olduğum kitapçıdan." *Clack*.

Gözlerim odanın içinde dolaşüyor. Dün gecedan kalma peri ışıkları hâlâ asılı, ama diğer masalar normal yerlerine geri konulmuş. Temizlik sırasında gözden kaçan birkaç konfeti köşede duruyor. Müşteriler, fırlatılan nesnelerin tam tersi tarafında, pencerelerin yanında toplanmış. Birkaç kişi telefonlarını çıkarıp kavgayı çekiyor.

"Gözlerini kırptın," diyor Dorothy, espresso makinesinin arkasına saklanmak için tezgahın arkasına tamamen eğiliyor.

"Benim ahududu çalılarına işedin." *Tak*. "Yine!"

Eyvah.

Jen ve Fallon, mutfak ile salon arasındaki açıklıkta görünüyorlar. İkisi de gözlerinde gizlemedikleri kahkahalarla olan biteni izliyorlar. Simone, Agnes'e doğru ilerlerken sırayla fincanlardan kaçmaya çalışıyor. Ne amaçla, emin değilim. Yaşlı kadını kapıdan dışarı taşımayı düşünüyor olabilir.

Gina ve Merv Harding, banyolara giden koridorda, gözleri fal taşı gibi açılmış halde duruyorlar.

Harika. Çok güzel.

Parmaklarımı ağzıma sokup yüksek sesle ısıklık çaldım.

Oda sessizliğe büründü.

Agnes'e dönüp ayaklarının önündeki yere işaret ediyorum.

"Sandalyeyi kaldır." "Ben..."

"İn."

O homurdanır ama iner. Dorothy'nin yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirir, ben de ona sert bir bakış atarım. Bu, yüzündeki memnuniyeti silmeye yetmez.

"Bir hafta boyunca buraya giremezsiniz. İkiniz de." Kapıyı işaret ediyorum. "Şu andan itibaren."

"Candice..." Dorothy dikleşir, tezgahın üzerinden bana doğru eğilir. "Mantıklı olalım."

"Mantıklı mı? Mantıklı olmak mı istiyorsun? Şuraya bir bak, Dorothy. Yerde yüzlerce bardak var. Müşterilerimizi o kadar korkuttun ki odanın köşesine sıkışıp kaldılar. Ne için? Eli'nin seni sevdiğini biliyorsun. Sana her baktığında gözleri parlıyor. Asla başka bir kadınla çıkmaz."

"Biliyorum," diyor Dorothy öfkeyle. "Ama onun bu kadar *cüretkar* olup sorması bile..."

"Umurumda değil. Bir hafta boyunca buraya giremez."

Sesim keskin. Fiona odanın diğer ucundan gözlerimi karşılıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Agnes homurdanır, sonra yere bir fincanı tekmeler ve işaret parmağını bana doğrultur. "Zaten burayı hiç sevmedim. Kitaplarımı geri alıyorum."

Kollarımı kavuşturup onun bakışlarına karşılık veriyorum. Bir, iki saniye boyunca birbirimize bakışıyoruz, sonra Agnes'in yüzü değişiyor. Yüzünde bir tür onay ifadesi beliriyor ve Dorothy'ye dönüyor. "Hadi ama, yaşlı cadaloz. Kadını duydun."

Dorothy uzun bir nefes alır ve kapıdan çıkar. İki kadın birbirlerine birkaç kelime ve nazik gülümsemelerle veda ederler, sonra sanki normal, gündelik bir sohbet için buluşmuşlar gibi ayrılırlar. Çılgınlar. İkisi de tamamen çılgın.

Fiona bir süpürge kapar ve bardakların mezarlığını süpürmeye başlar. Gina ve Merv'in yanına giderim, onlara ne söyleyeceğimi düşünürken saçımı elime alıp düzeltirim.

Gina benden önce davranır. "Sen. *Mükemmelsin!*" Kocasının koluna asılarak küçük bir çığlık atar. "O mükemmel değil mi? Blake'in üzerinde baskı kurmasına izin vermez, hayır. Ona karşı çıkacaktır. Evet, çıkacaktır. Değil mi, tatlım?"

"Mm-hmm," diyor Merv, gözleri bir an beni değerlendiriyor, sonra tezgaha dönüyor. "Kahvelerimiz hazır mı?"

"Hemen geliyor!" diyor Sven, tehlike geçtikten sonra duvardan iterek espresso makinesine yaklaşıyor. Birçok "Heart's Cove Hottie" pembe ve parlak tişörtünden birini giymiş, bu seferki renkli kol dövmelelerini göstermek için kolları kesilmiş. Onu işe aldığımızda, eski kafe alanından buraya taşınırken o tişörtlerden bir kutu bulmuş

ve Şimdi bunları üniforma gibi giyiyor. Allie ve Clancy de çoğu zaman bunları giyiyor. Bir Şekilde işe yarıyor. Nasıl olduğunu bana sorma.

Kapının üzerindeki zil çınlar ve Blake içeri girer. Yüzü kapalı, temkinli. Bu sabahki gibi değil ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum.

"Blake! Onu seviyoruz," diyor annesi. "Senin genelde çıktığın o aptal kızlardan daha iyi."

"Onların aptal olduğunu nereden biliyorsun anne? Hiçbiriyle tanışmadın ki."

Bir dakika. Ailesi onun sevgililerini hiç tanımıyor mu?

Gina elini salladı. "Onların aptal olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Ama bu kız" —başını bana doğru çevirdi—"o kalıcı olacak."

"Onun kalmak isteyeceğinden emin değilim," diye cevaplar Blake, gözleri kararmış bir Şekilde bana bakar.

Boğazıma ağır bir yumru oturuyor. Hayır, tutmak istemiyorum. Onunla ateşli bir seks yapmak, sonra da onu hayatımın hikayesinde bir dipnot olarak tutmak istediğimi sanıyordum. Bir film yıldızı ile yaşadığım iki haftalık kaçamak. Son.

Şimdi, onun farklı bir Şey beklediğini düşünüyorum.

"Candice Jane Viceroy," diyor annem kafenin girişinden gür sesle. Kot pantolon, kot ceket, üzerinde Amerikan bayrağı olan tişört ve kovboy çizmeleri giymiş. Annem hiç çiftliğe gitmemiŐti. Seattle'da yaşıyor, ama baştan aşağı kot giyiyor ve kovboy çizmeleri giyiyor. Ellerini beline koyuyor. "Dorothy'yi bir hafta boyunca Four Cups'tan kovdun mu? Bu ne cüret!"

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sonra açıyorum ve annem hala orada durduğunda iç çekiyorum. "Orada olay çıkardı anne."

"Anne?" Gina umut dolu bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Sen Candice'in annesi misin?"

Annemin gözleri kısılır. "Kim soruyor?"

"Benim adım Gina. Blake'in annesiyim. Sizinle tanışmak bir zevk." Gina gülümsüyor. Koyu renk kot pantolon ve beyaz

düğmeli gömlek giymiş, boynunda sade bir altın zincir var. Annemin kovboy-Amerikan-şık tarzının yanında saf zarafet ve sadelik. Tanrım.

"Blake Harding mi?" Annemin gözleri odadaki tek Blake'e, yani dün gece yattığım ve bu sabah biraz karışıklığa neden olan film yıldızına kayıyor.

"Tek ve eşsiz!" Gina narin bir sesle güler. Kocasına gelmesi için el sallar. "Merv ve ben Candice ile tanıştığımıza çok sevindik. O ve Blake birlikte çok tatlılar."

"Öyle mi?" Annemin gözleri bana kayar ve daha sonra maruz kalacağım Lottie sorgusunu düşünerek içimden inlerim.

Bunu görmezden gelerek Blake'e dönüyorum. "Konuşmamız gerek."

Dikkatli yüzü sertleşir. "Bu sabah konuştuk."

"Peki, tekrar konuşmamız lazım." Kapıyı işaret ederek omuzlarımı gevşetiyorum. "Lütfen?"

Blake bir an tereddüt eder, sonra ikimiz de annelerimizin yüzlerindeki açıkça meraklı ve umutlu ifadeleri fark ederiz. Kollarını birbirine kenetlemişler, dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. Merv masada oturmuş gazete okuyor, film yıldızı oğlunun gelecekteki mutluluğuyla hiç ilgilenmediği belli. Ama sonra gözlerini kaldırıp benim bakışlarımla karşılaşır, değerlendirir. Bekler.

"Yolu göster," diyor Blake ve ben, onu dışarıya, kafeye bitişik ofisimiz ve kütüphanemize açılan kırmızı kapıya götürerek, meraklı bakışlardan kaçıyorum.

Kapının kilidini açarken ellerim titriyor, ama kararımı vermiş durumdayım.

Blake'e ondan tam olarak ne beklediğimi, ondan tam olarak ne istediğimi söylemem gerekiyor. Ona, bunun aramızdaki seks ilişkisinden öteye gitmeyeceğini söylemem gerekiyor. Annelerimizin umutları ne olursa olsun, sahip olabileceğimiz tek şey iki haftalık geçici bir ilişki.

Ona verebileceğim tek şey bu. Ona vermek *istediğim* tek şey bu, çünkü kalbim üç yıl önce paramparça oldu ve bir daha asla bir araya gelmeyecek.

Bundan eminim.

ON YEDİ CANDICE

YUKARI ÇIKIYORUZ ve kütüphanenin gücü bile sinirlerimi yatıştırıyor. Bir tarafta uzun bir kanepa ve ona bakan koltuklar, binanın arkasında küçük bir mutfak ve ön tarafta masaların bulunduğu büyük, aydınlık pencereler var. Yan duvarın tamamı kitaplarla dolu.

Odanın ortasına, koltuklar ve kanepenin arasına geçiyorum, sehpa baldırlarıma değiyor ve Blake'e dönüyorum. "Neden ailene benden bahsettin? Ve onlara benden *ne zaman* bahsettin?"

Kapının yanında durur, bir süre izler. Sonra içini çeker. "Otele taşındığın gün. Annemle görüntülü görüşme yapıyordum ve dikkatimin dağınık olduğunu fark etti."

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Bunu bana havuz kenarında ilk akşam söylemiştin. Peki, tam olarak benim hakkımda ne söyledin? Daha spesifik olarak, *bizim* hakkımızda ne söyledin?"

Çenesini sıkıyor. "Bizim hakkımızda hiçbir şey söylemedim." "O zaman neden bizim birlikte olduğumuzu düşünüyor?"

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Gözleri tehlikeli bir şekilde parlar.

Şok olmuş bir şekilde geri çekiliyorum. Annelerimizin aşağıda muhtemelen düşünümüzü planladıklarını düşünmesi *iyi* bir şey mi? "Evet, bu kötü bir şey!"

Blake kollarını kavuşturur, yüzünün her çizgisinde öfke okunur. "Ne yani? Bütün gece benimle sevişiyorsun ama annemle tanışmaya hayır mı diyorsun?"

Onun ses tonu başımı döndürüyor, ama aynı zamanda, evet, sınırimi tam da orada çiziyorum, ama o sanki bir geceden sonra birinin ebeveynlerle tanışmak istememesi düşünülemezmiş gibi konuşuyor. Bu arada, o gece tam olarak planlanmış bir gece değildi. O gece tüm dünyamı ve kendim ve evliliğim hakkındaki tüm düşüncelerimi altüst etti. O gece, doğru kabul ettiğim birçok şeyi sorgulamama neden oldu.

tüm dünyamı ve kendim ve evliliğim hakkındaki tüm düşüncelerimi sarsan bir geceydi. Doğru kabul ettiğim birçok şeyi sorgulamama neden olan bir geceydi.

Geleceğimle ilgili şeyler. Hayatımın geri kalanıyla ilgili şeyler. Kendimle ilgili şeyler.

Ellerimi belime koyup, ona sert bir bakış attım. "Blake, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kocanın öldüğünü biliyorum. Onun anısını onurlandırmak için asil bir dul olman gerektiğini düşündüğünü biliyorum ve hayatının ikinci yarısını yaşayacağın gerçeğini görmezden geliyorsun."

Gözlerimi kırıştıyorum. Az önce bunu mu söyledi? *Az önce bunu mu söyledi?*

"Anlamadım?"

Omuzlarını düşürerek iç çeker ve geniş ellerinden birini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasından geçirir. Gömleğinin göğsüne ve omuzlarına yapışmasını, hareketiyle birlikte pazı kaslarının gerilip şişmesini görmezden gelmeye çalışırım. Bu kadar yakışıklı olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Ondan uzaklaşarak pencereden dışarı bakıyorum. "Bak Blake, iki hafta daha bu şehirde kalacaksın. Senin için ne ifade ettiğimi biliyorum, o yüzden bunu burada bırakalım. Hiçbir şey için rol yapmaya gerek yok."

Blake konuşmadan önce bir duraklama oluyor ve konuştuğunda sesi o kadar sessiz ki, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor. "Sen benim için tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun?"

"En son yattığın kadın," diye tükürdüm, ona dönerek.

Yüzünde bir tür acı ifadesi belirdi ve ellerini yanlarına indirdi. "Candice..."

"Hayır. Lütfen Blake, yapma. Ben aptal değilim. Senin ününü biliyorum, dünyanın en seksi film yıldızı olduğunu biliyorum ve ben sadece küçük bir kasabada yaşayan bekar bir anneyim. Hayal görmüyorum." Kafamı sallıyorum, bu sözlerin ağzımda bıraktığı acı tadı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bunun tamamen fiziksel bir şey olması benim için sorun değil. Aslında, istediğim de bu. Bir erkekle ne kadar zamandır yakınlaşmadığımı çok iyi biliyorsun ve dün gece ne kadar keyif aldığımı da gördüğüne eminim. Bunu gereğinden fazla karmaşıktırmayalım. Lütfen bana değer verdiğini söyleyerek yalan söyleme." Bana yoğun bir bakışla bakar, aramızdaki hava gerginleşir. Sonra bana doğru bir adım attı. Bir adım daha. Koltuğun yanındaki halının kenarında durduğunda, yanağındaki bir kas seğirdi.

"Belki de benim sıram geldi, *sen benim* hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum, ama bunu belli etmiyorum. Annesi burada olsun *istermiş* gibi davranıyor. Annesinin "biz" diye bir şey olduğunu düşünmesinden rahatsız değilmiş gibi. Gazetelerde okuduğum tüm kaçamaklar için ondan daha önemliymişim gibi.

"Blake, ben bir şey aramıyorum..."

"Bu senin için sadece seks mi?" diye sözümü kesti, vücudu o kadar gergindi ki taştan yapılmış gibi görünüyordu.

"Evet," yalan söylüyorum.

Gözleri kararır. "Tek istediğin bu mu?" "Evet."

İkinci yalanım dudaklarımdan dökülür.

Bakışlarımız bir an çarpışır, sonra kısa bir nefes verir ve çenesini indirir. "Peki."

Sonra aramızdaki mesafe yok olur ve Blake'in kolları beni sarar. Gözleri bir gözümde diğerine geçerken beni bir an izler, sonra ağzı ağızma yapışır ve yıkıcı bir öpücük verir. Tepki verecek zamanım bile olmaz. Dili ağızma girer ve ben onun kollarında erir, vücudum teslim olurken omuzlarına tutunurum.

Bu sadece seks. En ufak bir dokunuşta damarlarım ateşle dolarken kendime böyle söylüyorum.

Seks bizim sahip olduğumuz şey. Yapacağımız şey. Sonra o gidecek.

Ama kolları beni sarmalarken çok doğru geliyor ve göğsümün derinliklerindeki o acı noktası, her zamanki gibi, o yanımda olduğunda kayboluyor.

Ve o gidiyor, bu yüzden buna alışamıyorum.

Ama şu anda onun gideceğini düşünmeyeceğim. Sadece kollarının beni sardığı, dudaklarının dudaklarıma değdiği, dilinin dudaklarımda arasında olduğu hissinin tadını çıkaracağım. Onun tadını, kokusunu hafızama kazıyacağım. Birlikte geçirdiğimiz bu anların her saniyesinin tadını çıkaracağım çünkü bu anlar sona erdiğinde, eski hayatıma geri dönmek zorunda kalacağım. Yalnız. Olmam gerektiği gibi.

Eli göğsümü okşuyor, gömleğim ve sütyenimin üzerinden meme ucumu okşuyor. İstemediğim ağzına inliyorum, ama o öpüşmeyi kesmiyor. Dün gece yaptığı gibi geri çekilip bana kendini beğenmiş bir gülümseme atmıyor. Bunun yerine, elini aramıza indirip kot pantolonumun en üst düğmesini açıyor. Parmakları kot pantolonumun fermuarını indirirken

diğer kolu sırtıma dolanarak beni sert göğsüne bastırıyor.

Sonra eli pantolonumun içine, külotumun altına giriyor ve tam da sevdiğim şekilde bana dokunuyor. Öpüşmeyi kesiyor ama ağzını ağzımın yakınında tutuyor, gözleri açık, beni izliyor.

"Blake," diyorum fısıldayarak, dizlerim titriyor, o ise beni dik tutmak için belimi sıkıca kavırıyor.

Parmakları içime giriyor ve ben inleyerek gözlerimi kapatıyorum. Onu çok istiyorum. Ona ihtiyacım var. Vücudumdaki elleri mükemmel, güzel. Dünyada bundan daha iyi bir his yok ve ben kendimi bu hisse kaptırıyorum.

Bu yüzden sadece seks olabilir. Çünkü kendim hakkında, hayatımın nasıl olması gerektiği hakkında bildiğim her şeyi kaybediyorum. Çünkü onun kollarında yumuşadığım her seferinde beni mahvediyor.

"Bana bak." Sesi sert. Acımasız. Parmaklarını içime sokup çıkarıyor, avucunun içi tomurcuğuma sürtünüyor. "Bana bak, Candice."

Gözlerimi açıyorum ve bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor, ama uzaklaşamıyorum. Uzaklaşmak istemiyorum. Bacaklarım titriyor, omuzlarına tutunuyorum, eli bacaklarımın arasında sihirli işler yapıyor. Güçlü, emin parmaklar. Yetenekli parmaklar. Kaybolduklarında özleyeceğim parmaklar.

İçime bir tane daha sokar ve açığı değiştirir, tepkimi hissettiğinde gözleri parlar. Çok yaklaştım, çok yaklaştım ve tek gereken onun elinin dokunuşuydu. Saniyeler... Beni doruğa ulaştırması saniyeler sürdü.

Gözlerimi tekrar kapattığımda, boğazının derinliklerinden uyarıcı bir ses çıkarır. "Boşaldığında bana bak, Candice. Gözlerini aç ve bana bakmanı istiyorum."

"Ben..." Sözlerim dilimde kalıyor çünkü çok iyi hissediyorum. Bacaklarım titreyerek vücuduna sarılıyorum, nefesim ağzına ağır ağır geliyor.

Gerçek şu ki, onun dediklerini yapmak istiyorum. Beni izlemesini ve ellerinin bana dokunmasından ne kadar hoşlandığımı bilmesini istiyorum. Dokunuşlarının bana ne yaptığını, beni ne kadar çabuk çözdüğünü görmesini istiyorum. Onun yanımda olmasının ne kadar özel bir his olduğunu.

Bu yüzden gözlerimi açık tutuyorum ve bakışlarındaki yoğunluğun başka bir şeye dönüştüğünü izliyorum. Parmaklarını içimde pompalıyor, sonra tam da ihtiyacım olan şekilde bana dokunmak için onları çıkarıyor, bir kez, iki kez, daha sert bir şekilde daireler çiziyor...

Ve ben boşalıyorum.

O kadar sert bir şekilde uçuyorum ki, tüm vücudum sertleşiyor, sırtımı saran çelik gibi kolları tarafından tutuluyorum. O düşük ve derin bir inilti çıkarıyor, gözlerimiz kilitleniyor, ben onun adını tekrar tekrar soluyarak, tırnaklarım onun sert omuzlarına kazınıyor.

O benim orgazmımı sanki ona aitmiş gibi alır. Sanki bu onun hakkıymış gibi. Dokunuşu aynı anda hem öfkeli hem de şefkatlidir. Bir vaat. Beni parçalar ve daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istememi sağlar.

Ama gözlerimi açık tutuyorum. Vücudum parçalanıyormuş gibi hissetsem bile onun bakışlarını karşılayıp duruyorum. Bacaklarım titriyor ve o beni tekrar okşuyor, zevki düşündüğümünden daha uzun süre uzatıyor. Onun beni izlemesini izliyorum, bakışlarının derinliğini anlamıyorum, aramızda geçenleri anlamak istemiyorum.

Sonunda, daha fazla dayanamayarak başımı omzuna yaslıyorum. Blake elini külotumdan çekiyor, fermuarımı çekiyor, düğmemi ilikliyor ve giysilerimin üzerinden bacaklarımın arasındaki boşluğu avuçluyor. Eli sıcak, pürüzlü, sahiplenici. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, karanlık ve sertler, ama sesi yumuşak. "Bu sadece seks miydi, bebeğim?"

Nefesim kesildi ve ona gerçeği söylemeli miyim diye düşündüm. Kendimi zar zor ayakta tutabildiğimi söylemeli miyim? Onun bana yaşattığı gibi bir orgazm hiç yaşamadığımı söylemeli miyim? Beni canlı hissettirdiğini, ama aynı zamanda bir korkak ve sadakatsiz bir eş gibi hissettirdiğini söylemeli miyim?

Bu tür bir duygu hissedeceğimi, ayaklarımın altında bu tür derin, sonsuz bir uçuşumun olacağını umudumu çoktan kaybettiğimi, üç yıldan çok daha uzun bir süre önce vazgeçtiğimi söylemeli miyim?

Bunu istiyorum. Bir "biz" olmasını istiyorum. Yalanlarımı bir kenara bırakıp ona *hissettiklerimi* söylemek istiyorum. Burada olan her şeyi hissediyorum.

Korku kalbimi sıkıştırıyor, çünkü ona bunu söylersem, kendim ve evliliğim hakkında asla gün ışığına çıkmaması gereken birçok şeyi itiraf etmiş olacağım. Ona bunu söylersem, karanlık, kirli, çürümüş özümü ortaya çıkaracağım.

Bunun yerine, boğazımdaki düğümü yutkunup başımı sallıyorum. "Evet. Sadece seks."

Çenesi sertleşir, ama dudaklarında mizahsız bir gülümseme belirir. "Yalancı." Eli hala bacaklarımın arasında, bana sıkıca sarılır. "Sen bir yalancısın, Candice."

Sonra Blake'in yoğunluğu kaybolur, bir kez başını sallar, gözleri farklı bir şekilde parlar ve dudakları benimkilere doğru iner, seksle hiçbir ilgisi olmayan yavaş, tatlı, nazik bir öpücük verir.

ON SEKİZ FIONA

Candice kapıdan içeri girer girmez, yukarıda bir şey olduğunu anlıyorum, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Candice'in yüzünde bir ifade var — biraz sersemlemiş, biraz mutlu, biraz kafası karışık ve biraz da kızgın — bu da bana *bir* şey olduğunu düşündürüyor, anlarsın ya.

O kafenin ortasında durup yavaşça dönerek bir son kez masayı silerken, gözleri bana takılır. "Annem ve Blake'in ailesi nerede?"

Bez ve temizlik spreyini kasiyerin yanındaki otobüs durağına atıp, dik duruyorum. "Birkaç dakika önce açık evleri görmeye gittiler."

Candice donar ve yüzündeki tuhaf ifade birden öfkeye dönüşür. "Açık evler mi?"

Gülmek istiyorum. Gülmemem gerektiğini biliyorum, ama bu kasabada geçirdiğim son bir yılın ardından akışına bırakmayı öğrendim. Candice'den biraz daha az öfkeli olsa da kaşlarını çatmış olan Blake'e gözlerimi çeviriyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Evet. Lottie, umut vaat eden birkaç mülk olduğunu söyledi ve Gina çok heyecanlandı. Birkaç saat sonra otelde seninle buluşacaklarını söylediler."

"Dediler ki..." Candice sözünü kesip burnunun köprüsünü sıkıştırır. Sonra yavaşça nefes alıp ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde indirir, sanki dünyadan yavaşlamasını ister gibi. "Fiona, neden mülk bakıyorlar?"

Omuz silkiyorum. "Gayrimenkullere ilgi mi duyuyorlar?"

O anda Blake gülmeye başladı, ama Candice'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu doğru bir tepki *değildi*. Kolunu Candice'in omzuna attı ve onu kendine çekti, kulağına bir şey fısıldadı, bu da Candice'in yüzünü daha da kızarttı.

"Anne?" Allie mutfak kapısında belirir ve kaşlarını çatarak bakar.

Candice dikleşir ve Blake ile arasına bir santim mesafe bırakır. "Evet, tatlım?"

"Eve gitmem lazım. Asma kilidin anahtarlarını verebilir misin?"

Candice anne moduna geçer, kollarını kavuşturur ve Allie'ye sert bir bakış atar. "Neden?"

"Ders kitaplarımı ve çalışma notlarımı oturma odasında bıraktım. Yarın sınavım var." Allie kaşlarını kaldırır. "Yukarı çıkmayacağım, söz veriyorum."

"Merdiven yok, tabii ki yukarı çıkmayacaksın," diye cevaplar Candice. "Clancy'nin ders kitaplarını ve notlarını kullanamaz mısın? Oraya girmemeliyiz. Güvenli değil."

"Şey..." Allie tereddüt eder. "Farklı sınıflardayız ve okul kütüphanesi yarın açılmayacak."

Clancy yanına gelir ve ben ona kendi versiyonum olan Anne Bakış'ını atarım.

"İkiniz bulaşıkları yıkamayı bitirdiniz mi?" diye soruyorum. Clancy başını sallar.

Candice ile birbirimize bakarız ve ben omuz silkerek ona bir işaret veririm. O da kolunu kaldırarak razı olur. "Hadi o zaman. Ben sürerim."

"Sen işini bitirdikten sonra ailelerimizi arayabiliriz," diye araya girer Blake. "Ben de katılsam sorun olmazsa."

"Neden olmasın ki," diye iç çekerek, dudaklarını hafifçe kıvrarak

Ona yukarıda ne olduğunu ve neden bu kadar karışık, ama aynı zamanda kabullenmiş ve bir şekilde mutlu görüldüğünü sormak istiyorum, ama fırsat bulamıyorum. Kapıya doğru başını sallıyor ve Allie, Blake ve o dışarı çıkıyorlar.

Clancy yaklaşıyor, dudağı dişlerinin arasında sıkışmış. Gözlerini bana çeviriyor, sonra başka yere kaydırıyor.

"İyi misin, Clancy?"

"Mm-hmm." Başını sallar, sonra duraksar. "Babam nerede?"

"Evde." O büyük, güzel evi evim olarak adlandırmak düşüncesi hala içimi mutlulukla dolduruyor. "Neden sordun?"

"Şey, düşünüyordum da..." Clancy derin bir nefes alır ve gözlerini bana diker.

Soru sorar gibi kaşlarını kaldırdım.

Clancy konuşmaya başlar, sözleri aceleyle dökülür. "Birlikte yaşaması kolay biri olmadığımı ve son birkaç yıldır her türlü sorunu yarattığımı biliyorum. Sen ve babam, New York'ta yaşayan annemi iki kez görmem için masrafları karşıladınız, koşmayı denemem için beni cesaretlendirdiniz, bana burada bir iş verdiniz, üniversite konusunda düşünmememe yardım etmeye başladınız ve..."

"Clancy," diye araya girerim, ona doğru yaklaşarak.

"Her zaman başımı belaya sokuyorum, ama sen ve babam bana karşı çok iyisiniz. Atletizm seçmeleri için çok heyecanlıyım ve üniversite sprint takımına girme şansım olduğunu düşünüyorum. Daha önce *asla* böyle bir şey yapmazdım, ama şimdi yapıyorum ve..." Derin bir nefes aldı. "Allie taşındığında ve sadece üçümüz kaldığımızda, size akşam yemeği hazırlayarak teşekkür etmek istedim. Tariflere baktım ve kilerdeki malzemeleri kontrol ettim, tavuk hariç ihtiyacımız olan her şey var."

"Sadece üçümüz" düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor ve sesim kısılıyor. "Yarın sen okuldayken markete gidip tavuk alayım mı?"

Clancy başını sallar, gözleri parlar.

Kollarımı açarım ve Clancy tereddüt etmeden bana doğru gelir ve beni sıkıca kucaklar, kalbim yine sıkışır. Yanağına hafifçe bir öpücük kondururum, elimi sarı saçlarının üzerinde gezdiririm.

"Daha önce hiç tam bir akşam yemeği hazırlamadım," diyor

Clancy sessizce. "Yardım etmemi ister misin?"

Kafasını sallar. "Hayır, ben yapmak istiyorum. Ama belki... kötü olursa, babama söylemeyip kanıtları saklayıp pizza sipariş edebilir miyiz?"

Gülerek ona sarılırım ve sonra çekilirim. Ellerim onun ön kollarında kalır, bu güzel, olgun, muhteşem kızın yüzüne bakarım. "Kesinlikle olmaz. Babanın şu anda benim hissettiğim şeyi tam olarak hissetmesini istiyorum."

"Nasıl?" diye fısıldadı Clancy.

"Senin haline geldiğin kadınla gurur duyduğunu," diye cevapladım ve Clancy'nin dudağının titrediğini izledim.

"Seni seviyorum, Fiona," diyor o kadar sessiz bir fısıltıyla ki neredeyse duymayacağım, ve o anda kalbim o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum.

Clancy neredeyse iki yıldır bizimle yaşıyor ve bana bunu hiç söylemedi. Bir kez bile. Gülümsemeleriyle, sarılmalarıyla ve olgun bir genç kadına dönüştüğü tüm yollarla bunu gösterdi, ama hiç söylemedi.

Tabii ki, ağlamaya başlıyorum. "Ben de seni seviyorum, Clancy," diyorum nefes nefese.

"Sen ve babamın birlikte olmanıza sevindim." Yüzündeki gözyaşlarını siler. "Ve annemin kredi kartını çalıp onu aramak için buraya geldiğime de sevindim."

Gözyaşlarım arasında gülerek başımı sallıyorum. "Grant'e söylediğimi sakın söyleme, ama ben de buna sevindim. Tabii bizim kredi kartlarımızı çalmadığın sürece," diye ekliyorum, keskin bir bakışla.

Clancy sadece gülümser ve başını sallar.

Ona son bir kez sarılırım ve kalbimin bir parçası daha yerine oturduğunu hissederim. Ondaki ayrılırken derin bir nefes alırım. "Yarın akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?"

"Tavuk, pilav ve siyah fasulye tavası. Dökme demir tavayı kullanacağım. Kemikli, derili tavuk butları lazım," diyor, sanki daha önce bizim için binlerce akşam yemeği pişirmiş gibi.

Kalbim yine sıkışır, bu sefer daha az ama daha hassas bir şekilde, ve kolumu Clancy'nin beline dolarım. "Kulağa lezzetli geliyor."

Tezgahın arkasından Sven'e el sallayarak, Clancy ile birlikte eve gitmek için dışarı çıkıyorum. Nişanlımın yanına, yeni doğan kızıyla birlikte.

ON DOKUZ CANDICE

Evimin yanmış kalıntıları üzerinde insanlar sürünüyor. Arabayı durdurup anlamadan bakıyorum. Yolcu koltuğundaki Blake, boğazından sinirli bir ses çıkarıyor.

O sırada, geçici çitin ön kapısı ardına kadar açıkken, Şef Michael Allen'ın bize doğru büyük adımlarla geldiğini görüyorum. Arabadan atlayarak, onunla buluşmak için kaputun etrafından dolaşıyorum. Blake bir anda yanıma geliyor ve iki adam arasındaki sinirli hava giderek yoğunlaşıyor.

Hiç iyi değil.

Bu nasıl oldu? Neden ben? Bir hafta önce kimse beni istemiyordu. Şimdi ise Neandertal gibi davranan iki adamla uğraşmak zorundayım.

"Şef Allen," diye başlıyorum, yanımda duran Blake'in sinirli varlığını görmezden gelerek. "Neler oluyor?"

"Bana Michael demen gerektiğini kaç kez söylemem gerekiyor," diyor azarlayarak. Gözleri bana karşı yumuşak ve Blake'in yanımda sinirli bir şekilde durduğunu da görmezden geldiğini fark ediyorum.

Dudaklarımı gülümsemeye bırakıyorum. "Michael, o zaman."

Blake yanımda tahta gibi sert duruyor, sonra kolunu uzatıp omuzlarıma doluyor.

Ne? Ona sert bir bakış attım. Az önce, annelerimizin emlak baktığını öğrendiğimizde, dudaklarını kulağıma değdirip "O kadar da kötü bir şey gibi gelmiyor" demişti. Şimdi ise kollarını bana dolayarak yine erkeklik gösterisi yapıyor.

Michael dudaklarını sıkıştırdı, sonra eve doğru döndü. "Bugün itfaiyeden birkaç arkadaş geldi. Allie ve Clancy gizlice içeri girdikten sonra, sigorta şirketi size geri dönüp çalışmaları başlatana kadar burayı güvenli hale getirebileceğimizi düşündüm."

Arkasına baktığımda, iki kaslı genç adamın — itfaiyeciler olduğunu tahmin ediyorum — pencerenin önündeki bir kontrplak levhayı kaldırdığını görüyorum. Üçüncü bir adam

adam tahtayı delerek eve sabitliyor.

Gözlerim büyürken boğazım düğümlenir. "Bunu benim için mi yaptın?" "En son istediğimiz şey, evimize izinsiz girenler Ya da çocukların zarar görmesi. Bizi ileriye doğru yönlendirerek, çitin yanında yerde duran bir zinciri işaret ediyor. "Kilitini kesmek zorunda kaldım, ama yerine yenisini takacağım."

"Michael," diyorum yumuşak bir sesle ve Blake kolunu bana daha sıkı sarıyor. Ona bir bakış atıyorum, yüzü sert ve kararlı, gözleri itfaiye şefinin ensesinde.

Hmm.

Kütüphanede yaşadığımız küçük olayın onun ruh halini pek düzeltmediğini hissediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, benimkini de düzeltmedi. Tamam, benimkini *biraz* düzeltti.

Allie diğer tarafımda belirir, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. "Clancy bunu kaçırdığı için çok kızacak." Kızarır, kıkırdar, sonra gözlerini benim mülkümde dolaşan seksi, kaslı itfaiyecilere diker.

Aman Tanrım. Kızım çok hızlı büyüyor.

"Allie'nin okul ödevlerini almaya geldik. Oturma odasında olduğunu söyledi, umarım zarar görmemiştir," diyorum Michael'a, kendi evimde neden bulunduğumu açıklamak aptalca gelse de.

Bizi içeri davet ediyor. Blake, şef omzunun üzerinden bize bakana kadar sessizce yanımda duruyor.

"Bugün film yıldızı görevlerin yok mu?" diye soruyor ve sesinde bir keskinlik olduğunu düşünüyorum.

Blake homurdanır. "Bugün izinliyim."

"Güzel olmalı," diyor Michael ve sesinde kesinlikle bir keskinlik olduğunu hissedebiliyorum.

Konuyu saptırma zamanı. "Allie, şefi takip et ve eşyalarını al. Sonra doğruca Fiona'nın evine gideceksin."

Kızım başını sallar ve şefin yanında yürür, gözleri tüm erkekler arasında gidip gelir. O erkeklerden birkaçı bana meraklı bakışlar atar, ben de onlara aptalca bir el sallarım. Bu bana birkaç gülümseme kazandırır.

"Bunu benim için yaptıklarına inanamıyorum," diyorum, başımı sallayarak.

"Karşılığında ne isteyecekler acaba?" Blake'in sesi kasvetli.

Ona dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne demek oluyor?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarındaki öfke kayboluyor. Kafasını sallıyor. "Boş ver. Allie'yi bıraktıktan sonra annelerimizi aramaya gitmek ister misin?"

Onun sık sık "biz" kelimesini kullandığını fark ettim, sanki birlikte zaman geçireceğimiz kesinmiş gibi. Bu da demek oluyor ki, "bu sadece seks" açıklamam pek işe yaramamış. Tabii ki, onun tepkisinden ve ardından bana yaşattığı bacaklarımın titremesine neden olan orgazmdan, ardından da derin bir sahiplenme duygusu uyandıran dokunuşlarından bunu anlamıştım, ama yine de. Şu anda bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Bu işi başlangıçta kesmem lazım. Aslında başlangıç aşamasını geçtik belki, ama şu anda olduğumuz noktada kesmem lazım. Blake açıkça aramızda benim ona vermeye hazır olmadığım bir şey olduğunu düşünüyor. Halka açık yerlerde bana kolunu doluyor ve annelerimizin şu anda ev aradığından hiç endişelenmiyor gibi görünüyor.

Ona dönerek bir adım geri çekiliyorum. O bir adım öne çıkıyor, ben de ellerimi kaldırıp göğsüne koyuyorum. Bana bakarken gözleri ısınır, dudaklarında bir gülümseme belirir.

Şimdi gülümseyecek zaman değil! Şimdi benim kurallarımı dinleyecek zaman.

"Ne komik?" diye soruyorum, sinirlenmiş bir şekilde. "Sen komiksin."

Ona boş boş bakıyorum ve gülümsemesi genişliyor. "Değilim."

Kaşları kalkar, sesi alçalır. "Aramızdaki ilişkiyi rahat tutmakla ilgili uzun bir konuşma yapacaksın, ama ne dersin de, bu gece yine benim yatağında olacaksın."

Ağzım açık kalır. Ne cüret! Bu ne cüret! "Sanırım aramızda olanları yanlış anlıyorsun."

"Tek anlamadığım şey, neden bu kadar direndiğin. Hissettiğini biliyorum Candice. Aramızdaki bu bağı. Kendi gururun yüzünden onu gerçekten bir kenara atmak mı istiyorsun?"

Evet! Bağırarak istiyorum. *Tabii ki* bunu bir kenara atmak istiyorum. Kocamın vefatından sadece üç yıl sonra başka bir ilişkiye atlamak beni nasıl bir insan yapar?

Seks farklıdır. Arkadaşlarıma ne kadar zamandır seks yapmadığımı söylediğimde yüzlerindeki ifadeyi gördüm. Bence, birkaç hafta sonra ayrılacağını bildiğim ve beni uzun bir sevgililer listesindeki son sevgilisi olarak göreceğini bildiğim bir erkekle seks yapmak kabul edilebilir.

Sorun şu ki, Blake bana *hiç de* öyle bakmıyor. Bana, o uzun sevgililer dizisinin benimle bittiği gibi bakıyor ve bu *hiç de hoş* değil.

Hiç de bile. Asla olmaz.

"Kocam üç yıl önce öldü, Blake. Ciddi bir ilişkiye hazır değilim."

"Sence kaç yıl beklemek kabul edilebilir bir süre? Seni geri almaya ne zaman hak kazanacağımı öğrenebileceğim bir kural kitabı var mı?"

Şu anda ağzım açık kalmış durumda. Beni geri *almaya* gelmek mi? ? Ciddi mi bu adam?

Ayrıca, bir dipnot: benim için geri dönecek miydi?

Gözlerimi kapatarak bakışlarındaki ateşi görmezden gelmeye çalışarak, hedefime odaklanmaya çalışıyorum. "Hazır değilim."

"Kim diyor
bunu?"

"*Ben.*"

"Anladım!" Allie kapıdan seslendi, arkasında Şef Allen vardı. Bir ders kitabı ve bir yığın kağıt salladı, ben de bu fırsatı Blake'den uzaklaşmak için kullandım.

Kızımı görünce ve onu yine bir arkadaşının evine bırakmak zorunda kalacağımı bilince, bir karar veriyorum. Margaret ve Dorothy'nin kiralık evini görmek için en az bir gün beklemeyi, belki biraz temizlik yapmayı, kızımı taşınmadan önce temel ihtiyaçları hazırlamayı planlamıştım, ama hayatımda *bir şeyleri* kontrol altına almam gerekiyor. Allie'ye başımı sallıyorum. "Yarın, sen ve ben ikizlerin kiralık evine taşınıyoruz."

O dudaklarını büküyor. "Clancy'nin yanında kalmayı seviyorum. Neden orada kalamıyorum?"

"Çünkü ben öyle diyorum" diyorum ona, kendi çocuğum olmadan önce kendime asla kullanmayacağımı söylediğim kelimeleri kullanarak. Allie uzun bir nefes alır. "Yarın Pazartesi. Okula gitmem gerek."

"O zaman okuldan sonra eşyalarını toplarsın."

Allie'nin gözleri kısıılır ve Blake'e doğru kayar. "Acele ne? Blake'le kavga mı ettiniz?"

"Allie, arabaya. Hemen." Arabayı işaret ediyorum ve kızımın oraya giderken ayaklarını sürükleyerek yürüdüğünü izliyorum. Sonra Blake'e dönüyorum. "Onu bırakıp, ailelerimizi bulacağız, sonra yeni evimize taşınmak için neye ihtiyacım olduğunu düşünmem gerek. Bu gece seni göremeyeceğim."

İşte, söyledim.

Blake ile aramızda olan her neyse, sona ermesi gerekiyor. Onun odasının yanındaki odada ya da onun odasında yatmayacağım ve onu görmeyeceğim. Seks yaptık, harikaydı, ama hepsi bu kadar.

Onunla ciddi bir ilişki kuramam.

Ciddi olursam, dul kadınların kocalarını sevmeleri gerektiği gibi Paul'u o kadar büyük, dünyayı sarsacak şekilde sevmediğimi kendime itiraf etmem gerekir. Bu, hayatıma devam edebileceğim anlamına gelir, ama ben hayatıma devam etmek istemiyorum. Paul iyi bir adamdı. Dürüst bir adamdı. Harika bir babaydı.

Bunu görmezden gelip başka bir erkekle yeniden başlamak istemem beni ne tür berbat bir insan yapar?

Kararımı verdikten sonra şefe dönüp teşekkür ettim ve arabaya geri döndüm. Blake, Allie'yi Fiona'nın evine bırakana kadar hiçbir şey söylemedi.

İşte o zaman işler ters gitmeye başladı. *Daha da* ters gitmeye başladı.

Ön kapıya yürüdük. Allie zili çaldı ve içeri girerek evin içindekilere "Kitaplarımı aldım!" diye seslendi.

"Mutfaktayız!" diye Fiona'nın sesi duyulur. Kafası koridordan görünür, Allie'den bana, sonra da omzumun arkasındaki boşluğa doğru bakarak. "Oh, Blake! Hadi içeri gel. Bira ister misin? Grant arkada."

"Önemli değil Fi, annelerimizi bulmamız lazım, yoksa ev satın alıp bir daha oradan çıkmayacaklar."

Fiona gülerek, koridorda karşılaştıklarında Allie'ye bir öpücük ve sarılma verir ve önüme gelir. "Bu o kadar kötü mü olur?"

"Bu bir felaket olur," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Fiona sırtıttı. "Bilmiyorum, Trina hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Bana okullar hakkında sorular soruyordu."

"Trina ile başa çıkabilirim. Annem mi?" Kafamı sallıyorum. "Onu çok seviyorum, ama onunla birlikte yaşamak istemiyorum. Hayatımda bir Dorothy yeter. O da eksantrik, ama sabahın köründe habersizce beni görmeye gelmez."

Fiona'nın gözleri kırışır. "Peki ya sen, Blake?"

Kolu omuzlarımdan üzerinden kayıyor ve istememe rağmen bu hissi seviyorum. Beni sıcaklığına çekmesini, vücudumun onun vücuduna bu kadar iyi uymasını seviyorum. "Annemin burada yaşaması benim için sorun olmaz. Beni ziyarete gelmem için iki nedenim olur."

Gözlerim büyüdü, ağzım açık kaldı. Yine.

Fiona'nın gözleri bana kayar, irislerinde sevinç dans eder. Neyse ki, konuyu değiştirir. "Bu akşam yemeğe katılmak ister misiniz? Herkes geliyor."

Fiona ve Grant'in evinde çocuklarımız ve Blake ile akşam yemeği mi? Hayır, *kesinlikle olmaz*. Bu "sadece seks" kuralına tamamen aykırı. Kafamı sallıyorum. "Hayır, sorun değil, ben..."

"Harika olur," diye araya girer Blake. "Aylardır ev yemeği yemedim."

Ona kızmadan önce kaşlarımı çattım. Aylardır mı?

Fiona gülümser. "Harika! Akşam yemeği saat yedide. Biraz şarap getirin." Eğilip bana sarılır ve ben sersemlemiş bir halde Blake'in peşinden kapıdan çıkarım.

Bir şekilde, direksiyon başına o geçer. Ona anahtarlarımı verdiğimi bile fark etmedim. Yolcu koltuğundan ona bakarak başımı eğiyorum. "Ev yapımı yemek yemeden gerçekten aylardır mı oldu?"

Blake arabayı çalıştırır, sonra başını çevirip bana bakar. "Noel için eve gittiğimden beri yemedim."

"Hiçbir kız arkadaşın sana yemek yapmadı mı?"

Bir anlığına bana boş boş bakar. Sonra hafifçe nefes verir, başını sallar ve sessizce konuşur. "Uzun zamandır kız arkadaşım yok, Candice."

Kaşlarımı çattım. Bu imkansız. O bir playboy. Sürekli kadınlarla fotoğrafları çekiliyor. Onun kadınlardan kadına atlayan türden bir erkek olduğunu *biliyorum*. Yüzlerce kız arkadaşı oldu.

"Ama..."

Elini boynuma kaydırır ve beni kendine çeker. "Benim hakkımda her şeyi bildiğini düşünmeyi bırak, Candice." Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırır ve ağzını açarak beni öper, ben o kadar sersemlerim ki, söyleyecek hiçbir şey bulamam.

Sonra annelerimizi aramaya gideriz.

YİRMİ BLAKE

CANDİCE Lottie'yi aradıktan sonra, onların bulunduğu yere doğru yola çıktık. Yeşil ağaçların arasından mavi gökyüzünün görüldüğü, ormanlık bir araziden geçerek on dakikalık bir yolculuk yaptık.

Burası çok güzel. Buranın Los Angeles'tan sadece birkaç saat uzaklıkta olduğunu hayal etmek zor, çünkü tamamen farklı bir dünya gibi geliyor. Sakin, sessiz ve hava taze, tuzlu ve temiz.

Burada yaşayabilirim.

Candice'in Ford'unun direksiyonuna sıkıca tutunurken, dişlerimi sıkarak bu düşünce içimi kaplar. Sonra kendimi sakinleştirmeye çalışırım. *Uzun* zamandır bir yer, bir kadın hakkında böyle hissetmemiştim.

Ama Candice'e karşı böyle hissediyorum.

Aklımda o kadar net ki, Candice'in buna karşı koyması beni şaşırtıyor. Bu, aramızdaki çekimden daha fazlası. Derin bir aidiyet duygusu.

Ben onun yanına aitim.

Çılgınca, biliyorum. Sadece birkaç gün önce tanıştığımız birine karşı bu kadar emin olmak tamamen delilik. Ama *biliyorum*. Candice bana her sarıldığında bana özel bir şey verdiğini biliyorum. Beni uzak tutmak için bu keder duvarlarını ördüğünü biliyorum, ama onun da bunu hisseden bir yanı var. Benim ona ait olduğum kadar onun da bana ait olduğunu hissediyor.

En son böyle hissettiğimde on dokuz yaşındaydım. Üç yıl geçti, ama Mickey ile tanıştığımda hissettiklerimi ya da onun uzaklaşmasını izlerken ne kadar acı çektiğimi unutmadım. İlk boşanmam, itiraf edebileceğimden çok daha fazla iz bıraktı, ama hayatımda ilk kez, bu uzak bir anı gibi geliyor. Ona bakıp, nasıl hissettiğimi düşünebiliyor ve birine hızlı ve şiddetle aşık olmanın güzelliğini görebiliyorum.

Mickey ve ben asla yürümezdi. Yani, olanlara bak! O, bir eşin kocasını sevmesi gerektiği gibi beni sevemiyordu. Onun itirafı dünyamı altüst etti, ama iyi anlamda değil. Kendimi ihanete uğramış, kandırılmış ve o kadar aptal hissettim ki, bu çok aşağılayıcıydı.

Sanırım, bir bakıma, o zamandan bu yana geçen on yılları kendime gerçek bir erkek olduğumu kanıtlamak için kullandım. Kadınların beni istediğini ve onları isteyip istemediğimi seçme gücüne sahip olduğumu.

İkinci evliliğim başından beri bir felaketti. Hiç böyle hissetmemiştim.

Candice'e gizlice bakarak, pencereden dışarıya bakan profilini izliyorum.

O beni istiyor. Vücudu, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi benimkine sesleniyor. Ama zihni, daha önce hiç karşılaşmadığım bir şekilde buna karşı çıkıyor. Aramızdaki kimyayı hissediyor, ama kendi içsel şeytanları onu engelliyor.

Onun için bunu düzeltmek istiyorum. Onu sarsıp, benim yaptığım gibi yıllarını suçluluk ve utanç bataklığında boşa harcamamasını söylemek istiyorum.

Koltukta kıpırdanıyor. "İstemiyorsan yemeğe gelmene gerek yok."

"Gelmek istiyorum."

Bakışları üzerimde yoğunlaşıyor ve kontrol etmek için gözlerimi yoldan ayırmama bile gerek yok. Arabanın diğer tarafından bana doğru aktığını hissedebiliyorum. Sonra bir iç çekiyor ve pencereye geri dönüyor.

Lottie'yi, annemi ve babamı, Heart's Cove'un kuzeyinde, on iki dönümlük büyük bir okyanus kenarı arazisinde yer alan küçük, bakımsız, tek yatak odalı bir bungalovda buluyoruz. İki kadın evin yanında durmuş, okyanusu işaret ediyorlar, babam ise evin yanında diz çökmüş, bodrum katına açılan pencere kuyusuna bakıyor.

Arabayı park ediyorum ve Candice'e bakıyorum.

O yüzünü buruşturur. "Bu konuda içimde iyi bir his yok."

Dayanamıyorum. Gülüyorum, elimi boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum. Dudakları yumuşak, tatlı. Geri çekildiğimde yüzü

kızarmış.

"Bunu yapmayı bırakmalısın," diyor bana. "Neyi?"

"Beni öpmek."

Enseyi sıkıştırıyorum, sonra eve doğru başımı sallıyorum. "Gidip neler olduğunu görelim."

Arabadan inerken, Lottie ve annem bize doğru dönüyorlar. Lottie el sallıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. İkisi de kızarmış, heyecanlı. Annem ilk konuşuyor. "Tatlım, mükemmel!"

Candice ile göz göze geliyorum, sonra soyulmuş boya ve yosun kaplı çatıya bakıyorum. "Mükemmel mi?"

"Bu bir fırsat. Heart's Cove'un ne kadar hızlı büyüdüğünü düşünürsek, bu mülkün değeri fırlayacak. Ve neredeyse bir mil uzunluğunda bir sahil şeridi var!" Annem, Lottie'nin koluna girerek bana doğru yürürken, topuklu ayakkabıları çimlere batıyor. Lottie'nin kovboy çizimleri ise yumuşak çimlerde hiç sorun yaşamıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bu yeri satın alıyor musun?" "Hayır, tatlım, sen alıyorsun!"

Candice yanımda taş kesilir, sonra başını bana doğru çevirir

bana doğru

çevirir. Yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam. Bu yeri ben mi alacağım?"

"Kesinlikle tadilata ihtiyacı var, ama harika bir satın alma olur."

Lottie'ye döner. "Merv ve ben ziyarete geldiğimizde misafir evi yapabileceğinden eminim."

"Oh, ne güzel fikir!" diye haykırır Lottie. "Belki okyanus kenarındaki açıklıkta olabilir. Eminim gün batımları muhteşemdir. Sen benden bıkcıncaya kadar her akşam uğrarım."

İki kadın güler. Oh, hayır.

"Ne?" Candice gözlerini kocaman açarak sorar. "Neler oluyor?"

"Eh, karar verildi." Babam kararlı bir ifadeyle bize doğru yürür, avuçlarını birbirine sürter ve başparmaklarını kemer halkalarına takar. "Ev yıkılacak. Burada ev inşa etmek için planlama koşullarına bakman gerekecek, ama o bok yığını buldozerle yıkılacak." Başparmağıyla omzunun üzerinden evi gösterir.

"Merv, diline dikkat et!" diye azarladı annem.

Babam onu duymazdan gelir ve konuşmaya devam eder. "Ama arazi fiyatına değer. Gidip emlakçıyı çağırayım."

Annemle babamın yüzlerindeki ifadeyi biliyorum. Bir karar verdiler ve bu konuyu kapatmak için dikkatli bir manevra yapmam gerekecek.

"Baba, bir bakmam gerekmez mi?"

Candice bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Gerçekten bunu mu düşünüyorsun?"

"Tatlım, nazik ol," diye azarladı Lottie. "Bu arada, Gina ve ben bu akşam Fiona'ya tatlı götüreceğiz, sen şarabı alabilirsin. Birkaç şişe fazla al, Merv için de biraz bira alabilirsin. Merv, ne içersin?"

"Hoplu bir şey. IPA," diyor babam, gözleri çatıya dikilmiş. Bana dönüyor. "Çatı kötü görünüyor. Kesinlikle buldozerle yıkmak lazım, ama mevcut evi tamir etmeyi planladığımızı söylersek, sahiplerinden birkaç bin dolar indirim koparabiliriz. Çatı tamir edilmesi gerekiyor ve bodrum duvarlarında su hasarı gördüm. İyi pazarlık noktaları."

"Baba," diyorum, yanımdaki Candice'in paniğini hissederek. "Akşam yemeğine geliyor musun?" diye ciyaklıyor.

Lottie başını sallar. "Tabii ki. Oh, emlakçı geldi. Yoo-hoo, Bayan Chrome!" Genç bir çiftle birlikte evden çıkan kadına el sallar. "Bir şey konuşmak istiyoruz."

Emlakçı da el salladı, sonra çifte dönüp izin isteyerek bizim gruba doğru geldi.

Candice önce ona, sonra Lottie'ye, son olarak da bana bakar. Kolumu tutar. "Seninle konuşmam lazım."

"Ajani biz oyalarsınız," der Lottie göz kırparak. "Şu tarafa git. Okyanus manzarası muhteşemdir." Evin yanından geçen bir yolu işaret eder.

Candice beni o yöne doğru çeker ve evin yanından kısa bir mesafe uzaklaştığımızda, hala evin yanından yürürken, bana sert bir bakış atar. "Bunu düşünmüş olamazsın."

Ben geri çekildim.

"Neden olmasın?"

"Buraya taşınamazsın!"

İç çekerek kolumu omuzlarına doladım. Candice bana karşı koymadı, çünkü onu kendime çektiğimde asla karşı koymazdı. Bana yaslanarak, bir elini belime doladı, diğerini karın kaslarıma koydu ve evin arkasında durduk.

"Blake, buraya taşınamazsın. İki hafta içinde ayrılman ve bir daha geri dönmemen gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırıp sııttım. "Öyle mi?"

"Tek yol bu," diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Kalamazsın. Kalırsan, işler karmaşılaşır."

"Hâlâ aramızda bir şey olmadığını mı söylüyorsun?" "Yok!" diye bağırır, kolları hâlâ bana dolanmış halde.

Onu sıkıca sarıp, Candice'in bunu hissettiğini, bizi hissettiğini, birlikte olabileceğimizi hissettiren o özel ve mükemmel şekilde bana karşı yumuşadığını hissediyorum.

Gözlerine baktığımda gerçek bir endişe görüyorum, bu yüzden elimi omurgasında yukarı aşağı gezdiriyorum. "Ailemle nasıl başa çıkacağımı öğrenmem uzun zaman aldı," diyorum ona, "ve öğrendiğim şey, doğrudan yüzleşmenin neredeyse hiçbir zaman işe yaramadığı. Yönlendirme anahtardır."

Omuzları düşer, başı geriye doğru eğilir. "Yani burayı satın almayacak mısın?"

"Bugün almayacağım," diyorum ona.

Gözlerini kırptırdı, sonra gözleri kısıldı. "Ne *oldu* sana? Birbirimizi ne kadar tanıyoruz, birkaç gün mü? Biraz fazla sert davranmıyor musun sence?"

"Hayatta ne istediğimi anlamak için uzun zamanım vardı, Candice, ve bunun çoğunu boşa harcadığımı düşünmeye başlıyorum. Birkaç gün bana yeterince uzun geliyor."

"Sen delisin. *Loco*." Kafasını sallıyor, ama gözlerinde bir hafiflik var. "Sabah uyandığında yanında kaç kadın vardı ve öğleden sonraya kadar tüm hayatını kökünden söküp onunla olmak istediğine karar verdin?"

"On yedi yıldır kimsenin yanında uyanmadım," diyorum ona, sonra gözlerinin büyüdüğünü görüyorum.

Kaşlarını çatmadan hemen önce nefesini bir çırpıda dışarı verir. "Ne?"

"Boş ver," diyorum yumuşak bir sesle ve onu yanıma çekiyorum. Bakışlarım, devasa çimin her iki yanındaki uzun sedir ağaçlarının çerçevelediği, ufka kadar uzanan ışıltılı okyanusa kayıyor. Kaşlarım kalkıyor.

Bu oldukça muhteşem bir manzara.

Candice gergin, ama saniyeler geçtikçe yanımda yumuşuyor. Hafif bir esinti üzerimize serinlerken, biz suya bakarken başı omzuma yaslanıyor.

"Manzara konusunda haklılar," diye itiraf ediyor Candice sonunda.

Gülümserim, sonra onu nazikçe bana doğru eviririm. Ellerimi yüzünün iki yanına koyar, dudaklarımı onun dudaklarına değdiririm.

Ve hissediyorum.

Yumuşama. Erime. Her dokunduğuğmda bana verdiği o kısmı.

Ama geri çekilip ela gözlerine bakıyorum. "Eğer sen ve ailem bu akşam yemeğe gelmemizi istemiyorsan, gelmeyeceğiz. Onlarla ben hallederim."

Candice bir anlığına gözlerime bakar, sonra omuzları düşer ve başını sallar. "Hoş geldiler. Tabii ki hoş geldiler. Anlaşılan annelerimiz şimdiden en iyi arkadaş olmuşlar." Gözleri tekrar benimkilere döner. "Siz Hardingler hızlı hareket ediyorsunuz."

Gülümserim, sonra onu bir öpücük için kendime çekerim. Daha derin, daha ateşli bir öpücük, umarım ona tam olarak ne hissettiğimi anlatır — bunun doğru olduğunu. İstedeiğim şeyin bu olduğunu.

O benim istediğim şey.

Ondan uzaklaştığımda, Candice'in eli gmleğime kıvrılmış, beni kendine çekiyor, vücudu sanki en ufak bir esinti onu devirecekmiş gibi sallanıyor. Başını sallayarak i çekiyor. "pşmeyi biliyorsun, orası kesin."

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum."

Gözleri benimkilere yükselir, güneş yüzünün her bir kusursuz çizgisini aydınlatır.

Sessizlikte, içimdeki en derin hislerin yatıştığını hissediyorum. Ona aşık olabilirim, onu mutlu edebilirim... eğer izin verirse.

YİRMİ BİR CANDICE

Peki, akşam yemeğinden sonra, kendimi Blake'in kulübesinde, kolları beni sarmış ve dudakları dudaklarımın üzerinde buluyorum.

Kendi odamda uyumak da buraya kadarmış.

Açık evden ayrıldıktan sonra, Blake ve ben şarap ve bira almak için durduk ve doğruca Fiona'nın evine gittik. Kısa süre sonra ebeveynlerimiz Simone ve Wes, Jen, Trina ve çocuklar da bize katıldı. Gerçek bir aile yemeği.

Blake harikaydı. Kanepenin yanına oturdu ve kolunu kanepenin arkasına attı, parmaklarının arasında bir şişe bira sallanıyordu. Film endüstrisiyle ilgili soruları sabırla, mizahla, çekicilikle ve tamamen gerçekçi bir şekilde yanıtladı.

Tüm bu süre boyunca, ısısı yanıma ısıttı ve bir parçam bu hissin etkisiyle yumuşadı.

Sonra akşam yemeği yedik.

Fiona iki devasa lazanya yapmıştı, Simone salata getirmişti, annem üç turta getirmişti ve Jen Four Cups'tan bir kutu pasta getirmişti. Şarap akıyordu ve Blake'den uzak durma sözümü unuttuğumu fark ettim.

Gerçek şu ki, onun yanımda olması hoştu. Bana şarap doldurdu, akşam yemeği için ihtiyacım olan her şeyin hazır olduğundan emin oldu, ben yemek yerken kolunu sandalyemin arkasına koydu. Bu çok doğal ve rahattı.

Kimse gözünü bile kırpmadı. Allie bile onun varlığından hoşlanıyor gibiydi.

Midemde kıvrılan o karmaşık suçluluk duygusu bir anda... kayboldu. Bir ara Allie lazanyanın köşesini aldı ve bana gülümsedi. Yüzündeki ifadeden, Paul ile köşeleri ve çıtır çıtır parçaları kimin alacağı konusunda şakalaştıklarını hatırladığını anladım.

dört köşe parçası da bitmiş, yemeğin yarısından azı yenmiş olsa bile.

Ama bu gece, bu düşünce beni tedirgin etmedi. Sadece Paul'u düşündüm, güzel günleri düşündüm ve düşüncelerimi şimdiki zamana geri döndürdüm. Blake'e baktım, o da bana bakarak göz kırptı ve koltuğumun arkasından kolunu indirip omzuma koydu. Parmakları saçlarımla uçlarıyla oynadı ve içimde derin bir huzur hissettim.

Belki de bu yüzden, şimdi onun odasındaiken, yapmak üzere olduğumuz şeyin baskısını üzerimde hissetmiyorum. Aileye çok kolay kabul edildi ve o akşam yemeği masasına sanki her hafta orada yemek yiyormuş gibi uyum sağladı.

Ben de kollarımı boynuna doladım ve öpücüğü derinleştirdim, ama Blake geri çekildi.

Yakınımda kalır, gözleri gözlerime bakarak. "Az önce aklın başka yerdeydi."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?" "Neyi?"

"Düşüncelerimi okumak."

Dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi ve kolları belimi daha sıkı sardı. "Az önce ne düşünüyordun?"

Ah, neyse. "Akşam yemeğinde ne kadar uyumlu olduğumu düşünüyordum. Ve akşam yemeği sırasında Paul'u düşündüğümü, ama senin yanında olduğum için suçluluk duymadığımı."

Başını hafifçe eğip, eliyle belimin alt kısmına yavaşça, nazikçe şekiller çizerek gözleri ciddileşti. "Benimle birlikte olduğun için suçluluk duyuyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum hemen. "Candice..."

Kafamı sallardım. "Bana, hayatıma devam etme hakkım olduğunu söyleyebilirsin, ama bu, Paul ile hayatımı ya da birlikte geçireceğimiz zamanı onunla geçirmek niyetiyle evlendiğim gerçeğini değiştirmez. Onun genç yaşta ölebileceğini biliyorduk, bu yüzden kendime, birlikte geçireceğimiz yılların tadını çıkarmaya yemin ettim. Kendime, o giderse en azından onun hatırası kalır dedim. Bu yeterliydi."

Ya da en azından yeterli olması gerekiyordu. Midemin derinliklerinde, bunun asla yeterli olmadığını, *onun* yeterli olmadığını söyleyen bu kemiren his, beni bencil ve nankör hissettiriyor.

Blake cevap vermez. Eli belimin alt kısmına uzanırken, diğer eli boynuma gelir ve başparmağı çenemi okşar. "Hayatına devam etmek istediğin için kimse seni küçümsemiyor, Candice. Sen, hayatının geri kalanını siyah giyinmek zorunda olan Sicilyalı bir dul değilsin."

Gözlerimi kapatıyorum, sözlerini duyuyorum ama kabul etmiyorum. Paul'a olan aşkım gerçektir. Seks olmasa bile evliliğimiz *iyiydi*. Allie için harika bir babaydı. Destekleyici, sevgi dolu, güçlü. Sağlık sorunlarıyla şikayet etmeden yüzleşti. Güldük. Birlikte çok güldük. O benim en iyi arkadaşımdı.

Bunu onurlandırmam gerekirken, başka bir erkeğin kollarındayım.

"Candice," diyor Blake, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. Gözlerimi açıyorum ve yüzünün de aynı derecede yumuşak ama kararlı olduğunu görüyorum. "Bırak."

Kalbim duruyor. Yapamıyorum. Vazgeçemiyorum. Bu suçluluk duygusundan vazgeçmek, Paul'den vazgeçmek anlamına geliyor. Bu acıyı unutursam, onu tekrar kaybedeceğim. Acım olmazsa ondan geriye ne kalacak?

Ama Blake'in eli başımı yukarı kaldırıyor ve görüşüm onunla doluyor. Tek gördüğüm o. Koyu kahverengi, yoğun gözleri. Yumuşak dudakları. Sert, sıcak vücudu benimkine bastırıyor.

Sonra beni öper ve bu, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemez. Kolları beni sıkıca sarar, eli boynumda ve çenemde kalır, ama öpücüğü sonsuz derecede hassastır. Çok güzel ve yumuşaktır. Vücudumu tutan gücünün, dokunuşunun yumuşaklığıyla birleşmesi içimde bir şeylerin çözülmesine neden olur. Gözlerimi kapatırım ve eririm. Dudaklarım açılır ve dili ağzıma girer, her duyum onunla doludur. Her parçam ona dokunur. Her düşüncem erir, ta ki vücudumdaki hisler odaklanabildiğim tek şey olana kadar.

Sonra Blake beni yatağa götürüyor. Beni nazikçe yatırıyor, vücudunu benimkiyle örtüyor. Onun ağırlığı içimdeki başka bir şeyi yatıştırıyor.

ben, ve kendimi ellerimi onun sırtında, saçlarında gezdirirken, onu öncekinden daha derin, daha ıslak ve daha ateşli bir şekilde öperken buluyorum.

Beni özenle soyuyor, çıplak tenimin her santimetresine yumuşak öpücükler konduruyor, dikkatini karnıma, göbeğime, göğüslerime, sertleşmiş meme uçlarıma odaklıyor. Karnımı kaplayan, kaplan çizgileri gibi uzanan çatlaklara dokunuyor, parmaklarının izinden dilini gezdiriyor. Dizlerinin üzerine çökerek, başının arkasına uzanıp tişörtünü yırtıp çıkarır, sonra vücudunu benimkine yaslar. Göğüs göğüse. Ten tene.

Blake'in ağzı benim ağızımda, elleri saçlarımda dolanırken, yumuşak bir inilti çıkarırım.

Sonra aynı özenle altlarımızı çıkarır ve bana geri döner. Uzunluğu sertleşmiş ve vücutlarımız arasında sıkışmış olsa da, Blake boynumu öperek, elini omzumdan göğsüme, yanımdan aşağıya, uyluklarıma kadar gezdirerek zaman geçirir. Dizimi yukarı çekerek kendimi ona sararım, sıcaklığı her gözeneklerime nüfuz eder.

Sonunda, dirseklerine dayanarak, Blake aramıza uzanır ve bacaklarımin arasına yerleşir.

Onun kendini eve götürmesini, dün yaptığı gibi beni sikmesini bekliyorum. Buna can atıyorum. Onunla o kadar dolu hissetmek istiyorum ki, başka hiçbir şey düşünemiyorum. Hayatımı, geçmişimi, yalnız geleceğimi unutmak istiyorum.

Bunun yerine Blake ellerini yüzüme koyar ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. Yavaşça, santim santim içime girer, gözleri açık ve bana bakıyor.

Bu güzel istila, bu coşku, onun mükemmel hissi karşısında dudaklarımi düşürüyorum. "Blake," diye fısıldıyorum, kalçaları ileri doğru ilerlerken, dizlerim bükülmüş, onun kendini sonuna kadar gömmesi için izin veriyorum. İçimdeki son sertlik eriyor ve kollarında yumuşuyorum.

"İşte orada," diye homurdanır, olduğu yerde kalır, her kelimeyle dudakları benimkine dokunur, vücudu benimkini yatağa bastırır. "İşte benim kadınıım."

"Senin..."

Beni keserek içimden çıkıp tekrar içeri girer. Hala nazik, hala yavaş, ama çok yoğun. Sırtımı kamburlaştırıp

kollarımı ona doladım, dizlerimi yukarı çektim, kalçalarımı salladım çünkü tek istediğim daha fazlasıydı. Bundan daha fazlası. Ondan daha fazlası.

Bana işkence ederek hızlanmıyor. Sırtını kamburlaştırıp göğsümü ağzına alıyor, içime girerken derinlemesine emiyor, ama dün geceki vahşi sevişmeye dönüşmüyoruz.

Bu farklı. Yoğun. Güzel.

İçimde sallanarak, göğüslerimde, boynumda, dudaklarımda vakit geçirerek Blake benimle sevişiyor. Parmaklarımı saçlarına dolayarak, bana verdiği her şeyi alıyorum.

Ve kendimi bırakıyorum.

Sırtımda sert bir vücutla uyanıyorum, bacaklarım Blake'inkine dolanmış, eli vücudumun üzerinde kıvrılmış, göğüslerimi avuçluyor. Alarm saati, on beş dakika sonra yoga dersi vermem gerektiğini söylüyor. Kahretsin.

Onu uyandırmamaya çalışarak yavaşça elini göğsümden çektim.

O sıkılaşıyor, dudakları kulağımı bulur. "Günaydın, güzelim."

"Kalkmam gerek."

"Hayır." Bacağını kalçama dolayarak beni kendine çekti.

Kıkırdadım. "On beş dakika sonra yoga dersi vermem gerekiyor. Duş alıp, dişlerimi fırçalamam ve giyinmem lazım."

Blake'in bacağı benden düşerken omzuma yumuşak bir öpücük kondurur. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ona bakmak için dönerim.

Blake Harding sabahları çok yakışıklıdır. Uykulu gözleri, dağınık saçları, kolunu başının arkasına koyar ve göz kapaklarını aralayıp beni izler. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir, kolunu uzatıp kalçamı okşar. "Dersin ne kadar sürüyor?"

"Bir saat."

Saate bakıyor. "Sete gitmeden önce bir saatim var."

Kaşlarım havaya kalkar. "Yoga mı

yapıyorsun?"

"Bugün

yapıyorum."

Blake'in yataktan kalkıp benimle yoga yapmak için geldiğini düşününce göğsümde bir sıcaklık yayılır. Paul benimle bir kez bile

benimle ders yapmadı. Bir kez bile. Destekleyiciydi, harikaydı, ama hiç denemedi.

Bekle. Neden onları karşılaştırıyorum? Bu yanlış. Bunu yapmamalıyım.

Gülümsemem kaybolurken, Blake sanki ne hissettiğimi tam olarak biliyormuş gibi elini kalçamda sıkılaştırdı.

Gözlerine bakıp dudaklarımı kıvırmaya zorluyorum. "Rahat kıyafetler giy. Şort ve tişört yeterli olur."

O başını sallar, gözleri yüzümden çıplak sırtıma, oradan da yatağın kenarından sarkan bacaklarıma kayar. "Sana hiç güzel olduğunu söyledim mi?"

Göğsümdeki sıcaklık yoğunlaşıyor. Kahkaha atıp başımı sallıyorum ve yakındaki sandalyenin arkasından bir bornoz alıyorum. "Zaten benimle yattın, Blake. Beni ikna etmeye gerek yok."

"Eğer doğruysa, tatlı dilli olmak değildir."

Oh. Dudaklarımı ısıyorum, bu da onun bakışlarını üzerime çekiyor, sonra dişlerimden bırakıyorum. Gözleri bir dakika öncesine göre daha ateşli bir şekilde benimkilere dönüyor.

"Hazırlanmam lazım," diyorum. "On dakika sonra buraya döneceğim, birlikte yürüyerek gidebiliriz."

"Evet, hanımefendi." Ona sert bir bakış attığımda sırıttıyor, sonra yorgani kaldırıyor ve beni ayaklarıminin üzerinde sendeletip düşüren sert, güzel vücudunu gösteriyor.

Sonra bana gülüyor, bu da beni daha da kızdırıyor. "On dakika," diyorum ve odadan çıkıp gidiyorum.

YİRMİ İKİ CANDICE

BLAKE YOGADA ÇOK BAŞARILI, ama diğer öğrencilerimden birkaç bakış ve kıkırdama alıyor. Sanırım, bir film yıldızının Pazartesi sabahı Heart's Cove Hotel'de yoga yapması durumunda bu beklenen bir şey. Dersten sonra, herkesin önünde dudaklarıma bir öpücük konduruyor —herkesin önünde—sonra çekim için ayrılıyor.

Lobiye çıkıyorum, Margaret ve Dorothy bana kiraladıkları dairenin anahtarlarını veriyorlar ve yoga kıyafetlerimi çıkardıktan sonra orada buluşmak için plan yapıyoruz.

Beklendiği gibi, annem Trina, çocuklar, Margaret ve Dorothy beni kiralık evde karşılıyorlar. Annem dün akşamki akşam yemeği hakkında kaşlarını çatarak birkaç bakış atıyor, ben de bunu önemsemiyorum, sonra yedi kişi kiralık evi geziyoruz.

Sessiz bir sokakta bulunan, iki yatak odası ve bir banyosu olan tek katlı küçük bir ev. Seksenli yıllardan beri yenilenmemiş, ama mobilyalar sağlam ve her şey çalışır durumda.

"Teşekkürler hanımlar," diyorum ikizlere. Teşekkürlerimi el sallayarak reddediyorlar ve arka bahçeye açılan kapının zorlu kilidini nasıl çalıştıracakımı gösteriyorlar, sonra beni annem, kız kardeşim, yeğenim ve yeğenimle evde bırakıyorlar. Çocuklar kim bilir nereden geldiği belli olmayan bir top buluyorlar ve üçümüz eski bir veranda takımında oturup onların oynamasını izliyoruz.

Eve bir göz atıp içimi çekiyorum.

Evimin yandığı, Allie ve benim en az birkaç ay burada yaşayacağımız ve Blake ile geçirdiğim seks ve mutluluk dolu hafta sonunun sona erdiği gerçeği yavaş yavaş kafama yerleşiyor.

"Çocukları okula götürmek için eve dönüyorum," diyor Trina sessizlikte, "ama okul yılı bittiğinde geri döneceğiz."

Ona bakıyorum. "Öyle mi? Fiona, bu bölgedeki okulları sorduğunu söylemişti."

"İkimiz de buraya taşınıyoruz," diyor annem.

Dönüp ona bakıyorum. "Peki ya ev?" Annem hâlâ benim çocukluk evimde yaşıyor.

Elini sallıyor. "Seattle'da benim için ne kaldı ki? Hiçbir şey. Sen ve Trina burada olduğunuz için, size ve torunlarıma yakın olacağım. Daha küçük bir eve taşınabilirim."

Mantıken, annemin yaşlandığını ve banliyöde dört yatak odalı bir eve ihtiyacı olmadığını biliyorum. Buraya taşınması mantıklı. Dorothy'yi iyi tanıyor, Heart's Cove'un eklektik nüfusuna uyum sağlıyor ve Trina buraya taşınırsa, bize yakın olmak isteyecektir.

Ama çocukluğumuzun geçtiği evi satmak, hazırlıklı olmadığım bir başka kayıp gibi geliyor. Bir iç çekiyorum ve annem elimi sıkmak için uzanıyor. "Değişim iyi olabilir, Candice."

Gözlerimi kırıp başka yere bakana kadar gözlerimi onunkilerden ayırmadım, ne demek istediğini çok iyi biliyordum: Blake. Herkes bana destek oldu. Arkadaşlarım, ikizler, ailem... Herkes bu aşkı yaşamamı istiyor.

Sorun benim. İçimde kıvranan, ilerlememe engel olan bu dağınık, kara suçluluk duygusu. İlerlemek *istememe* bile engel olan bu duygu.

Anneme sıkı bir gülümsemeyle bakıyorum. "Sigorta şirketini tekrar arayacağım, sonra temizlik malzemeleri ve temel ihtiyaçları alacağım. Allie bu gece taşınmadan önce burayı temizletmek istiyorum."

"Yardım ederim," diyor annem ve başka bir cevap kabul etmeyeceğini biliyorum.

Böylece işe koyuluruz.

Temizlik yaparken ve ihtiyacım olan her şeyi alırken bütün gün Blake'i düşünmemeyi BAŞARIRIM. Annem beni, temizlik malzemeleri, mutfak eşyaları, tencere, tava, mutfak havluları, çarşaf, havlular... ihtiyacım olan bin bir şey içeren kutular getirerek şaşırtır. Bunların bazıları, çarşaf ve havlular gibi, yepyeni, bazıları ise açıkça kullanılmış.

"Son birkaç günümü bunları hazırlamakla geçirdim. Herkes katkıda bulundu. Kutuları açtıktan sonra, buzdolabını doldurmak için markete gideceğim."

Bu kasabanın topluluk desteğinin kanıtı olan hediye kutularına bakıyorum ve gözyaşlarıma boğuluyorum.

Annem kollarını bana dolayarak beni sıkıca sarıyor, sırtımı okşuyor ve kulağıma fısıldıyor. "Ağla tatlım. Ağla."

Bu, Blake'in dün gece bana söylediklerini hatırlattığı için ağlamamı daha da şiddetlendiriyor. Sonunda kendimi toparlayıp dikleştiğimde, annem başparmaklarıyla yanaklarımı silip bana yumuşak bir gülümseme atıyor. "Senin yakınında yaşayacağım için mutluyum, Candy Cane. Senin ve Allie'nin hayatından yeterince mahrum kaldım zaten."

Ve o anda, onun da taşınmaya karar vermesine sevindim.

O AKŞAM, otel odasındaki son birkaç eşyayı film setinden aldığım spor çantasına koyup odamdan çıkarırken Blake köşeyi dönüyor. Beni görünce gözleri yumuşuyor, sonra çantaya bakıyor ve çenesi sertleşiyor. "Taşınıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Kiralık ev hazır."

"Bu iyi," diyor, ama pek de iyi olduğunu düşünmüyor gibi.

Bu benim şansım. Ondan uzaklaşabilir ve arkama bakmayabilirim. Her şeyi rahat tutabilirim, tıpkı söz verdiğim gibi. Bu ilişkiyi sadece sekse indirgeyebilir ve dün gece aramızda olanların yoğunluğunu, güzelliğini unutabilirim. Ama bunu söylemek için ağzımı açtığımda, başka bir şey çıkıyor. "Bu akşam Allie ve benimle akşam yemeğine katılmak ister misin?"

"Evet. Çok isterim."

"Pizza sipariş edeceğiz ve muhtemelen yemek masamız olmadığı için film izlerken yiyeceğiz. Beni yemeğe davet ettiğinde aklında olan bu değildi herhalde, ama..." Omuz silkiyorum.

Blake gülümser, sonra aramızdaki mesafeyi kapatır ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Kulağa harika geliyor. Adresi ver, orada buluşuruz. Önce günün yorgunluğunu atmam lazım."

Kalbim küt küt atarken başımı sallayıp adresi veriyorum. Sonra Fiona'nın evine gidip kızımı alıp yeni evimize götürüyorum.

İçeri girdiğimizde, eski dekor veya buranın eski evimizden çok daha küçük olması konusunda bana sataşmasını bekliyorum. Ama o sadece çantasını kapının yanına bırakıp keşfe çıkıyor, sonra yüzünde bir gülümsemeyle geri dönüyor. "Banyoda jakuzi var!"

Gülümsüyorum. "Ben de burada yaşamaktan memnun olmayacağından endişeleniyordum."

"Jakuziler *harikadır!* Pizza nerede?"

Kafamı sallayarak, sipariş vermek için telefonumu alıyorum. Neden endişelendiğimi bilmiyorum. Allie'nin tek umursadığı şeyler makyaj, erkekler, atletizm seçmeleri, okul ve Clancy. Ve görünüşe göre jakuziler.

Sonra donup kalırım. "Blake de akşam yemeğine katılsa sorun olur mu tatlım?"

Omuz silkiyor, buzdolabını açıp içinde ne olduğunu kontrol ediyor. Annemin bugün yaptığı büyük market alışverişinde aldığı paketten bir peynir çubuğu alıyor ve bana dönüp omuz silkiyor. "Sorun değil. O senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, panik göğsümü sıkıştırıyor. Onu davet etmekle ne *düşünüyordum ki?* Allie buna hazır değil! En son randevuya çıktığımda ağlamaya başlamıştı. "O..."

"Anne, sorun yok." Dudakları kıvrılır. "Onu seviyorum. Ayrıca, okulda herkes bir film yıldızıyla çıktığın için kiskanıyor."

"Çıkıyorum..."

Kapı zili çalıyor ve Allie kapıya doğru dönüyor. "Ben açarım!" Karo döşeli koridorda zıplayarak koşuyor ve birkaç saniye sonra neşeli bir "Merhaba Blake!" sesi duyuyorum.

Göğsümü saran panik, saniye saniye yavaşça azalıyor, ta ki Blake'i bir elinde bir şişe şarap, diğer elinde altı paket bira ile koridorun ağzında görene kadar. "Bira pizza ile iyi gider, ama seni hiç bira içerken görmedim, bu yüzden güvenli olanı seçip bir şişe aldım." Şişeyi kaldırıyor. "Dün akşam yemeğinde sevdiğin şişe."

Hatırlamıştı. Sadece hatırlamakla kalmamış, *fark etmişti* de.

Yanaklarım kızarıırken başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Blake." Cep telefonumu tutan elimi kaldırıyorum. "Siparişi vermek üzereyim."

Pizzayla ilgili bir isteğın var mı?"

"Zeytin olmasın," diye otomatik olarak cevaplar.

"*Teşekkürler!*" diye bağıırır Allie, sonra kafasını mutfağa sokup Blake'e beşlik çakar. "İkiye karşı bir, anne."

Gözlerimi deviririm, ama onun Blake'e güzel, çarpık gülümsemesini gördüğümde kalbimin bir parçası daha yerine oturur.

Belki bu işe yarayabilir...

Blake iki hafta sonra ayrılmasaydı. Ve ben hayatıma devam edebilseydim.

YİRMİ ÜÇ CANDICE

Sonraki günler hayatımın en güzel günleri oldu. Blake ve ben bir rutine girdik. Ya Allie ve benimle akşam yemeği yiyordu, ya da yeni en iyi arkadaşlarımızın ebeveynleriyle akşam yemeği yiyorduk, ya da Blake sette geç saatlere kadar çekim yapıyorsa, onu otelde buluşup bir içki içiyorduk.

O gece içkilerini gerçekten çok seviyorum.

O günler boyunca bedenimi yeniden keşfediyorum. İster onun odasında yalnız başımıza olalım, ister Allie okuldayken ve Blake setten kaçtığında iki kez benim odamda olalım, ister sadece el ele dolaşalım, onun dokunuşunun içimde eksikliğini fark etmediğim bir şeyi uyandırdığını fark ediyorum.

Vücudumu *hissediyorum*. Blake elini tenimde gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. Dudaklarımı, boynumu, köprücük kemiğimi öpüyor ve dikkatim onun ağzıyla birlikte dolaşıyor. Dilini bacaklarımın arasında gezdiriyor ve ben parmaklarımı saçlarına dolayarak yatağa gömülüyorum, onun vücudumu taparcasına sevmesinden başka hiçbir şey ve hiç kimse umurumda değil.

Bu... cennet gibi.

Hafta boyunca sigorta ödemesi gelir, Allie ve ben kiralık evimize yerleşiriz ve ikizlerle resmi bir kira sözleşmesi yaparım. Allie hiç de kötü görünmüyor, çocukluğunun geçtiği evini kaybetmesinden çok sprint zamanları ile daha çok ilgileniyor. Yangın yüzünden yıkılmış olması gereken bir parçam... sadece yoluna devam etti.

Ve günlerim akıp gidiyor, yoga öğretiyor, kafede çalışıyor, sigorta ve yangınla ve günlerimi oluşturan binlerce başka şeyle uğraşıyorum... ve her zaman Blake'in kollarında son buluyorum.

Suçluluk ve keder kayboluyor. Paul'u düşündüğümde artık acı hissetmiyorum ve neden onun anısını *sevip* aynı zamanda başka birini sevemeyeceğimi düşündüğümü merak ediyorum. Blake'e olan sevgim

Paul'a olan sevgimi gölgelemiyor. İzin veririm, ikisi de kalbimde yan yana var olabilirler.

Blake ve ben bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmuyoruz. Simone ve Wes'in düğününden bir hafta sonra Cumartesi gecesi, Allie Clancy'nin evinde yatıya kalırken, kendimi onunla yatakta dolanmış, doymuş ve uykulu, parmaklarının sırtımda gezmesini seviyor buluyorum.

"Neden bana uzun zamandır kız arkadaşın olmadığını söyledin?" diye soruyorum, gözlerimi kapatıp onun dokunuşunun tadını çıkarırken. "Senin aşk hayatın gayet sağlıklı görünüyor."

"O geçici ilişkilerimi aşk hayatı olarak nitelendiremem," diye cevaplar, dudakları şakağıma yakın. Başımı göğsüne yaslayıp kolumu karın kaslarına doladım, kalp atışlarını dinlerken, sesi kulağımda yankılanıyor. "Seks hayatı, belki. Aşk hayatı? Hayır."

Sırtımdaki elinin hareketiyle sakinleşerek başımı sallıyorum. Avucunu yukarı kaydırıp saçlarıma sokuyor, başını çevirip şakağıma öpücük konduruyor. Çok şefkatli... Bana karşı çok şefkatli. "İki kez evlendim."

"Biliyorum. Seni Google'da aradım." Kafamı çevirip ona gülümsedim, sonra tekrar göğsüne yaslanarak rahatladım.

Blake'in kahkahası içimi titretir, beni tekrar gülümsetir. "İlk karımın adı Mikaela'ydı. Mickey. Çok güzeldi. Odayı aydınlatan insanlardandı. Nereye gitse, tüm gözler ona çevrilirdi. Ona birkaç dakika içinde aşık oldum, hem de delicesine. İkimiz de on dokuz yaşındayken ona evlenme teklif ettim."

Bir süre sessiz kalıyoruz ve ben onu zorlamıyorum. Paul ile aramızda böyle bir şey olmamıştı. Aslında ona hiç ilgi duymuyordum, ama o beni takip etti, beni büyüledi ve nazik, sakın tavırlarıyla beni güldürdü ve ben yavaş yavaş ama kesin bir şekilde ona aşık oldum. İlk görüşte aşk benim başıma hiç gelmemişti. En azından...

Hayır, bunu düşünmüyorum. Blake ile aramızda olan şey aşk değil. Kendime yalan söyleyip bunun sadece seks olduğunu söyleyebilirim, ama onun kollarında dolanmış, ayrılmak istemiyorum.

Bir süre durakladıktan sonra Blake devam etti. "Mickey ve ben... Benim için her şeyin bittiğini düşündüm. Mutluydum. Onu seviyordum. Ondan çocuklarımın olmasını istiyordum. Ama iki yıl sonra, beni oturttu ve kadınlardan hoşlandığını söyledi."

Gerginleşirim, sonra Blake'e dönüp bakarım.

O sırtıyor. "Google'da arama yaparken bu çıkmadı mı?"

Kafamı sallarım, sonra boynumun arkasına koyduğu elinin baskısını hissederim, bana göğsüne uzanmamı söylüyor. Öyle yaparım, çünkü onun üstüne uzanmak şimdiye kadar bulduğum en rahat yer.

Blake gülerek dudaklarını alnıma değdirdi. "Oyunculuğa başlamadan önceydi, bu yüzden daha çok Wikipedia sayfamdaki bir dipnot gibi. O şov dünyasında değil, hiç olmadı da. Sadece sadık hayranlarım ve cesur gazeteciler geçmişimin bu küçük parçasını ortaya çıkarır."

"Hâlâ onunla görüşüyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevaplar. "Ona uzun süre kızgındım. Yalan söylendiğini, ihanete uğradığımı hissettim. Bana birlikte bir hayat sözü verip sonra da altımı oyduğunu hissettim. Ama homofobik olarak nitelendirilmekten korktuğum için bunları istediğim gibi ifade edemedim. Kadınlardan hoşlanmasına aldırmadım, ama bana dürüst davranmamasına aldırdım. Onunla bir gelecek planlamıştım ve bu planlar bir anda yok olup gitmişti, bu beni rahatsız ediyordu."

"Üzgünüm," diye sessizce cevap veriyorum.

"Özür dileyecek bir şey yok. Ben çocuktum. Yirmi bir yaşındaydım. Ne bilebilirdim ki? Sonra sonraki yirmi, neredeyse otuz yılımı boş boş geçirdim."

Bu sözlerin altında bir anlam var. O, "*Otuz yılımı boş boş geçirerek geçirdim... ta ki seninle tanışana kadar*" diyor.

Bu özel bombayı görmezden gelerek devam ediyorum. "Yeniden evlendiğini sanıyordum."

"Mm," diye cevaplar Blake. "Otuzlu yaşlarımda. Başarısızlığa mahkumdu. Hâlâ Mickey'e deli oluyordum ve eski karım beni sadece bir ünlü, ona istediği yaşam tarzını sağlayacak biri olarak görüyordu. O evlilik, onun ilişkimizin tek bir dakikasında bile bana sadık olmadığını öğrendiğimde paramparça oldu."

"Ah, Blake." Ellerimi karnında, göğsünde gezdiriyorum, başımı kaldırıp göğüs kasını öpüyorum, sonra gözlerine bakıyorum. "Seninle iyi bir evliliğim olduğu için kendimi şanslı hissediyorum."

Gülümsemesi hüzünle karışık. "Sen şanslısın, Candice. Bu yüzden kendini iyi hissettiğinde kendini suçlamayı görmek çok zor."

"Şu anda kendimi iyi hissediyorum ve kendimi suçlamıyorum," diyorum ona, bunun doğru olduğunu fark edince şaşırarak.

Gülümsemesi yumuşak, şefkatli ve içimde soğuk olduğunu fark etmediğim bir şeyi ısıtıyor. Sonra dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor, bizi ters çevirip üstüne çıkıyor ve bedenimi ne kadar takdir ettiğini bir kez daha gösteriyor.

Sonra Blake'i sırt üstü yatırıp, onun bedenini ne kadar takdir ettiğimi gösteririm.

Ertesi gün, Four Cups'ta sabah telaşının ardından Blake beni eve kadar eşlik etti ve içeri girdiğimizde Allie'yi kafası buzdolabına sıkışmış halde bulduk.

İkimize bakar. "Hey. Sütümüz bitmiş."

"Ben gidip alırım," dedim, az önce çıkardığım ayakkabılarımı almak için eğildim.

"Ben gidebilirim." Blake dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "On dakikaya dönerim."

Ben itiraz etmeden önce, o çoktan gitmişti. Dönüp baktığımda Allie kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

"İşler ciddileşiyor, ha?"

Yutkunuyorum. Bu işi tamamen yanlış ele aldım. Allie, bir buçuk hafta önce tanıştığım bir adamla çıktığını görmemeli. Benim ciddi olduğumdan emin olana kadar, çıktığım *kimseyle* tanışmamalı. En son istediğim şey, hayatına giren ve çıkan erkeklerin sürekli değişmesidir.

Ama panik ve suçluluk duygusu beni ele geçirmeden önce, Allie yanıma gelir, bana sarılır ve yanağını öper. "Onu sevdim," der ve mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru yürür.

Orada sersemlemiş bir şekilde duruyorum, sonra sersemliğimi atıp Blake geri gelene kadar ortalığı toplamaya başlıyorum. Blake, Gina, Merv ve annemle birlikte geliyor ve yüzündeki ifade "*Üzgünüm, onları durdurmaya çalıştım*" diyor.

Omuzlarım gevşer, dudaklarım gülümser, ondan market poşetini alırım ve yeni misafirlerimize bir şey içmek isteyip istemediklerini sorarım.

O Pazar günü yemek yiyip, gülüp, sohbet ederek geçirdik... bir aile olarak. Blake setine gitmek için ayrıldıktan sonra bile, ailesi akşam yemeği için kaldı

ve ben de onların eşliklerinden keyif alıyorum.

Yine de aklımın bir köşesinde bir düşünce dolanıp duruyor...

Blake çekimleri bitirdiğinde ne olacak? O gittiğinde ne olacak?

YİRMİ DÖRT CANDICE

DAHA MÜKEMMEL GÜNLER GEÇİYOR. Blake ile geçirdiğim her dakika, kalbimi yeniden birleştiriyor. Nazik dokunuşlar, şefkatli sözler, yumuşak bakışlar... Bu şekilde hissetmeye hazır değilim.

Four Cups'ta, film setine yemek servisini sorunsuz bir şekilde sürdürüyoruz. Jen ve Fallon harika bir iş çıkarıyorlar. Onlarla gurur duyuyorum. Blake ile öpüştüğümünden iki hafta ve bir gün sonra, cuma günü, set için son siparişimizi hazırlayıp Fiona ve Simone'u teslimata gönderiyoruz.

Jen'i mutfakta çalışma alanını silerken buluyorum. Allie ve Clancy lavabodan bana bakıp tekrar bulaşıklara dönüyorlar. İyi bir ruh halinde olduğum için onlara seslenip, işleri bittiğinde kalıcı bulaşık yıkama görevlerinden muaf olacaklarını söylüyorum. Allie yumruğunu havaya kaldırırken Clancy küçük bir dans yapıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Sonra Jen'e sarılır ve onu sıkıca kucaklarım. "Seni seviyorum."

Jen başını eğdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi, kolları yanlarında sertçe duruyordu. "Biliyorsun, ben sarılmayı seven biri değilim."

"Ama ben sarılmayı severim."

Jen pes eder, kollarını belime dolayarak sırtıma birkaç kez hafifçe vurur.

Ondan daha fazlasını alamayacağımı bilerek geri çekiliyorum. "Catering sözleşmesinde harika bir iş çıkardın, Jen. Ayrıca kafenin taleplerini de harika bir şekilde karşıladın. Un içermeyen brownielerin ne kadar çabuk tükendiğini gördün mü? Bunlar kesinlikle düzenli olarak sunulmalı."

Jen, övgülerden hiç hoşlanmayan biri olarak elini salladı. "Önemli bir şey değil."

Paslanmaz elik tezgaha kalçamı dayayarak kollarımı kavuşturuyorum. "Bundan sonra Guillaume ve restorana geri dönecek misin?"

Jen konuşmak için ağızını açarken, arka kapı açılır ve Fallon, market poşetleriyle dolu bir el arabası iterek içeri girer. İkimize göz kırpar, sonra yiyecekleri yerleştirmeye başlarken ısıık alar.

Jen bana dönüyor. "Hayır, burada tam zamanlı çalışmayı düşünüyordum. Pasta çeşitlerini artırabiliriz, hatta özel pastalar bile yapabiliriz. Simone'dan benim için bir web sitesi yapmasını istemek istiyordum."

Göğsüm ısınır ve Jen'e tekrar sarılmaktan kendimi alamam.

O orada durur ve sarılmamı kabul eder, sonra ben çekildiğimde bana düz bir bakış atar. "Hepsini içinden attın mı?"

Onu görmezden geliyorum. "Kulağı harika geliyor Jen. Çok beğendim."

"Yayıncılık sektörde çalışan bir kadın tanıyorum," diyor Fallon mutfağın diğeri tarafından. "Eski bir arkadaşım. Ona yemek tarifi kitabı hakkında konuşabilirim. İlgilenir diye bir şey demiyorum, ama en azından bir konuşma başlatabiliriz."

Jen'in çenesi gevşiyor. Bir an Fallon'a bakıyor, sonra mutfağın karşısına atlayıp kollarıyla onun boynuna sarılıyor. Fallon gülüyor, başını ona doğru eğdiğinde sakalı Jen'in omzuna değıyor ve Jen sıkıca sarılırken onu daireler çizerek döndürüyor.

Görünüşe göre, doğru koşullar altında, o da sarılmayı seven biriymiş.

Örneğın, çok çekici bir adam ona hayatının hayalini gerçekleştirmesi için yardım teklif ettiğinde.

Gülümseyerek mutfaktan çıkıp masaları toplamaya başlıyorum, ancak kapı aıldığında başımı kaldırıyorum. Blake kapıda duruyor, geniş, güzel omuzları ince beline doğru inceliyor. Arkasında güneş parıldarken, onun vücuduna hayranlıkla bakmaktan vazgeçip gülümseyen yüzüne bakmam biraz zaman alıyor.

"Allie nerede?" diye sorar.

"Burada!" Allie arkamda belirir.

Blake çenesini ona doğru salladı, sonra gözlerini bana çevirdi. "Öğleden sonra için bir yat kiraladım. İkiniz de benimle birkaç saat

"Evet!" diye bağıır Allie. "Clancy de gelebilir mi?"

"Tabii." Blake omuz silker.

İki kız çığlık atar ve ben zar zor elimi kaldırmaya zaman bulurum. "Peki ya Fiona? Grant? Ailenizi arayıp izin isteyin. Bir dakika, bu yat ne? Nereye gidiyoruz? Ne kadar sürecek?"

"Bebeğim," diyor Blake, gözleri yumuşak bir şekilde bana uzanırken. Elleri kollarımın üzerinde kayıyor ve beni kendine çekiyor, ağzı benimkine değiyor ve hızlı, yumuşak bir öpücük veriyor. "Setteki işimizi yeni bitirdik ve başka bir proje için Los Angeles'a gitmeden önce bir buçuk günüm var. Seninle ve Allie ile vakit geçirmek istiyorum."

Kalbim aynı anda eriyor ve spazm geçiriyor. O çok tatlı, ama aynı zamanda... *gidiyor*.

"Seni tekneye çıkarayım. Yemek, şampanya, gün batımı... Seni şımartmak istiyorum."

Buna hayır diyemem, değil mi?

Allie ve ben kafeyi kapatıp eve gidip üstümüzü değiştirip Blake ile otele buluşmak için bir buçuk saat harcıyoruz. Arabanın anahtarlarını vermeyi açıkça reddettiğimde gülümsüyor, sonra bizi sahildeki bir marinaya yönlendiriyor, orada devasa, lüks bir yat bizi bekliyor.

Aman Tanrım.

Parlak beyaz gövdesi üzerimizde yükseliyor, iskeleye uzanan bir yürüyüş yolu var. Üç mürettebat üyesi gemide meşgul, halatları ve ekipmanları taşıyorlar. Kaptan şapkası takmış bir adam yürüyüş yolundan inip Blake'in elini sıkıyor. "Güzel bir akşam olacak. Gemide olduğunuz için mutluyum."

Allie ve Clancy hiç vakit kaybetmezler. Yürüyüş yolundan koşarak güverteyi keşfetmeye başlarlar, sonra iç kabinlere girerler.

Blake bana gülümser ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir. "Seni istediğim gibi şımartma fırsatım olmadı, Candice. Bu, son birkaç haftadır seni ne kadar sevdiğimi gösterme şeklim."

Göğsümde yine bir spazm hissediyorum. Yutkunup başımı sallıyorum ve onun beni gemiye götürmesine izin veriyorum.

KAPTAN HAKLI. Akşam muhteşem, unutulmaz bir gün batımı var. Pembe, turuncu ve mandalina renkleri gökyüzünü kaplarken, birkaç kabarık bulut manzarayı tamamlıyor. Alçalan güneş, binlerce parıltıya sahip ışık gibi suyun üzerinde ışıltıyor. Üst güvertede uzun bir bankta oturmuş, bacaklarıma kalın bir battaniye örtmüş, elimde bir kadeh şampanya ile önümdeki güzelliği seyrediyorum ve her şeyi unutuyorum.

Akşam yemeği harikaydı. Dört servislik muhteşem bir yemek, zarif porselen tabaklarda servis edildi, yatın etrafında dalgalar çırpınıyordu.

Şampanyadan bir yudum alıp iç çekiyorum ve başımı Blake'e yaslıyorum. Kollarını omuzlarıma dolamış, vücudu yanımda sıcaklığını hissettiriyor.

Ben... mutluyum.

Blake'in vücudunun sıcaklığı, beni saran kolunun rahatlığı ve manzaranın huzurundan başka hiçbir şey düşünmüyorum. Simone'un dediği gibi, tamamen şu anda, tamamen huzur içindeyim.

Sonra Allie'nin heyecanla bağırıldığını duyarım ve dikleşirim, altımızdaki güverteye bakarak onun teknenin arkasındaki korkuluğa asıldığını görürüm, Clancy de yanındadır. Uzakta bir şeyi izliyorlar...

"Anne! Beluga balinaları!"

Allie'nin parmağını takip ederek, suda hareket eden ve yaklaşan yarım düzine beyaz sırt görüyorum. Ayağa kalkıp şampanyamı bardak tutucusuna koyuyorum ve Blake arkamda, dik merdivenlerden aşağı inip geminin pruvasında kızlara katılıyorum.

Kaptan motoru durdurduğunda ve balinalar yaklaştığında Allie heyecanla bağırır. "Onları hiç bu kadar yakından görmemiştim," diye saygıyla fısıldadı. Clancy'ye döndü. "Onlar beluga balinaları. Narval balinalarıyla aynı familyadalar."

"Kafalarında kocaman bir çıkıntı var," diyor Clancy, korkuluğa yaslanarak.

"Buna melon denir," diye cevaplar Allie, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "İletişim ve ekolokasyon için kullanılır." Allie kolunu koluma takar, tüm vücudu heyecandan titriyor.

Gözlerimi balinaların zarif dalışlarından ve kıvrımlarından ayırıp kızıma bakıyorum, yüzündeki hayranlık dolu ifadeyi görünce tüm vücudum yumuşuyor. Şu anda on yedi yaşında gibi görünmüyor. İlk görüşte kalbimi çalan küçük kız gibi görünüyor.

Balinaları her zaman sevmiştir. Aslında, "sevmek" kelimesi yetersiz kalır. *Takıntılıydı.* O ve Paul eskiden...

Blake kolunu omuzlarıma doladı ve birdenbire bu hareket bana yanlış geldi. Ağzım kurudu ve donakaldım, bir tarafımda kızım, diğer tarafımda Paul olmayan bir adam vardı.

Bunu Paul ile yapmamız gerekiyordu. O ve Allie balina izleme hakkında konuşmuşlardı, ama Paul bunu organize edememişti. Etkinlikleri, randevuları ve aktiviteleri organize eden hep bendim, ama balinalar onların ilgi alanıydı.

Ve bu hiç gerçekleşmedi.

Şimdiye kadar... Şimdi, Paul olmayan bir adamla. Asla karşılayamayacağımız bir yatta, keyfini çıkarmam gereken bir gün batımıyla.

Kocamın anısını ihanet ettim. Göz açıp kapayınca kadar hayatıma devam ettim, sanki hiçbir şey olmamış gibi bir film yıldızının kollarına atıldım.

Ve şimdi Allie bu beluga balinalarını sonsuza kadar Paul'la değil, Blake'le ilişkilendirecek.

Bu yanlış. Yanlış, yanlış, yanlış.

Bu olmamalı. Her şey *yanlış*.

İkisiyle aramıza mesafe koyarak, Blake'in kollarından kurtulmaya çalışıyorum, ama eli omzumda sıkılaşıyor.

"Hey," diye nazikçe sorar. "Ne oldu? Deniz tuttu mu?"

Bakışlarındaki sıcaklık ve endişe içimi delip geçiyor, bunun olmaması gerektiğinin bir başka işareti. Başka hiçbir erkek benim için sıcaklık ve endişe duymamalı. Başka hiçbir erkek benim yatağımı paylaşmamalı. Hayatıma devam etmemem gerekiyor! Annem gibi olmam gerekiyor. Adanmış. Sadık. İffetli.

"Anne?" Allie, ince sarı kaşlarını çatarak sorar. "İyi misin?"

Panikimi bastırarak başımı sallıyorum. "Deniz tuttu," diyorum, dudaklarımı sıkarak. "Yukarı çıkıp biraz hava alacağım." Üst güverteyi işaret ediyorum. Blake peşimden gelmek için harekete geçiyor, ama ben başımı sallıyorum. "Kızlarla kal."

Üçü de bana bakıyor ve tek yapabileceğim arkamı dönüp aceleyle uzaklaşmak, merdivenleri çıkıp az önce oturduğum koltuğa geri dönmek.

Blake'in Allie ile konuştuğunu duyuyorum — beluga balinaları hakkında sorduğu soruya Allie'nin sessiz bir coşkuyla yanıt verdiği, tanıdık, rahat bir ses tonu — ve kalbim göğsümde sert bir taşa dönüşüyor.

Bu doğru değil. Böyle olmamalı. Hayatıma devam etmemem gerekiyor. Kızımı Paul dışında başka biriyle balina izlemeye götürmemem gerekiyor. Başka biriyle seks yapmamam, bir daha aşık olmamam gerekiyor.

Bu yanlış. *Ben* yanlışım. Her şey yanlış.

Üst güvertede koltuğa otururken, vücudumu sıkıca saran battaniyeyle, suçluluk duygusu tüm vücudumu sarar ve Blake'in özenle sağladığı tüm sıcaklığı dondurur.

YİRMİ BEŞ BLAKE

Candice'e bir şey olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Gün batımı ile beluga balinaları arasında bir yerde, o değişti. Gözlerime bakmıyor ve yanına oturup kolumu omzuna atmaya çalıştığımda geri çekiliyor.

Bu canımı yakıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum sessizce, gözlerim ufukta. Güneş artık sadece turuncu bir şerit, dünyanın kenarında alçalmış.

Candice başını sallıyor. "İyiyim."

Dört harfli kelimeye dişlerimi sıkıyorum.

Allie ve Clancy bize bakıyorlar, ama çok endişeli görünmüyorlar. İki kız kıkırdıyor, sonra yatın yanından iç kabinlere doğru yürüyorlar. Sessizce oturuyoruz, Candice yanımda gergin bir şekilde oturuyor, onu rahatlatmak için elimle omzunun üzerinde yavaşça daireler çiziyorum.

Kendini bedenine kilitlemiş, beni uzaklaştırmış ve bu durumdan hoşlanmıyorum. Bunu düzeltmem gerekiyor, ama neyi düzeltmem gerektiğini bilmiyorum. Beni dışlıyor.

Kaptan rıhtıma yanaştığında, Candice sadece ayağa kalkıp benden uzaklaşır. Anahtarları alıp sürmeye başladığımda itiraz etmez ve Clancy'yi bırakmak için kasabaya doğru yola çıkarız. Heart's Cove'un kenarındaki büyük çiftlik evinin önüne geldiğimizde, Candice arka koltuktaki kızına dönerken Clancy arabadan iner.

"Clancy ile içeri girer misin tatlım? Blake'i otele bırakıp bir saat sonra seni almaya geleceğim."

Allie başını sallar ve arkadaşının peşinden koşar, ikisi de evin içine girerken gülümserler.

"Hoşça kal bile demedi," diyorum ve sonra burnumu çekiyorum. "Gençler işte."

Candice bana sıkı bir gülümseme atıyor ve ben sürmeye başlıyorum. Her geçen saniye, korkum artıyor ve sonunda direksiyonu

direksiyonu beyaz parmaklarla sıkıca kavrar hale gelene kadar artar. Nefesimi içime çeker ve sanki nefes vererek zamanı durdurabilirmişim gibi ciğerlerimde tutarım. Sanki Candice'in beni dışlamasını engelleyebilirmişim gibi.

Heart's Cove Hotel'in otoparkına gireriz ve arabayı park ederim, el frenini çekerim ve Candice'e bakmak için dönerim.

Yüzü bembeyaz, ön camdan dışarı bakıyor, ama hiçbir şey görmüyor.

"Konuş benimle," diyorum alçak sesle.

Candice derin bir nefes alır ve gözlerime bakar. Hiçbir şey... Gözlerinde hiçbir şey yok. Eskiden orada olan sıcaklık, yumuşaklık, sevgi... Hiçbiri yok. Göğsümde bir acı hissederim, ama kendimi zorlayarak onun soğuk bakışlarına karşılık veririm.

"Blake," diye başlar ve ses tonu kanımı donduracak kadar soğuktur. Candice yutkunur. "Bunu yapamam."

"Neyi yapamıyorum?" diye soruyorum.

"Bizi." Gözlerini kırptırır, başka yere bakar. "Candice..."

"Bak, yakında eve gideceksin. Bu konuyu burada kapatalım."

Vücudum hareketsiz kalıyor. Çığlık atmak istiyorum. Öfkelenmek istiyorum. Onu sarsıp, *bunu öylece bırakamayacağımı* söylemek istiyorum. Neyi bırakamayacağım? Bu kadınla bir gelecek gördüğüm bir noktayı mı? On yıllardır ilk kez, hayatta düşündüğümünden daha fazlası olduğunu hissettiğim bir noktayı mı? Daha önce olanlardan gerçekten iyileşebileceğim bir noktayı mı?

"Ev"in Güney Kaliforniya'daki malikanem olmadığı, evin onunla olduğu noktada mı? Ev burada, Heart's Cove'da.

Bunun yerine, burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum. "Önümüzdeki bir süre için randevularımı iptal edeceğim. Kalacağım."

"Hayır!"

Kaşlarımı çattım. "Hayır mı?"

"Bu sadece seks olacaktı, Blake." Candice tekrar gözlerime bakar, sesi serttir. Kapının kenarını sıkıca tutar, nabızı boğazında atmaktadır.

Çenemi acıtacak kadar sıkıyorum. "Bu asla sadece seks olmadı."

"Öyleydi."

"Yalan söylemeyi kes!" Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor, bu yüzden direksiyonu sıkıca kavrayıp gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefes alıp sesimi yatıştırmaya çalışıyorum. Ciğerlerim ağır, demir gibi sert. Nefes almaya çalışıyorum ama hava boğazımda takılıyor, beni boğuyor. Bunun olmasını engelleyemem. Onun beni uzaklaştırmasını engelleyemem. Yine de deniyorum. "Sette öpüştüğümüz andan itibaren bunun seksten daha fazlası olduğunu biliyordun, Candice."

"Sana verecek hiçbir şeyim yok."

"Sen... ne?" Tekrar ona dönüp bakıyorum. "Bana hiçbir şey sunamayacağını mı düşünüyorsun? Bunun nedeni aktör olmam mı?"

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Hayır. Çünkü benim senin partnerin olabileceğimi düşünüyorsun, ama olamam. Kocam öldüğünde, bir parçam da onunla birlikte gitti. Bundan sonra da böyle olacak."

"Sen böyle olmayı *seçiyorsun*, Candice."

"Bana nasıl yas tutacağımı söylemeye cüret etme," diye bağırır, gözleri parlar. Bir parçam, onun bakışlarında bir şey, herhangi bir şey görmekten rahatlar.

"Sana nasıl *iyileşeceğini* anlatmaya çalışıyorum, Candice."

"Oh, ve sanırım beni kurtaracak olan sensin? Bana bir rahat ver, Blake. Heart's Cove'dan ayrılacak ve birkaç hafta önceki hayatının nasıl olduğunu hatırlayacaksın. Güzel kadınlar sana yalvaracak ve burada olanlara güleceksin." "Aklından geçen bu mu? Benim ciddi olmadığımı mı düşünüyorsun

ciddi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence sen *aptalsın!*" Candice derin bir nefes alır, sonra gözlerini sıkıca kapatır. "Seks yaptık. Hem de çok. Çok yakınlaştık. Sen gidiyorsun. En iyisi bu."

"İlk kısmı doğru. Gerisi tamamen saçmalık." Candice'in

çenesi sıkılaşıyor.

Sessizlik uzar.

Onu kaybediyorum. On yedi yıldır, belki de Mickey'den beri, kalbimin etrafındaki sert kabuğu delen ilk kadın beni uzaklaştırıyor, peki neden? Ne için? Tekrar sevmeyi hak etmediğini düşündüğü için mi?

Sanki bir uçurumun kenarında tırmanıyormuşum gibi hissediyorum, bacaklarım boşlukta sallanıyor. Tırnaklarım çatlamış ve kanıyor,

ona anlamasını, görmesini sağlamaya çalışırken...

"Sana aşık oluyorum, Candice." Sesim sessiz, yumuşak.

O birden irkildi, sonra başını salladı. "Beni birkaç haftadır tanıyorsun."

"Ne olmuş yani?"

"Yani, beni sevmiyorsun. Beni *tanımıyorsun!*"

"Ama kalbimi tanıyorum."

Nefesi kesildi, elleri koltuğun kenarlarını sımsıkı tuttu.

Onu bir an izledikten sonra, ön cama dönüp dışarıya baktım. Agnes kitapçıdan çıktı ve kapıyı kilitledi. Otele doğru sert bir bakış attıktan sonra uzaklaştı. Cove Bulvarı'nda eski bir kamyonet geçti ve göğsümde bir baskı hissettim.

Burası evim gibi geliyor. Yıllardır ilk kez başımı yaslayıp dinlenebileceğim, gerçekten dinlenebileceğim bir yer gibi geliyor. Ama Candice'in arabasında otururken, aramızdaki uçurumun daha da genişlediğini hissederek, burayı da kaybetmenin yasını tutmak zorunda kalacak mıyım diye merak ediyorum. Evim diyebileceğim bir yeri kaybetmenin yasını. Benim diyebileceğim bir kadını kaybetmenin yasını.

Sadece nedenini bilmek istiyorum. "Bugün ne oldu?"

Candice başını sallar, dişlerini sıkar.

"Candice."

Nefesini içine çekip gözlerini kapatarak dışarı verir.

"Candice, söyle bana. Yatta ne oldu?"

"Olan şey, onu seninle değiştirdiğimi fark etmemdi!" Candice ağlayarak, ellerini ön panele vurur, parmakları sert plastiği sıkıca kavrar. Nefesi düzensizleşir, gözleri büyür ve boş boş bakar. "Paul bizi balina izlemeye götürecekti. Allie de *onunla* birlikte gidecekti. Ama gitmedi ve Allie bu deneyimi babası olmayan bir adamla yaşadı. Benim birkaç gün tanıdıktan sonra aptalca, aptalca hayatına soktuğum bir adamla. Ayrılacak olan, ayrıldığı anda bizi unutacak olan bir adamla. *Paul olmayan bir adamla.*"

Sesi parçalanmış, acı dolu. Ona uzanıp kollarımın arasına çekmeye çalışıyorum, ama o çekiniyor. Ne zaman ona yaklaştırmaya çalışsam, Candice irkiliyor, sığıyor, dokunmamamız için yer değiştiriyor.

Buna dayanamıyorum.

Bunu kaldıramıyorum, beni dışlamasını, uzaklaştırmasını. Daha iyi bir şey için parlak bir umut ışığı gördükten sonra, kalbim yavaş ama emin adımlarla parçalanıyor gibi hissediyorum.

Candice titreyerek nefes alıp düzelir. Omuzlarını dikleştirip bana döner, bakışlarında sert bir kararlılık vardır. "Bu bir hataydı. Benim istediğim bu değil. Kalmanı istemiyorum ve seninle bir ilişki kurmak istemiyorum. Seni tüm yükümlülüklerinden kurtarıyorum, seni... daha önce yaptığın şeyi yapmaya teşvik ediyorum. İstedığın tüm mankenler ve aktrislerle çık, Blake. Böylesi daha iyi. Hayatının tadını çıkar."

Bana göz kırpar, sonra arabanın kapısını açar ve arkaya dolanarak benim kapımı açar. Sonra sürücü tarafında durur ve ben arabadan inerken önümüzde yükselen oteli boş boş seyreder.

Onun önünde durup gözleri benimkilere kayana kadar bekliyorum. Kısa, geçici bir an için, acısının derinliğini görüyorum. Kırık parçaları bakışlarında dönüp duruyor.

Kalkanlarını indiriyor ve tek gördüğüm boş, soğuk bir hiçlik.

Tanrım, bu çok acı verici. Onu sıcaklığımın sarmak ve eritmek istiyorum. Gözlerindeki o canavarları koparmak ve ellerimle parçalamak istiyorum.

Ona daha fazlasını *hak ettiğini* göstermek istiyorum. Sevdiği birini kaybetmiş olması, sevme *yeteneğini* de kaybettiği anlamına gelmez.

Ama benim için eriyen kadın artık yok. Ve bu beni kızdırıyor.

Bir kez daha, kendi aptalca fikirlerimin kurbanı oldum. Onu gördüm ve atladım, şimdi de yer bana doğru hızla yaklaşıyor. Bunun işe yarayacağını düşünmek ne kadar aptalcaydı.

Bunu daha önce de yaşadım. Yirmi bir yaşındayken acı bir ders aldım ve insanlara ne kadar yakın hissederseniz hissedin, kafalarında kendi sorunları olduğunu öğrendim. Bu bağı hissettiğim için, bu

Aramızda bir potansiyel varsa, bu Candice'in de bunu hissettiği anlamına gelir. Bunun işe yarayacağını düşünerek, sanki yine naif bir on dokuz yaşında gençmişim gibi davranıyorum.

O beni istemiyor. Bana tek istediğinin seks olduğunu açıkça söyledi ve ben de seve seve kabul ettim. Eksik olan parçamın onu dolduracağını düşünerek kör olmuştum. Onun doğru kişi olduğunu düşünerek.

Onu iki haftadır tanıyorum. Ne kadar aptal olabilirim?

Hayır, bunu başka bir şekilde ifade edeyim: Nasıl bu kadar aptal olabilirim, *yine*?

Kadın beni istemiyor. Kendi sorunları var ve benim hayatına girip çıkmam bunları çözmeyecek.

Kendimden başka kimseye güvenemem. Kendimi ilişkilerden uzak tutmakta haklıydım. Kadınların peşinden koşup, güneş doğmadan yataktan kovmakta haklıydım.

Alternatif ise şu: Beni hiç istememiş bir kadın yüzünden kalbimin paramparça olduğunu hissetmek. Beni istediğim gibi sevme kapasitesi bile olmayan bir kadın.

Belki de kimse sevemez.

Belki de Mickey'den sonra hayatta kalan umut kırıntılarını tutunmakla aptallık ettim. İkinci evliliğimin cehenneminden sağ kurtuldum. Sonrasında gelen boş, anlamsız hiçlikten sağ kurtuldum.

Belki de hayat budur. Hayat budur. Yürümeye devam edersin, insanlarla tanışırsın, insanlarla yatarsın, karşılaşmalardan alabileceğin her türlü rahatlığı alırsın, sonra yoluna devam edersin.

Ama Candice'in gözleri bana odaklanıyor ve çok kısa bir an için, pişmanlığa çok benzeyen bir şey görüyorum. Sonra, ortaya çıktığı kadar çabuk, yok oluyor.

Benden gözlerini ayırıyor, çenesi gergin, ve benim kalbim göğüs kafesimin arkasında küle dönüşüyor. Yavaşça nefes verip başımı sallıyorum. "Kendine iyi bak, Candice."

Sonra arkanı dönüp odama gidip eşyalarımı toplayıp ayrılıyorum.

YİRMİ ALTI JEN

CANDİCE, Four Cups Café'nin üstündeki kütüphaneye doğru yürürken pek iyi görünmüyor. Gözleri...

Ölü gibi.

Yüzündeki endişeyi görünce, dudaklarını zorla gülümsemeye çalışıyor, ama gülümseme ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor, sonra benim yanımdaki koltuğa çöküyor.

"Eh, bitti," diyor.

"Ne bitti?" diye soruyorum yavaşça, ayağımı kaldırıp sehpanın kenarına koyuyorum.

Candice ağzını açar, sonra tekrar kapatır. "Catering sözleşmesi. Başardık." Gözleri benimkilere doğru kayar. "Sen başardın. Sen ve Fallon."

Catering sözleşmesinden bahsettiği pek anlaşılmıyor, ama konuyu fazla uzatmamaya karar veriyorum. "Hepimiz birlikte başardık."

Candice başını sallar, gözleri yine odaklanamaz

hale gelir. Boğazımı temizlerim. "Allie nerede?"

"Az önce evine bıraktım. Fiona ve Simone?" "Yoldalar."

Bu toplantıyı hafta başında, film catering sözleşmesini gözden geçirmek için düzenledik. Neyin işe yaradığını, neyin yaramadığını, catering işine devam etmek istiyorsak neleri farklı yapabileceğimizi konuşmak için. İş konuşması.

Ama Candice'in halinden, kafasının kafede olmadığını anlayabiliyorum. "Yat nasıldı?"

Başını salladı. "Gitmemeliydim. Blake ile hiçbir şey yapmamalıydım. O birkaç gün otelde kalmamalıydım bile."

"Evin yandı."

Candice elini salladı. "Fiona'nın evinde bir hava yatağı daha iyi bir fikir olurdu, sırtım buna razı olmasa da."

Kapı açılır ve Simone'un ateş kırmızısı saçları görünür. "Ne oluyor? Sanki birileri kendilerini acıya boğuyor gibi geliyor."

Candice başını sandalyeye yaslarken Simone ve Fiona içeri girip karşımıza otururlar. Derin bir nefes alır. "Üçünüze ne kadar minnettar olduğumu söylemek istedim. Catering sözleşmesi kolay olmadı, ama başardık ve..."

"Dur biraz," der Simone, avucunu kaldırarak. "Sanki biri yeni köpeğini ezmiş gibi görünüyorsun ve catering sözleşmesinden bahsetmek için burada olduğumuza inanmamı mı istiyorsun? Eski haber! Başardık. Harikaydı. Daha fazlasını alacağız. Bitti. Sıradaki." Öne doğru eğilir. "Neden biri boğazına yumruk atmış gibi görüldüğünü bilmek istiyorum."

Candice gözlerini kapatır. "Ben iyiyim."

"Tatlım," der Fiona nazikçe, "iyi görünmüyorsun. Blake ile bir şey mi oldu?"

Candice yüzünü buruşturur. Onu uzun zamandır tanıyorum ve bunu hiç görmemiştim. Sanki Blake'in adını duymak bile tüm vücudunu acı ile sarsmış gibiydi. Paul öldüğünde bile, acısını omuzlarına yükleyip ailesini bu zorlu süreçten geçirdi.

Kimse onun adını anınca yüzünü buruşturmazdı. "O gidiyor," der Candice sonunda. "En iyisi bu."

Fiona, Simone ve ben birbirimize baktık. Fiona konuştu. "Bu şaşırtıcı. Burayı gerçekten seviyor gibi görünüyordu. Ayrıca ailesi, Lottie ile birlikte buraya emekli olmaktan bahsediyor."

Candice inleyerek elini yüzüne koyar. "Lütfen, annemin yeni en iyi arkadaşını hatırlatmayın. Gina harika biridir, ama oğlu ve benim hakkımda yanlış bir fikre sahipti. Hepiniz öyleydiniz."

Simone konuşmak için ağzını açar, ama ben elimi kaldırıp başımı sallarım. O da geri çekilir.

Candice uzun bir nefes alır, dikleşir ve derin bir nefes alır. "Böylesi daha iyi. Ciddi bir ilişkiye hazır değilim." Simone'a zayıf bir gülümseme atar. "Bir kutu vibratör daha iyi bir seçenek olurdu."

Simone gülümser ama hiçbir şey söylemez.

Candice'in düşünceleriyle baş başa kalmaya ihtiyacı olduğunu hissederek, Fiona'ya başımı sallarım. "Fringe Fest satış tahminlerini getirdin mi? Her şeyin zamanında teslim edilmesini istiyorsak, şimdi siparişleri vermeliyiz."

Fringe Fest her yıl Haziran'ın ilk haftasında Heart's Cove'da düzenlenir ve büyük kalabalıklar çeker. Yerel zanaatkarlar ürünlerini sergiler, Candice büyük yoga seminerleri ve ücretsiz dersler düzenler, belediye meclisi ise her akşam ücretsiz konserler verir. Heart's Cove'da çok sayıda insan olması, çok sayıda kahve ve aynı sayıda pasta anlamına gelir. Geçen yıl çok yoğun bir dönem geçirdik, bu yüzden hazırlıklı olmalıyız.

Fiona başını sallar ve dördümüz birkaç detayı gözden geçiririz. Candice sessizce oturur, kendi düşüncelerine dalar ve akşam toplantısını bitirene kadar kıpırdamaz.

Ayağa kalkıp gitmek için hazırlanırken elimi omzuna koydum. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Kafasını salladı. "Yürürüm. Temiz hava bana iyi gelir." Başımı sallayarak omzunu sıktım ve aşağı indim.

Fallon, Four Cups'ın mutfağında beni bekliyor. İçeri girdiğimde yüzünde bir gülümseme beliriyor ve tezgahı son bir kez sildikten sonra havluyu çamaşır sepetine atıyor. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kocaman, güzel kollarıyla sarıyor.

Ben de ona sarılıp sıkıca sarılırım. Hiç sarılmaktan hoşlanmamıştım ama onun kollarında kendimi evimde hissediyorum.

Elini yumuşak, nazik hareketlerle saçlarımın üzerinde gezdirir. "Neden bu kadar endişeli görünüyorsun, Jen?"

"Candice."

Düşük, gürültülü bir ses çıkarır, sonra çenemi yukarı kaldırır. Dudakları yumuşak, sıcak ve benim dudaklarıma değdiğinde mükemmeldir.

O ilk geceden beri öpüşmekten başka bir şey yapmadık. Bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum. Geri çekilen, kaçan benim. Daha ileri gitmek istemediğimden değil, sadece... Bilmiyorum bile! Her şeyin değişeceği ve bu duygunun sona ereceği korkusu var içimde. Benim gizemli, ilgi çekici bir kadın değil, sadece aptal bir kız olduğumu fark edecek ve yoluna devam edecek. Yoluna devam etmesini istemiyorum. Hayatımın geri kalanında her gün beni böyle öpmesini istiyorum.

Öpüşmeyi bitirdiğimde, Fallon'ın dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Seni eve bırakmama izin verir misin?"

"Arabayla geldim."

"Mm." Burnunu benim burnuma srtyor. "Eve sağ salim vardığında bana mesaj atar mısın?"

Kaşlarımı çatıttım. "Fallon, Heart's Cove'da yaşıyoruz. Eve sağ salim vardığım için neden endişeleneceksin ki?"

"Beni memnun et."

"Mantıksız geliyor."

"Ya sadece sana daha sonra bana mesaj atman için bir bahane vermek istersem?"

Göğsümde bir sıcaklık yayılır. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememiştir. Elbette çıkmıştım, ama birlikte olduğum erkekler bana karşı hislerini bu kadar açıkça ifade etmemişlerdi. Her zaman tahmin etmek, merak etmek, fazla düşünmek bana kalmıştı.

Fallon bunu kolaylaştırıyor.

Cevap veremeden, kafenin kapısındaki zil çınladı. "Kapalıyız!"

Fallon, gözleri dudaklarımdayken seslendi.

"Fallon Richter? Sen misin?" diye bir kadın sesi duyulur.

Fallon bana sıkıca sarılır.

Kaşlarımı çatarak başımı çevirip evin ön tarafındaki kapıdan içeriye bakarım, sonra ben de donakalırım.

Kadın çok güzel. Güzelden de öte. Lüks bir parfüm reklamından çıkıp Four Cups Café'ye girmiş gibi görünüyor. Dar, mükemmel dikilmiş beyaz bir elbise giymiş, gökdelen topuklu ayakkabılar ve yumuşak bukleler halinde dökülen uzun saçları var, omuzlarına bir pelerin gibi lacivert bir ceket atmış.

Bizi gördüğünde, yüzünde şok ifadesi belirir.

Fallon benden uzaklaşır ve ben bu mesafeyi vücudumun her yerinde hissederim.

Yan tarafa kayarak, ikisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Amanda," diyor, sesi gergin.

Amanda bize doğru yürüdü, hayır, *süzldü*, her adımda ince vücudu sallanıyordu ve mutfağa açılan kapının önünde durdu. Bir anlığına bana bakıp, sonra Fallon'a döndü. "Burası çok şirin."

Bu bir iltifat gibi gelmiyor. Sinirleniyorum.

Fallon kısa sakalını parmaklarıyla tarar, yutkunurken boğazı titrer. "Burada ne işin var?"

"Sen davet ettin." Kahkahası narin, kadınsı. "Taksi şoförü çantalarımı kapının hemen içine bıraktı" — omzunun üzerinden kafeteryanın girişini işaret ediyor, orada iki büyük Louis Vuitton çanta yerde duruyor — "umarım onları senin evine götürmek için bir araban vardır."

Fallon kaşlarını çatıyor, gözleri bana kayıyor. "Evime mi?"

"E-postanda öyle dememiş miydin? Yeterince yerin olduğunu?" Başını utangaçça eğip, ince beline elini koydu. "Bana, ayrılmamızdan beş yıl sonra birdenbire beni aradığını, beni özlediğini ve konuşmak istediğini söylediğini, ben de nerede olduğunu sorduğumda Heart's Cove'a gelmemi söylediğini unuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Ben öyle demek istemedim..."

"Bu kim?" Bana dönerek, parlak gözleriyle beni süzdü.

"Ben Jen." Çıplak bileğime bakıyorum. "Oh, saate bak. Gitsem iyi olacak. Hoşça kal!"

"Jen, bekle!" Fallon sonunda donmuş pozisyonundan hareket eder ve üç uzun adımda bana yetişir. "Bekle, bu senin istediğin şey değil..."

"Yorgunum," diye sözünü kesiyorum, gözlerim onun omzunun arkasındaki duvara takılı. "Sabah görüşürüz."

Ellerini kollarımın üzerine koyuyor ve ben hareketsizce duruyorum, gözlerim duvara sabitlenmiş. Sesi cildimde ipek gibi. "Jen, bana bak. Lütfen."

"Sabah görüşürüz," diye tekrar ediyorum. "İyi geceler." Kollarımı onun elinden çekip, topuklarımı döndürüp arka kapıdan çıkıyorum. Dışarı çıkınca, uzun bir nefes alıyorum, ellerimi başımın üstüne koyup gözlerimi karanlığa alıştırıyorum.

Gülmek, ağlamak ve öfkelenmek istiyorum. Beni öptü ve benden hoşlandığını söylediğinde ona inandım. Benim için özel olduğum için niyetini açıkça ortaya koyduğunu düşündüm. Oysa o, başka kadınları da yanına davet ediyor muydu?

İnternette tanıştığım, ellerini terleyen garip erkeklere sadık kalmalıyım.

Kollarımı ovuşturarak, omuzlarımı kamburlaştırıp sokağın aşağısına doğru yürüyorum. Arabam ön tarafta park edilmiş, bu yüzden kafeye tekrar girmemek için uzun yoldan dolaşmam gerekiyor. Arabama vardığımda

Arabama vardığımda, kafeye bakıyorum ve içeride birbirine yakın duran iki siluet görüyorum. Çok yakın.

Amanda'nın eli Fallon'un omzunda ve göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

Sonra onlara sırtımı dönüp eve gidiyorum. Yalnız. Eve vardığımda Fallon'a mesaj atmıyorum.

YİRMİ YEDİ CANDICE

Ertesi gün sabah saat yediye on var ve ben yoga stüdyosunun kapısını açıyorum. Birkaç hevesli öğrenci uykulu gözlerle ve hafif gülümsemelerle dışarıda bekliyor. Başımı sallayıp merhaba dedikten sonra onları içeri alıyorum.

Stüdyoya girdikten sonra, hafif bir müzik açıyorum ve odanın ön tarafına matımı seriyorum. Sonra, kısa bir süre önce Blake'in terleyerek ve vücudunu yeni bir şekilde hareket ettirmeye çalışarak bulunduğu arka köşeye bakıyorum. Kafamı sallayarak sınıfa geri dönüyorum.

Bir saatlik ter, hareket ve nefes alıp verme sonrasında, son öğrenciye veda edip stüdyoda yavaşça bir daire çiziyorum.

Ve yanıldığımı anlıyorum.

Blake'i uzaklaştırmakla hata ettim. Balinalar konusunda paniğe kapılmakla hata ettim. Ona bunun sadece seks olduğunu söylemekle hata ettim.

Bu, mideme yumruk yemiş gibi bir etki yaratıyor ve gözlerim aynalı duvara kayıyor. Saçlarım dağınık, yüzüm çizgili ve vücudum dar spandeks giysiyle kaplı, derin bir nefes alıp bana bakan kadına bakıyorum.

Kendini işkence etmeye, imkansız bir standarda uymaya ısrar eden bir kadın. Sadece hak etmediğini düşündüğü için güzel bir şeye sırtını dönen bir kadın. Çünkü ikinci bir şansını asla yakalayamayacağını düşündüğü için.

Yanlış olan yat, balinalar ya da Blake değildi. Yanlış olan *benim*.

Çıplak ayakla, nefessiz, stüdyodan fırlayıp koşmaya başladım. kulübeler. Buz makinesinin önünden geçip, orada yaşananların hatıralarının fısıltıları arasında, köşeyi dönüp havuza doğru uçuyorum.

Kapısı açık.

O gitmeden onu yakalayacağım. Dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvaracağım. Ona korktuğumu, aptal olduğumu,

yanıldığımı söyleyeceğim.

Ona, neredeyse on yıldır beni bir kadın gibi hissettiren ilk kişi olduğunu söyleyeceğim. Sadece bir anne değil. Sadece bir eş değil. Bir dul değil.

Bir *kadın*.

O, aşkın kapılarını kendine kapatan, sonra tek bir öpücükten sonra, tüm kalbiyle aşka atılmaya karar veren tanıdığım ilk kişi. O, tanıdığım en cesur kişi.

Ve ben ona sırtımı döndüm. Ona bunun yeterli olmadığını söyledim.

Bana inancını, duygularını, kalbini verdi, ama ben onu yüzüne çarptım.

Bana aşık olduğunu söyledi, ama ben onu reddettim. Çıplak ayaklarım beton zeminde şapır şapır ses çıkararak Blake'e doğru koşuyorum,

geleceğime, kırık parçalarımı alıp bana bütün olarak geri veren tek kişiye doğru koşarken.

Kapısı aralanarak sarı ışığı merdivenlere döküyor ve kalbim kafesinde çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor. Kurtulmaya ihtiyacı var.

"Blake!"

Kapı pervazını kavrayıp odaya giriyorum, ama karşımda yatak örtüsünü değiştiren bir hizmetçi var.

Aniden içeri girdiğim için çığlık atar, geriye doğru sendeler, sonra homurdanan bir kahkaha atar. "Beni korkuttunuz, Bayan Viceroy."

Gözlerimi kocaman açarak, nefes nefese bakıyorum. "Blake nerede?"

"Blake Harding mi? Onu tanıyor musun?" Kaşlarını çatarak tekrar çarşafın kenarını tutuyor. Heart's Cove'da bu dedikoduyu duymamış tek kişi o olmalı.

"Evet, tanıyorum. Nerede?"

O, alt dudağını ısırarak doğrulur. "Bu sabah saat dört civarında otelden ayrıldı. Sanırım şu anda ya uçaktadır ya da evindedir."

Kalbim parçalanır, geriye doğru sendeleyerek masaya, sandalyeye, kapının kenarına çarparım.

"İyi misiniz?" Hizmetçi kaşlarını çatarak bana doğru ilerledi.

Kafamı salladım, gözlerim çılgınca bakıyordu. "Gitti mi?"

O da başını salladı ve odanın ortasında durdu.

"Geride bir şey bıraktı mı?" Bir mektup. Bir not. Bir adres.
Herhangi bir şey.

Hizmetçi kaşlarını çattı. "Bulamadım. Belki resepsiyonda vardır?" Kafamı sallayıp dışarı çıktım.

Gitmiş.

Her şeyden sonra, bana aşık olduğunu söyledikten sonra, onu uzaklaştırmama izin verdi.

Gitti.

Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Bunu benim yaptığımı biliyorum. Ama nefes almak bile çok acı veriyor, düşünmekten bahsetmiyorum bile.

Stüdyoya geri dönüp çantamdan telefonumu buluyorum, ellerim titreyerek Blake'in numarasını arıyorum. "*Gittin*" yazıyorum, mantıklı düşünmeden, ona bunu neden söylemem gerektiğini bilmeden. "*Hoşça kal demeden gittin.*"

Ekran bana parlak ve sert bir şekilde bakıyor, Blake'e olan derin duygularımın yerine geçen steril ve üzücü bir yedek.

Mesajımın altında üç nokta görüldüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Dün veda olduğunu sanmıştım, diye yazıyor.

Bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum, ama başka mesaj gelmiyor.

Başımı stüdyonun duvarına yaslayıp kollarımı yanlara indiriyorum ve ilk gözyaşlarım akmaya başlıyor. İlk başta yavaşça, tek tek yanaklarımdan aşağı kayıyorlar, sonra gittikçe hızlanıyorlar, ben de onları silmeye yetişemiyorum. Yere çöküp başımı dizlerime yaslıyorum ve kendim olduğum için kendimi lanetliyorum. Onu uzaklaştırdığım için. Onun benim mutluluğum için tek şansım olabileceğini fark edemediğim için. Yeniden başlamak için tek şansım.

Ama o gitti ve geri dönmeyecek.

JEN bir süre sonra beni stüdyoda bulur. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Bir saat mi? İki saat mi? Yere oturmaktan popom uyuşmuştur, ama o içeri girdiğinde kıpırdamam. Yanımdaki duvara kayar ve bana bir kahve uzatır, başını eğip dizlerini kendine çeker.

"Bir hata yaptım," diyorum

ona. "Blake ile mi?"

Başımı sallıyorum. "Onu kendimden uzaklaştırdım."

"Evet. Öyle yaptın." Jen yerdeki bir noktaya bakıyor. Hiç fazla konuşmayan Jen, her zaman acımasızca dürüst olmuştur. Mantıklı. Akılcı. Ama sesi yumuşak ve mantıklı olmak için bana katıldığını sanmıyorum. Onu uzaklaştırma ihtiyacını neden hissettiğimi anladığını düşünüyorum.

Çünkü ben kırılmıştım. Çünkü incinmişim. Çünkü hayatımın önümde uzandığını düşünüyordum ve yalnız yaşamaya razı olmuştum. Sonra Blake geldi ve bu illüzyonu yıktı, bana ne kadar kendimi geri tuttuğumu gösterdi.

Ve korktum.

Omuzu omzuma dokundu. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ve bu doğru. "Fringe Fest yaklaşıyor, bu yüzden tüm siparişlerin hazırlandığından ve yoga seanslarımın planlandığından emin olmam gerekiyor. Allie atletizm takımına girdi. Annem şehre taşınıyor ve eşyalarını yerleştirmek için yardıma ihtiyacı olacak. Trina ve çocukları için kalacak bir yere ihtiyacı olacak. Muhtemelen bir işe de ihtiyacı olacak. Evim hala yanmış durumda ve tamir etmesi için bir müteahhit bulmam gerekiyor." Kafamı sallayarak burnumdan soluyorum. "Sanırım tüm bunların neden yanlış gittiğini anlamaya çalışırken, tüm bu işlerle de ilgilenmem gerekecek."

Jen iç geçirir.

Ona dönüp bakarım. "Sen ve Fallon arasında ne oluyor?"

Yüzü buruşur, yutkunmaya çalışırken boğazı titrer.

Sonra omzunu silkiyor. "Hiçbir şey." "Hiçbir şey mi?"

"Dün gece eski kız arkadaşı şehre geldi. Onun evinde kalıyor."

Şaşırırım. "Ne?"

En iyi arkadaşım gülmeden güldü. "Evet. Öpüştük, biliyorsun. Benden hoşlandığını söyledi. Simone'un düğün pastasını düzeltmeme yardım etti. Ama sanırım bu arada eski sevgilisine e-posta gönderip şehre gelmesini teklif etti."

"Ne pislik."

"Mm."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten öyle mi oldu? Onunla konuştun mu?"

"Kaçtım."

Burnumdan bir hırıltı çıkar. "Bunun için seni suçlayamam."

"Ne çiftiz biz, değil mi?"

"Çok uyumluyuz." Jen'e gülümserim, o da bana gülümser. Sonra gülmeye başlarım, başımı onun başına yaslayarak, yüzümden daha fazla gözyaşı akıncaya kadar.

Sonra Jen'in yardımıyla ayağa kalkar, eşyalarımı toplar ve eve doğru yola çıkarım. Duşta, düşüncelerimle baş başa kaldığımda, göğsümde bir ağırlık hissederim.

Dün veda olduğunu sanmıştım.

O sözler kalbimde yankılanıyor. Yumuşak, acımasız sözler.

Düşünmek çok acı verici, bu yüzden Blake ile ilgili tüm düşünceleri bir kenara itiyorum. Duştan çıkıp giyinip kafeye doğru yola çıktığımda, kalbim sertleşmiştir. Çenem sıkılmıştır.

Planlamam gereken bir festival var. Koordinasyonunu yapmam gereken yoga seansları var. Tamir etmem gereken bir ev var. Büyütmem gereken bir kızım var.

Belki de en iyisi budur. Blake eğlenceliydi, ama artık yok. Artık hayatıma devam etmenin zamanı geldi. Sonsuza kadar.

YİRMİ SEKİZ BLAKE

VERONİCA TAYLOR elini uyluğuma koyup kıkırdarak, röportajcının söylediği bir şeye omzuma yaslanıyor. Kirpiklerini kırıştırıyor, flört etmede ustadır.

Dişlerimi sıkıyorum.

Kamera karşıysındayım, yani bir saat içinde milyonlarca gif internete düşmeden onun elini çekip uzaklaşmam. Bu durumda insanlar onun satmaya çalıştığı şeyi kaçırabilirler.

Bu film için tanıtım çalışmalarımızın büyük kısmı, vizyon tarihi yaklaştığında, birkaç ay sonra gerçekleşecek. Bu röportaj sadece bir ön izleme, gelecek olanın habercisi ve Veronica bunu sonuna kadar kullanıyor.

Kameralar kapandıktan ve kendimi sahne arkasında bulduktan sonra ona dönüp soruyorum. "O da neydi öyle?"

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirir. "Ne *neydi*?"

"Sana, seninle bir ilişkimiz varmış gibi davranmak istemediğimi söylemiştim, Veronica."

Elini salladı. "Oh, lütfen. Biz rol arkadaşınız. Yakınlaştık." Telefonu çaldı ve biri onu almak için geldi, günün bir sonraki randevusuna götürdü.

Soyunma odasındaki masaya yaslanıp çenemi göğsüme indiriyorum. Ceketim sandalyenin arkasında duruyor ve cebindeki telefonumun silueti görünüyor. Benimle dalga geçiyor. Beni alay ediyor.

İki gün önce Heart's Cove'dan ayrıldım. Los Angeles'a iner inmez Candice bana mesaj attı. Mesajı sanki... Sanki gitmemi istemiyormuş gibi geliyordu. Sanki beni aramaya çıkmış gibi.

İlk mesajımı gönderdikten sonra, parmaklarım ekranın üzerinde durmadan uçarken, telefona bakıp onun cevap vermesini,

cevap vermesini diledim. Yemime gelmesini diledim. Gitmemi istemediğini *söylemesini diledim*.

Ona bunu söylemek aptalcaydı. Hemen bir özür mesajı göndermeliydim, ayrıldığımdan beri her dakika onu düşündüğümü söylemeliydim, ama bunu söyleyemedim. Tek düşünebildiğim, onu son gördüğümdeki boş bakışlarıydı. Sözlerinin kesinliği.

Neden ona geri dönmeliyim ki? Mickey'den dersimi almam gerekmez miydi? Aldatan ikinci karımdan? Birkaç saatliğine yatağıma girip, daha fazlasını istemeden giden tüm kadınlardan?

Başka bir mesaj göndermeyi kendime engelledim, onun bunu zorlayıp zorlamayacağını görmek istedim. Bana bunu istediğini, *beni* istediğini gösterecek miydi? Bana aptal olmadığımı, beni istediğim şekilde sevemeyen başka bir Mickey olmadığını kanıtlamasını istedim.

Ama Candice hiçbir şey söylemedi ve ben bekledim. Düşündüm. Merak ettim.

Belki de geri dönmeliyim. Onunla bir kez daha konuşmalıyım...

Ama kapı açıldı ve asistanım kapıda duruyordu. "Fotoğraf çekimi kırk dakika sonra başlıyor. Calvin Klein'ın çekim için kreatif direktörü az önce arayıp nerede olduğumuzu sordu."

Sandalyenin üzerindeki ceketimi alıp koluma astım. "Gidelim gidelim."

Candice ve Heart's Cove ile ilgili olan şey, sanki farklı bir dünya gibi hissettiriyor. Los Angeles'taki hayatıma, şu anda üzerinde çalıştığım bin bir projeye, takvimimi dolduran telefon görüşmelerine ve kokteyl saatlerine geri dönmek çok kolay.

Ama bu... boşluk hissi veriyor.

Ön koltukta oturan asistanım başını çevirir. "İnsanlar merak ediyor," diye başlar Christine.

"Neyi merak ediyorlar?"

"Her zamanki gibi davranmıyorsun."

Bakışlarımı pencereden Christine'in yüzüne çevirip kaşlarımı çattım. "Bu ne demek şimdi?"

"Döndüğünden beri kimseyle görülmedin." "Döneli iki gün oldu."

"Eskiden tanıdığım adam için bu süre en az iki, hatta üç randevuya yeterdi." Kaşlarını kaldırdı, gözleri keskin bir bakış attı. "Belki de seninle Heart's Cove'a gelmeliydim."

"Tatil istemiştin Christine, ve bunu hak etmiştin." Gözleri kısılır. "Neyin var senin?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey. Sadece sıkıcı randevulara havamda değilim. Biraz ara vermem gerekiyordu."

"Seni on iki yıldır tanıyorum ve hiç ara vermeye ihtiyacın olmadı." Tableti çaldı ve öne dönüp ona dokundu, ama dikkatinin hala bende olduğunu anlayabiliyordum. Tableti kucağına koydu ve başını hafifçe bana doğru çevirdi, yüzü sürücüye dönüktü. "Seninle Veronica arasındaki bu şey..."

"Veronica ile aramda hiçbir şey yok."

Christine başını sallar. "Tamam. Veronica bunu biliyor mu?"

"Aramızda hiçbir zaman bir şey *olmadı*. O, reklam için bunu uydurmaya çalışıyor."

"Tamam. Ben hallederim." Christine boğazını temizler. "*The Tonight Show* için onay geldi. Çarşamba gecesi programa çıkacaksın. JFK'ye uçuş onayını kısa süre içinde gönderirim."

"Teşekkürler," diye mırıldanırım, dikkatim arabanın camından dışarıdaki dünyaya odaklanmış durumda.

UZUN BİR GÜNÜN ARDINDAN, evimin kapısından içeri girerim ve beni geniş bir gülümsemeye karşılayan hizmetçim Flores'e başımı sallarım. O da Christine gibidir; yıllardır benim yanımda, her zaman sadık ve bana düşündüklerini çekinmeden söyleyen biridir.

Yüzümü görünce elindeki bezi bırakıp bana doğru yürüdü. "Bay Harding, bir şey oldu. Anlatın bana."

Kafamı sallıyorum. "Sadece yorgunum, Flores. Neden günün geri kalanında izin almıyorsun? Torununu görmeye git."

Kaşları birbirine yaklaşır, gözleri araştırır, ama hiçbir şey söylemez. Sadece başını sallar ve ben mutfağa doğru yürürken, ayrılmak için eşyalarını toplarken kendi kendine mırıldandığını duyarım.

Birkaç dakika sonra, yalnız kalırım. İç çekerek, her zaman dolu olan buzdolabını açar, bir bira alıp geniş mermer tezgaha yaslanarak yarısını bir dikişte içerim. Gözlerim odanın içinde dolaşır, çift fırınlara, devasa mutfak adasına, pahalı bir iç mimar tarafından özenle seçilmiş sanat eserlerine... Ve her şey çok soğuk gelir.

Onu özlüyorum. Onun kiraladığı o dar, modası geçmiş evi özlüyorum. Beni gördüğünde gülümsemesini özlüyorum. Simone'u bununla dalga geçmesine rağmen, otel odama bir mum bırakıp, birlikte akşam yemeği yediğimizde onu yakmasını özlüyorum. Evinin küçük, samimi olmasını özlüyorum. Annelerimizin her sessizliği doldurmasını özlüyorum.

Onun vücudunu da özlüyorum. Kendini bana tamamen, tereddüt etmeden teslim edişini. Tek bir dokunuş yeterliydi, Candice bana eriyip giderdi.

Bu bir hediye idi. Değerli, güzel bir hediye idi... ama sonra o onu benden aldı.

Bira bitti. Şişeye bakıyorum, iç çekiyorum, geri dönüşüm kutusuna atıyorum ve bir tane daha alıyorum.

Telefonum titrer ve kalbim, her zamanki gibi, telefonum beklenmedik bir anda çaldığında olduğu gibi, göğsüme çarpar. Ağzımın kurummasını gizlemek için kendimi yavaş hareket etmeye zorlarım.

Ama arayan Candice değil. Uçuş onayı. Jet, salı sabahı beni alacak ve ertesi gün geri getirecek. Christine, Manhattan'daki her zamanki otel odamı ayarlamış.

Kalbim sıkışır, telefonu bir kenara atarım.

Bitti. Candice beni istemedi. İstesaydı, benimle konuşurdu. Kalmamı isterdi. İki haftalık birlikteliğin onun için bir anlam ifade ettiğini düşünerek aptallık ettim. Belki de her şeyi hayal ettim. Şimdi büyük, boş evimde dururken, bana verdiği sıcaklığın gerçekten var olup olmadığını merak ediyorum.

YİRMİ DOKUZ JEN

Kafeyi kaçınıyorum.

Tamam, bu bir yalan.

Fallon'dan kaçınıyordum. Genellikle sabah saat üç civarında kafeye gidip, gökyüzü sulu bir ışıkla griye dönerken gözlerim bulanıklaşana kadar pasta yapıyordum. Sonra aceleyle evime dönüyordum. Telefonum kapalı kalmış ve iç çamaşırı çekmecemin dibine gömülmüştü. Neden sakladığımı sorma, ama öyle yaptım.

Bugün ondan kaçınamam. Dün Fringe Festivali'nin en büyük siparişi geldi ve bir haftalık etkinlik için şekillendirilip dondurulacak kurabiye hamurunu hazırlamaya başlamam gerekiyor. Bu bütün günümü alacak. Hazırlamam gereken binlerce kurabiye var.

Derin bir nefes alıp kafeye giriyorum.

Fallon, içeri girer girmez başını kaldırıyor, bıçağını bırakıp ellerini bir bezle siliyor. "Benden kaçınıyorsun."

"Evet," diye cevap veriyorum, çünkü başka ne söylenebilir ki?

Bu onu gülümsetir ve keskin bir acı göğsümü keser. Onun gülümsemesini seviyorum.

"Bana açıklamama izin vermedin."

"Sorun değil, Fallon. Aramızda bir şey yoktu ve sen istediğini yapmakta özgürsün. Keşke bana söyleseydin."

"Eski sevgilimle yeniden bir araya gelmeyeceğim," diyor bana.

"O seninle kalacak."

Gözleri kayıyor, dudakları büzülüyor. "Evet."

"Yani..."

Derin bir nefes alarak, tekrar gözlerime bakar. "Sana bahsettiğim kadın o. Yayıncılıkta çalışan, yemek kitabı hazırlamana yardım edebilecek kadın. Onu benimle kalması için davet etmedim."

"Ama ona onu özlediğini söyledin, değil mi?"

O çekinir. "Ben..." Elini saçlarına gömer. "Bu, sen ve ben daha hiç..."

İçimde çürümüş bir şey kıvrılıyor. Kıskançlık, ama daha çirkin bir şey. Naif değilim; Fallon'ın başka kadınlarla birlikte olduğunu biliyorum. Muhtemelen birçok kadınla. Sonuçta, ben hiç evlenmemiş, bir yıldan fazla süreli bir erkek arkadaşı bile olmamış tuhaf biriyim. Bilgisayar biliminde çalışan tuhaf biriyim, çünkü istikrarlı bir işimin olması beni mutlu edeceğini düşünmüştüm, sonra bir anda masamdan kalkıp patronumun ofisine gittim ve pasta şefi olmak için istifa ettim. Patronum beni durdurmaya çalışırken bana yanlısı isimle seslendi. Yedi yıl boyunca onun için çalışmıştım. Onun için bu kadar unutulmaz birisiydim.

Sanırım sadece düşündüm ki... Fallon benden hoşlandığını söylediğinde, belki de özel bir şey olduğunu düşündüm. Belki de *beni* gördü, herkesin unuttuğu sessiz, garip kadını değil.

Fallon'ın eli kolumdan kayarak elime kadar indi. Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip beni kendine çekti. Gözleri sıcaktı, o kadar koyu ki neredeyse siyahtı. "Bana bir iyilik yap ve onunla konuş, tamam mı? İşinde gerçekten çok iyi ve yayıncılık sektöründe her türlü bağlantısı var. Senin yemek tarifleri kitabını gerçeğe dönüştürebilir."

"Ya tariflerimi beğenmezse?"

"Evet, öyle. Her gün seni soruyor. Özellikle limonlu keklerini çok seviyor. Simone için yaptığın düğün pastasının fotoğraflarını gösterdim, bir günde yaptığını inanamadı." Beni daha da kendine çekti, diğer eli kalçama kaydı. "Onunla konuş Jen. Lütfen. Yarından sonra ayrılacak ve seni görmek için bu kadar yolu geldi."

"Bence buraya senin için geldi, Fallon." "Jen..."

O çok yakın. Çok büyük. Çok sıcak. Gözlerim dudaklarına kayıyor, sonra uzaklaşıyor. Cevap vermek yerine sadece başımı sallıyorum. Onunla konuşacağım. Hayatımın hayali ile bir erkek arasında seçim yapmam gerekirse, hayallerimden başka neyi seçebilirim ki?

Fallon bana son bir kez sarılır, sonra bırakır.

Günün geri kalanında sessizce çalışıyoruz ve Amanda ile çalışırsam, Fallon ile aramızda yeni filizlenen şeyin mahvolacağı hissini bir türlü atamıyorum.

OTUZ CANDICE

Bazen iki işi olan meşgul bir bekar anne olmak bir nimettir. Mesela, bir erkek iki hafta boyunca beyninizi ve vücudunuzu altüst edip, sonra arkasını dönüp bakmadan gittiğinde.

Günler kolay geçer. Okula götürmek, yemek planlamak ve hazırlamak, ev işlerini yapmak, sigorta taleplerini takip etmek, kahve yapmak, festivalleri koordine etmek, yoga dersleri vermek gibi işler vardır. Ben sadece durmadan çalışırım.

Geceleri daha zor.

Dünya yavaşladığında, kimse bana ihtiyaç duymadığında, o zaman onu düşünüyorum.

Blake bir hafta önce, Cumartesi günü ayrıldı. O zamandan beri Jen, Fallon'ın eski kız arkadaşıyla bir tarif kitabı hazırlamak için görüşmeye başladı, Clancy ve Allie her gün koşu yapıyorlar ve kafede birkaç hafta sonra başlayacak Fringe Festivali hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyor.

Yoga programımı onayladım ve konuk öğretmenleri ayarladım. Festival haftası için programım tamamen dolu, şimdiye kadar en yoğun haftam olacak.

Ama Blake'i özlüyorum.

Bu ağır boşluk, midemde bir yük gibi duruyor ve bir türlü gitmiyor. Ne kadar yoga yaparsam yapayım, ne kadar meditasyon yaparsam yapayım, ne kadar koşuşturup herkese bakmaya çalışırsam çalışayım, günün sonunda bana sarılacak kolları yok.

Ve bu benim hatam.

Bana beni sevdiğini söyledi, ama ben onu reddettim. Buraya taşınmaya, bir gelecek kurmaya hazırdı, ama ben ona sırtımı döndüm.

Gecenin karanlığında, dünya sessizleştğinde ve zihnim dönmeye başladığında, bunun en iyisi olup olmadığını merak ediyorum. Hayatımda o kadar çok şey oluyor ki

, romantik bir ilişkiye ayıracak vaktim yok. Çok fazla zaman ve enerji gerektiriyor.

Ayrıca Paul var. Başka birine yönelmek istediğim için hala suçluluk duyuyorum. Hala bunun için çok erken olduğunu düşünüyorum.

Ama Pazar sabahı, güneş ufukta sarı ışınlarını yaymadan önce uyanıyorum ve kahve makinesi bekleyen fincanıma damlarken mutfağımda çıplak ayakla duruyorum.

"Günaydın," diyor Allie, gözlerini ovuşturarak. "Erken kalkmışsın."

"Clancy ile antrenman koşusu için buluşacağım," diye açıklıyor ve sonra esniyor. Kızım birkaç ay sonra on yedi yaşına girecek ve onun bu kadar hızlı büyümesine yetişemiyorum. İkimizin de henüz katlamadığımız temiz çamaşırların olduğu çamaşır odasına doğru giderken onu izliyorum. Sepetten iki farklı çorap çıkarıp giyiyor.

Gözlerini kaldırdığında, ona sıkı bir gülümseme atıyorum. "Senin boyunun bu kadar olduğu zamanları hatırlıyorum" — elimle uyluk ortasını gösteriyorum.

—“ve sen kendi başına giyinmekte ısrar ettin. Giydiğin kıyafetler, Allie, yemin ederim ki...” Kafamı sallıyorum.

Allie gülüyor, ayak parmaklarını kıpırdatıyor. "Hâlâ hayatımı kurtarmak için eşleştiremiyorum." Vücudunu açarak ayağa kalkıyor, benim güzel kızım. Gözlerimdeki bakışı görmüş olmalı, çünkü Allie yanıma gelip kollarıyla beni sarıyor. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum. "Sadece çok hızlı büyüyorlar. Yakında evden ayrılacaklar."

"Her zaman geri döneceğim," diye söz verir.

Gülümsüyorum, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum ama yine de kalbimi kırıyor. Ama sanırım asıl mesele de bu. Kendine bakabilen bir kız çocuğu yetiştirmek, çoraplarını eşleştiremese bile. Ona nasıl çalışkan olacağını, hayallerinin peşinden gitmeyi, gülmeyi öğretmek. Paul öldüğünde onu en zor zamanlardan geçirmek ve yaralarının mümkün olduğunca iyileşmesini sağlamak benim görevimdi.

Ve bunu

başardım, ama...

Şimdi ne olacak?

"Blake ile konuştun mu?" Allie birdenbire sorar. Kaşlarımı çatarım. "Hayır, neden?"

Omuzlarını silkiyor. "Sadece merak ettim."

Kahve dolu fincanı boş sürahiyle değiştirip, ilk yudumu almadan önce bir kaşık dolusu şeker ekledim. Allie tezgaha yaslanıp telefonuna dokunuyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Telefonu hala önünde dururken başını kaldırır. "Tabii."

"Blake ile çıkmam hakkında ne hissettin?"

Allie telefonunu bırakır, sonra tezgaha oturur. "Onu sevmiştim," der sonunda omuz silkerek.

"Onunla çıkmam seni rahatsız etmedi mi?"

Başını sallar. "Hayır."

"Ama..."

Başını eğdiğinde bacakları sallanıyor, sarı bir bukle yanağına düşüyor. "Ama ne?"

"Rudy ile çıktığımda, sen  z lm şt n."

"Rudy ile çıktığın için üzülmedim anne.  ıkmanı *istiyorum*. Mutlu olmaya hakkın var."

" z lm şt n," diye ısrar ediyorum.

Allie gülümser, sonra omuz silker. "Evet. Bilmiyorum. O gün babamı özlemiştim."

Başımı sallıyorum.

Devam etti: "Ama Blake farklıydı."

"Neden?" Kahvemi yudumlarırken, kayıtsız davranmaya çalışıyorum. Kalbimin onun sözlerine takılmaması için uğraşıyorum.

Dudaklarını ısıır, gözleri arkamdaki orta mesafeye odaklanır. Sonra bakışları tekrar bana döner. "Sana bakış şekli," diye cevaplar sonunda. "Sana babamın baktığı gibi bakıyordu. Doğru geliyordu."

Cevap veremedi, hatta sözlerini sindiremeden, Allie'nin telefonu çalar ve o tezgahdan kayar. Yanağıma bir öpücük kondurur ve Clancy'nin beklediğini söyler.

Sonra kızım, sanki birkaç kelimeyle beni paramparça etmemiş gibi, kapıdan dışarı koşar.

Blake'in bana Paul'un baktığı gibi baktığını düşünüyordu. Beni  nemsediğini. Birlikte iyi olduğumuzu.

Kupamı masaya bırakıp, dirseklerimi mutfak tezgahına dayayarak arkamı döndüm ve ellerimle başımı tutarak boşluğa bakmaya başladım. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip yumruk yapıp çekerek, sanki kafa derimdeki acı zihnime bir tür açıklık getirecekmiş gibi davrandım.

Blake'i uzaklaştırmakla haklıydım. *Haklıydım!* Ciddi bir ilişkiye hazır değilim ve hazır olup olmayacağımı da bilmiyorum. Başka bir şeye atlamak *yanlış*. Paul'u seviyordum!

Kapı çalınır ve açılır, annem mutfaktan köşeyi dönmeden önce seslenir. Beni dolaplara yaslanmış pozisyonumdan doğrulurken bulur ve yüzü düşer. "Buraya gel, bebeğim," der, kollarını açarak. "Gel, bana sarıl."

Ve direnme gücüm olmadığı için, sadece başımı sallayıp annemin bana sarılmasını ve beni sıkıca tutarken saçlarıma yumuşak sözler fısıldamasını izin veriyorum.

"Sorun yok, Candy Cane," diyor sessizce. "Her şey yoluna girecek."

"Her şeyi mahvettim anne."

O uzaklaşır ve başparmaklarıyla gözyaşlarını siler. "Biliyor musun, ben üniversitedeyken ekonomi dersinden kaldım."

Kaşlarını çatıyorum. "Tamam..."

Bana gülümser. "Tamamen bunalmıştım. Çok fazla şey yapıyordum. Çok fazla ders alıyordum, kampüs kütüphanesinde çalışıyordum ve bölümümdeki tek kadınlardan biriydim. Sınavdan hemen önce babamla büyük bir kavga etmiştik ve üç gündür uyumamıştım."

"Sen ve babam mı?" Sesim çok kısık. Kendi çocuğum olan yetişkin bir kadın olmama rağmen, hala annemin kollarında bir çocuk gibi hissediyorum.

Annem üzgün bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Profesörüm ağlamamı, sızlanmamı ve öfkelenmemi dinledi ve bana sadece beş kelime söyledi: 'Her sorunun bir çözümü vardır.'"

Onun sözleri beni neşelendirmek yerine, üzerime bir yük gibi çöktü ve beni toprağın derinliklerine itti. Kafamı salladım. "Her sorunun değil anne. Hiçbir şey babamı geri getirmeyecek. Hiçbir şey Paul'ü geri getirmeyecek."

"Tatlım, onlardan bahsetmiyorum. *Senden* bahsediyorum." Gözleri yumuşar ve yanağıma son bir kez okşar. "Blake olmak zorunda değil, tatlım, ama kendine yaşamak için izin vermelisin. Allie on altı, on sekiz ay sonra üniversiteye gidecek, değil mi? Ve inan bana Candice, gittiklerinde, bir daha geri dönmezler." Derin bir nefes alır ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. "Öyleyse, bilen birinden tavsiye al. Kendini düşünmeye başlamalısın."

"Sen hiç kimseyle çıkmadın," diye patladım. "Sen ve babam, hepsi o kadardı. O öldükten sonra başka kimseyi bulmadın."

"Bu beni, bunu yapan birinden daha iyi ya da daha kötü yapmaz." Gözleri yumuşar. "Yalnızlığa o kadar alıştım ki, kendimi tekrar bu tür bir kırılmalığa açmaktan daha kolay geldi. Ama belki..." Gülümser, omuz silker. "Kim bilir? Belki bir daha başka bir erkekle tanışmayacağım. Belki tanışacağım."

Annemin böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım. Her zaman bir daha kimseyle çıkmayacağını, bir daha kimseyi sevmeyeceğini düşünmüştüm. Babama sadık kalmış ve sadece onun anılarıyla mutlu bir hayat sürmüştü. Ama yüzündeki ifade yumuşaktı ve doğruyu söylediğini biliyordum.

Boğazım düğümleniyor, ama yine de sözleri ağzımdan çıkarıyorum. "Hayatıma devam edersem Paul'un anısını ihanet etmiş gibi hissediyorum. Özellikle de bu kadar çabuk. Sanki onu geçmişimden silip yeniden başlıyormuşum gibi hissediyorum."

Annem derin bir nefes aldı, sonra yanımdan geçip bir kupa aldı. Kendine bir fincan kahve doldurdu ve içine biraz krema damlattı, kaşığı kupaya çarptıkça kahvenin renginin siyahtan kahverengiye dönüşmesini izledi. Hâlâ içkisine bakarak konuştu. "Aşk sınırlı bir kaynak değildir, Candice. Çok hızlı harcarsan bitmez."

"Biliyorum, ama..."

"Allie'ye olan sevgin, Paul'u daha az sevdiğin anlamına mı geliyor? Beni daha az sevdiğin anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki hayır anne, ama bu farklı bir şey. Bir erkek..."

"Romantik aşk, aile sevgisi, dostluk... hepsi aynı dipsiz kuyudan kaynaklanır. Kendini yeni birini sevmeye izin verirsen, bu diğerlerini daha az sevdiğin anlamına gelmez. Bu,

daha fazla kişiye paylaştırdıkça, herkese dūřen payın azalması gibi bir řey değildir. Yeni birini sevmek, sırf onunla paylaşmak için yepyeni bir pasta yapmak gibidir. Kimse daha azına razı olmaz, herkes daha fazlasına razı olur."

Sözleri göğsüme çarptı, ama ben yapamıyorum... Orada hâlâ bir acı düğümü var, derin ve karmaşık bir şey, onu gün ışığına çıkarmaya korkuyorum.

"Paul iyi bir adamdı," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum tatlım," diyor annem, kahvesini tezgahın üzerinde unutmuş.

"İyi bir kocaydı. Harika bir babaydı. Kimsenin öyle olmadığını düşünmesini istemiyorum."

"Kimse öyle düşünmüyor."

Kalbim arpıyor. Boğazımda bir yumru var, sesim nefes nefese, boğuk çıkıyor, ama bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor. En azından bir kez, uzun zamandır içimde sakladığım o çürümüş sırrı dile getirmem gerekiyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp sesimi zorla çıkardım. "Mutlu değildim anne. Onu seviyordum ve ona değer veriyordum, o hastaydı ve ona bakmak istiyordum, ama mutlu değildim. Eskiden dilerdim ki..." Başımı salladım. "Eskiden bunun başkasına olmasını dilerdim. Küçükken lösemi olan, tüm o komplikasyonları yaşıyan başka birinin kocası olmasını dilerdim. Ayda en az bir kez hastaneye yatan başka birinin kocası olmasını dilerdim. Doktorlar, ilaçlar ve sigorta etrafında dönen başka birinin hayatı olmasını dilerdim. Kolay bir evlilik, kolay bir hayatım olmasını dilerdim. O hayattayken bile düşüncelerimde ona ihanet ettim anne. Ve şimdi de öldükten sonra ona ihanet ediyorum."

Sözler beni telaşlandırıyor ve tanıdık siyah utanç dalgası üzerime çökmeye başlıyor, beni dibe çekiyor. Ama beni yutmadan önce, annem görüş alanımı dolduruyor.

Yüzümün iki yanını tutar ve bana bakmamı, bakışlarının yoğunluğunu görmemi sağlar. "Candice, beni dinle, ve beni iyi dinle."

Alt dudağım titreyerek başımı sallıyorum.

"Bu düşünceler ihanet değil. Bunlar *normal*."

Hıçkırarak ağlıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bana bak." Sesi sert ve alçaktır.

Gözlerimi açtığımda burnu benimkinden bir santim uzakta.

"Daha iyisini ummak seni kötü bir insan yapmaz. Cehennemi yaşadın Candice ve aileni omuzlarında taşıdın. Böyle hissetmeseydin, senin için endişelenirdim. Ve aklında ne boktan şeyler dönerse dönsün, önemli olan *yaptıkların*. Nasıl *davrandığın*. Ailene, kocana baktın. Allie'yi güzel, inatçı, akıllı bir genç kadın olarak yetiştirdin. Sonuna kadar Paul'un yanında oldun ve ona olan sevgin, iki gözü ve beyni olan herkes için açıktı."

Şu anda ağlıyorum, gözlerim şişecek kadar hıçkırarak. Kafamı sallıyorum. "Ben bencilim. Hâlâ bencilim."

"Kes şunu," diyor annem sertçe. "Hemen kes şunu."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama o hala yüzümü tutuyor. Gözlerimden akan yaşlar ellerine düşüyor ama o kıpırdamıyor, bırakmıyor.

"Sen bir insansın, Candice. Duygular karmaşıktır. Senin hatan olmayan şeyler için kendini cezalandırmayı bırak. Birini sevip, yine de ondan daha fazlasını bekleyebilirsin. Rahmetli kocanı onurlandırıp, yine de yeni biriyle çıkabilirsin. Mutlu olabilirsin."

Hıçkırıklarım tüm vücudumu sarsarken, annem kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. Ben her şeyi boşaltırken, karnım ağrıyana kadar, içimde hiçbir şey kalmamış gibi hissedene kadar ağlarken beni tutuyor. Sonra beni daha uzun süre tutuyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, şakaklarıma yumuşak öpücükler konduruyor.

Her şey bittiğinde, birbirimizden ayrılırız ve annemin yüzünün ıslak olduğunu görürüm. Derin bir nefes alır, sonra mutfak tezgahında unutulmuş kahveyi görür. Kupa fincana dokunur, soğuk olduğunu fark edince yüzünü buruşturur.

"Şu anda mikrodalgada ısıtılmış kahve düşüncesine dayanamıyorum," diye itiraf ediyor. "Four Cups'a gidelim. Sven'den bize bol krem şanti ve çikolata parçacıkları olan bir şeyler hazırlasın."

Burun kıvrıp başımı sallıyorum, sonra avuçlarımla yüzümü siliyorum. "Yüzümü yıkayıp giyineyim."

Koridorun ortasına geldiğimde annem adımlı sesleniyor. Dönüp ona bakıyorum, duvara yaslanmış duruyor. "Blake'i ararsan, telefonu açacaktır. Bundan eminim."

Aklıma onun bana gönderdiği son mesaj gelir ve ona hüzünlü bir gülümseme atarım. Onun cevap vereceğini sanmıyorum ama bunu ona söylemeye cesaretim yok.

OTUZ BİR BLAKE

"Ne demek eve teklif vermedin?" diye bağırır annem. Bir iç çekip ekrana bakmaz.

Babam yanıma gelip ellerini beline koydu ve ekranımda hafif bira göbeğini çerçeveledi. "Oğlum, bu hayatının fırsatı," dedi. "Sen teklif vermezsen, biz vereceğiz."

"Heart's Cove'da ev almayın baba."

"Neden olmasın?" diye cevaplar annem. "Bana neden olmaması için tek bir iyi neden söyle!"

"Çünkü..." Sesim kesilir. Nedense, ailemin o evi almaması için bir neden bulamıyorum. Elbette Candice var, ama bu, evi almaları *için* bir neden gibi geliyor, tersi değil.

"Aynen öyle." Annem homurdanır ve kollarını kavuşturur. "Yarın sabah Bayan Chrome'u arayacağız ve umarım evi henüz satmamış olsun. Okyanus kenarında böyle bir mülk! Şimdiye kadar satılmış olabilir."

"Orası, otlarla kaplı bir arazide bulunan harap bir evdi anne. Ve ne kadar beğenmiş olsan da, emlak piyasası pek de iyi değil."

"Peki satılmışsa ne olacak?" Gözlerini bana dikip elini salladı. "Candice'le aran bozuldu, değil mi? Mesele bu."

"Candice'in bununla hiçbir ilgisi yok. Seni finansal bir hatadan kurtarmaya çalışıyorum."

Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor.

Annem kaşlarını kaldırarak beni açıkça anladığını gösterdi. "Yarın emlakçıyı arayacağım. Saçını kestirmen lazım tatlım."

Sonra telefonu kapattı.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarak iç çekiyorum, sonra sandalyeme yaslanıp yüzümü ovuyorum. En son ihtiyacım olan şey, ailemin bir mülk satın alması. Bu, benim için ödemem gereken bir başka ipotek ya da nakit olarak satın almam gereken bir başka ev olacak...

Ama mesele para değil.

Heart's Cove'u geride bırakmak istiyorum. Orayı düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyor. Candice'e tüm kalbimle bağlanmak aptallıktı. Hazır olmadığını söylediğinde onu dinlememek aptallıktı. Kalbimi ortaya koymak saflıktı.

Dizüstü bilgisayarımın ekranını kapatıp boş oturma odama bakıyorum. Kaliforniya'daki evime geri döndüm, Candice'den sadece birkaç yüz kilometre uzakta, yalnızım.

Çok, çok yalnız.

Duvarlar üzerime baskı yapıyor ve artık dayanamıyorum. Dizüstü bilgisayarımı yanımdaki kanepe yastığına atıp kendimi kaldırıyorum, mutfak tezgahından anahtarlarımı ve cüzdanımı alıp ön kapıdan çıkıyorum. Sonra arabama biniyorum ve o evin sessizliğinden uzaklaşmak için gerekenden daha hızlı sürüyorum. Düşüncelerimden uzaklaşmak için.

Son birkaç yılımı lüks kokteyl barlarında içki içerek, mankenler ve sosyetiklerle birlikte görünerek geçirdim. Ama o insanların yakınında olmak istemiyorum. Görmezden gelinmek istiyorum. Unutulmak istiyorum.

Bu yüzden müziğin sesini açıp araba kullanıyorum. Saatlerce.

Kıydan uzaklaşıyorum, çünkü kıyı bana Heart's Cove'u, Candice'i hatırlatıyor. Çöle ulaşana kadar sürüyorum, sonra biraz daha sürüyorum.

Ellerim direksiyonda, gözlerim yolda, düşüncelerimi uzaklara daldırıyorum. Ailemin unutmama izin vermediği o güzel mülk hakkında düşünceler. Candice ile birlikte sahip olduğumu sandığım hayat hakkında düşünceler. Kendimi yalnız hissettiğimde göğsümü parçalayan acı hakkında düşünceler.

Las Vegas'a varana kadar zihnim hızla çalışıyor. Arabayı biraz yavaşlatırken gözlerimi kırpyorum, şehir sınırlarını geçip ışıklar, insanlar ve sarhoşlarla dolu caddeye varana kadar tabelaları takip ediyorum. Gece yarısı, derin bir nefes alıp Bellagio'nun vale park yerine giriyorum.

Bana iyi bakacaklar. Bana bir oda verecekler. Tabii ki, arabadan iner inmez, vale beni tanır ve telsizindeki düğmeye basar. "Bay Harding," der başını sallayarak. "Sizi beklemiyorduk."

"Hayır" diye cevap veriyorum, ama bu bir cevap bile sayılmaz.

Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Arabamı ona bırakıp içeri giriyorum, burada yine karşılanıyorum ve krallar gibi ağırlanıyorum. Bana bir oda veriyorlar, çantalarımı soruyorlar, çantam olmadığını söylediğimde yüzlerini asıyorlar, ben de anahtar kartını alıp onları uğurluyorum. Yalnız kalmam lazım.

Kumarhaneye doğru yürürken, desenli halının üzerinde adımlarımı atarken, duruyorum, etrafımda parlak ışıklar yanıp sönüyor. Sol tarafta yeşil kadife masalar var, temiz gömlekli krupiyeler yalnız müşterilerden para çekiyorlar.

Benim gibi müşteriler.

Biraz nakit parayı fişlere çevirdikten sonra, blackjack masasına oturuyorum ve bir saat boyunca paramı almalarına izin veriyorum, ta ki kendimi öncekinden daha boş hissedene kadar. Sonra masadan kalkıyorum, bir hayrana imza veriyorum ve dışarı çıkıyorum. Gece canlı, ama ben kendimi uyuşmuş hissediyorum.

Burada ne işim var ki?

Promenattan çeşmeyi izlemek için dolaşıyorum, bel hizasındaki korkuluğa yaslanıp üzerime ince bir su sisi yağarken. Tüylerim diken diken oluyor ama yine de kıpırdamıyorum.

Candice'i özlüyorum. Bana gülümseme şeklini, birbirimizi sadece birkaç gündür tanıdığımız halde birbirimize ait olduğumuzu hissettirme şeklini özlüyorum. Aile yemeklerini özlüyorum. Allie'nin alaycı tavrını ve Candice'in genç kızın tavırlarına karşı öfkesini içinde tutma şeklini özlüyorum.

Candice'in bana karşı yumuşamasını, dokunduğumuzda yaşadığımız o güzel bağlanma anlarını özlüyorum. Bunlar egolarımıza, kendimize rağmen oluyordu.

Bundan sonra hayatım böyle mi olacak? Sıkıcı kadınlarla sıkıcı randevulara dönmek, kumar oynamak, amaçsızca dünyayı dolaşmak? Kendi düşüncelerime ve sessiz, sakın evime dayanamadığım için başka bir neden olmadan Vegas'a gitmek?

Candice beni istemedi. Hala istemiyor. eşmeler önümde dans ediyor ve ben onlara bakıyorum. Ne kadar süre orada durduğumu bilmiyorum, ama cildimin su sıçramalarından nemlendiğini, bacaklarımın sertleştiğini ve üşüdüğünü hissedecek kadar uzun bir süre.

Sonra tanıdık bir ses duydum. "Blake?"

Kalbim, neredeyse otuz yıl önce olduğu gibi yine sıkışıyor. Yavaşça dönünce, ilk karımı muhteşem, beyaz, vücudunu saran bir elbise giymiş, ayaklarında parlak gümüş sandaletler ile görüyorum. Ama gözlerim onun yüzünde, beni gördüğünde daha da genişleyen tereddütlü gülümsemesinde takılıyor ve kalbim sızlıyor.

Hâlâ aynı güzel gülümseme. Hâlâ yüzünü aydınlatıyor.

Kollarını bana doladığında, başka bir kadınla birlikte olduğunu fark ediyorum. Diğer kadın da beyaz giyinmiş, elinde küçük bir beyaz gül buketi tutuyor.

"Lauren'ı hatırlıyor musun?" diyor Mickey, elleri benim pazılarımda, gözleri yüzümü araştırıyor. O parlak gülümseme hala dudaklarında, sonra karısına dönüp bizi tanıştıyor.

"Seni hatırlıyorum," diyerek Lauren'ın elini sıkıyorum. Gözlerim kıyafetlerine, buketi kayıyor. "Um, tebrikler."

Mickey o güzel, müzik gibi sesiyle gülüyor. "Oh, biz zaten evliydik. Bugün resmi olarak beşinci evlilik yıldönümümüz ve gayri resmi olarak evlendiğimizden bu yana yirmi beş yıl geçti, bu yüzden kutlama yapmaya ve yeminlerimizi yenilemeye karar verdik. Her zaman Vegas'ta kaçmak istemişimdir."

İsteğim dışında, dudaklarım gülümsemeye başlar. "Onu da hatırlıyorum. Benim büyük bir düşün istememden memnun değildin."

"Ve bunu benim planlamamı bekliyordun!" Diye homurdanır, sonra Lauren'a gözlerini devirerek tekrar güler. "En kötü kabusum."

Lauren kıkırdar ve aramızda hiçbir gariplik olmadığını fark edince şaşırırım. Mickey'i kızdırır, Mickey kızarır, sonra kollarını karısına dolayarak onu öper. Başlarını birbirine yaslarlar, içlerinden sadece sevgi yayılır.

Benim varlığımı hatırlamış gibi görünen Mickey dikleşir. "Burada ne işin var ki?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Oh." Başını eğip gözlerimi arar. Ne gördüğünü bilmiyorum, ama yüzü yumuşar ve bana bir kez daha sarılır. O uzaklaştığında, göğsümde keskin bir şey yumuşar.

Boğazımı temizlerim, ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktur.

Konuşan Lauren'dir. Mickey'e, sonra bana bakar. "Senin hakkında hep iyi şeyler söylerdi, biliyor musun? O ağıldığında, senin kalbin kırık olduğunu bildiği halde ona ne kadar destek olduğundan bahsederdi."

Boğazıma bir yumru oturur. Başımı sallarım. " yleydi. Kendimi pek destekleyici hissetmiyordum."

"Ah, Blake," diyor Mickey, gözleri yumuşak. "Seni incitmek istemedim. Ve sen, biliyorsun. Harikaydın. Bana saldırmadın, kendimi değersiz hissettirmedin. Seni incittiğim için çok  zg n m, Blake."

Kafamı sallarım. " z lecek bir şey yok. Seni mutlu edecek birini bulduğuna sevindim."

Bunun  zerine Mickey bana parlak g l msemesinden birini gösterir ve parmaklarını eşinin parmaklarıyla birbirine geçirir. "Bu arada, *The Tonight Show'da* seni gördüm! Yeni filmini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Raylara yaslanıp ıslak metali parmaklarımla kavradım. "Onları izlediğini bilmiyordum."

"Romantik komedilere bayıldığımı bilirsin," diyor Mickey gülümseyerek. "Her zaman  yleydim."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Seninle romantik komedi filmleri izleyerek geğirdiğim saatler sayesinde bu tür filmlerde iyi oyunculuk yapabildiğime eminim."

"O zaman çekimin her an postayla gelmesini bekleyeceğim." G z kırpar ve ikimiz de g l mseriz. Sonra Mickey, Lauren'a karısıyla yalnız kalmaya hazır olduğunu belirten bir bakış atar. Bana döndüğünde, bakışları bana tatlı ve acı bir his verir. "Seni görmek güzeldi."

"Ben de. Tekrar tebrikler."

El sallayarak veda ettiler ve el ele uzaklaştılar.

Onları bir süre izledikten sonra,  ş d ğ m , acıktığımı ve yalnız olduğumu fark ettim. Ama otel odama gidip kendime yemek sipariş ettiğimde, vücudum ısındı... ve Mickey için mutlu olduğumu fark ettim.

İçimde acı yok. Onu tekrar gördüğüm için acı çekmiyorum. Göğsümde her zaman öldüğünü düşündüğüm o yer... tam olarak iyileşmiş olmasa da,

en azından uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi hissediyorum.

Bellagio'daki devasa ve lüks süitte yatağa uzanırken bir karar veriyorum. Bu karar, sabah bir telefon görüşmesi yapmamı gerektiriyor ve ailemi çok mutlu edecek.

Başka birini mutlu edip etmeyeceği ise, ancak zaman gösterecek.

Ama Mickey'i gördükten, onun ne kadar mutlu olduğunu gördükten ve bana karşı kötü hisleri olmadığını anladıktan sonra, kendim için de bunu bulmam gerektiğini biliyorum.

Ve bunu bana verebilecek tek bir kadın var.

Kararımı verdikten sonra, kendimi neredeyse öfkeli hissediyorum. Candice'in beni uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim. Yara izlerinin arkasına saklanmasına izin vermeyeceğim. Bir şekilde, birbirimize ait olduğumuzu anlayacak.

Sadece ona bunu kanıtlamam gerekiyor.

OTUZ İKİ CANDICE

Heart's Cove Fringe Festivali bitene kadar rahat bir nefes alamadım. Bir hafta boyunca her gün dört kez yoga dersleri verdim, Four Cups'ın açılışından bu yana en yüksek müşteri sayısına ulaştığımızdan bahsetmiyorum bile. Üstelik, boş zamanlarımı evimin onarımı için müteahhitlerin tekliflerini incelemekle geçirdim.

Ama Fringe Fest'in son gecesinde, kendimi Cove Boulevard'da, Jen, Fiona ve Simone ile birlikte Four Cups'ın önündeki bir masada otururken buluyorum. Sokakta kurulan geçici sahnede son ücretsiz gösteriyi izliyoruz. Sakallı bir banjo çalan ve melodik bir sesli kadın solisti olan folk tarzı bir grup ve herkes müziğin tadını çıkarıyor.

Fiona bana bakıp gülümsüyor ve elimi sıkmak için uzanıyor.

Festival boyunca harika bir iş çıkardı. Jen mutfakta, Simone ise tüm çevrimiçi reklamlarımızla uğraşırken, Four Cups'ın tüm personeli, tedarikini ve günlük işleyişini tek başına yönetti. Bu sayede ben de yoga seanslarımı yönetmeye zaman bulabildim. Onlar olmasaydı, aklımı kaçırdım.

Akşamlar daha kolay geçiyordu, çünkü o kadar yorgundum ki Blake'i düşünecek vaktim olmuyordu. Ama bu gece, haftalar sonra ilk kez rahatlayıp arkanıza yaslanınca, düşüncelerim ona kayıyor.

Son mesajından beri ne mesaj attı ne de aradı, ve ben bu ipucunu nasıl anlamam gerektiğini biliyorum. Talk şovlara çıkıyor, tanıtım turları yapıyor, film yıldızlarının yaptığı her şeyi yapıyor ve benim için zamanı yok.

Benim de ona ayıracak vaktim yoktu.

"Sen ve Fallon arasında neler oluyor, Jen?" Simone, sahneye sırtını dönerek sorar.

Jen omuz silkiyor.

"Hiçbir şey." Simone

kaşlarını kaldırıyor.

Jen iç çekiyor. "Eski kız arkadaşı yayıncılıkta çalışıyor. Benimle bir yemek kitabı üzerinde çalışmayı kabul etti."

"Ne?" En iyi arkadaşına şaşkın şaşkın bakıyorum, sandalyemde dönerek ona bakıyorum.

Jen omuz silkiyor. "Evet."

"Dur. Bir dakika." Fiona avuçlarını kaldırır. "Kitap mı yazıyorsun?"

"Evet. Four Cups'ın haftalık speziallerinden esinlenerek."

Bağırarak Jen'e sarılırım, ardından Fiona ve Simone da bana sarılır. Ayrıldığımızda Jen'in yüzü kızarmış, masaya bakmaktadır. Bana zoraki bir gülümseme atar.

"Bu çok iyi, Jen," diyorum. "Evet, öyle."

"Fallon'a ne oldu?"

Fiona ve Simone'un yüzlerinde çok, çok ilgilenmiş bir ifade belirirken Jen'in yüzü gerginleşir. Jen omuz silker. "Amanda patronlarına kitabı sunmak için ayrıldı, ama birkaç ay içinde geri dönecek. Sadece kitap için geri dönmediğini biliyorum. O ve Fallon..." Omuz silker. "Kitap anlaşması yapmak kötü bir sonuç gibi görünmüyor."

Kaşlarımı çatıyorum, ama daha fazla sorgulamaya fırsat bulamadan, iki iri yarı adam masaya yaklaşıp Fiona ve Simone'a sarılırlar. Wes ve Grant aynı anda eğilip kadınlarının dudaklarına öpücük kondururlar, sonra geri çekilip Jen ve beni selamlarlar. Başımı sallayıp sandalyemi kaydırırım, iki adam da bize katılmak için kendi sandalyelerine otururlar.

Kısa bir süre sonra Clancy ve Allie de bize katılır ve hepimizi bir araya getiren ilk festivalden tam iki yıl sonra, Fringe Fest'in son gününü birlikte geçiririz.

Mutlu bir an. Herkes konuşuyor, gülüyor ve birbirini seviyor, ama ben kendimi ısıtmak için kollarımı kendime dolamadan edemiyorum.

Allie'yi ikizlerin kiralık evine geri götürdüğümde, yalnız kalmak rahatlatıcı geliyor.

Ve böylece kendimi yatakta, tek başıma, gergin ve yorgun hissederek, telefonumun kilidini açıp mesajlaşma uygulamasını milyonuncu kez açarken buluyorum.

milyonuncu kez açıyorum.

Dün veda olduğunu sanmıştım.

Sözler hala orada ve hala canımı yakıyor. Ama bu sessizliği aşmak bana bağlı. Onu uzaklaştıran bendim. Hazır olmadığımı söyleyen bendim. Kederimin içinde dizlerime kadar batmış olan bendim ve bundan kurtulabilecek olan da benim.

Kalbim güm güm atarken, başparmaklarımı klavyenin üzerine koyup durakladım.

Sadece iki hafta birlikte geçirdiğiniz bir film yıldızına, bir ay ayrı kaldıktan sonra ne söylersiniz? Ya tüm bunları hayal ettiysem? Ya ben onun için sadece bir tümsekken, o benim için bir dağsa?

Allie kapımı açarak içeri girince düşüncelerimi bölüyor. Yüzü kızarmış, çenesi sıkı.

Yastıklara yaslanarak otururum, kaşlarımı çatarım. "Ne oldu?"

"Blake Harding, Veronica Taylor'la yatıyor," diyor.

Ben irkilirim. "Diline dikkat et," boğazım düğümlenip konuşmam imkansız hale gelmeden önce ağzımdan çıkan ilk söz budur.

Veronica "hadi repliklerimizi çalışalım" Taylor. Beni havuzda onunla yakalayan ve gözünü kırparak beni kovmuş olan kadın. Grant'in çok seksi bulduğu kadın.

Tabii ki onun kollarında. Hangi erkek olmaz ki?

Allie'ye göz kırparak, yatakta kan kaybından ölmek için elimden geleni yaparken, kalbime bir hançer saplanır.

Bana telefonunu sallıyor. "Az önce internette gördüm. Herkes bunu konuşuyor. Ne *pislik!*"

Boğazımdaki düğümü yutarak yüzümü nötr tutmaya çalışırken, Allie'ye omuz silkiyorum. "İstediği kişiyle ilişki kurmaya hakkı var," diyorum ona.

"Hayır, yok," diye karşılık verdi.

"Artık birlikte değiliz, Allie."

"Olmalısınız. Ve o başka bir kadınla ortalıkta dolaşmamalı." Telefonuna bakarak başını sallar. "Ondan nefret ediyorum. Ondan *nefret ediyorum.*"

"Allie," diye uyardım, ama Allie sadece homurdandı ve odamdan çıktı. Bir saniye sonra telefonum çaldı. Bana bir link göndermişti.

Kendimi durduramadan, Veronica'nın Blake ile birlikte görüldüğü tüm halka açık yerlerin uzun ve ayrıntılı bir dökümünü içeren makaleye tıklıyorum. Bir talk showda çekilmiş on saniyelik bir klipte, Veronica elini Blake'in dizine koyuyor ve Blake bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Makale, Blake'in bu filmi çekene kadar her gece yeni bir kadınla görüldüğünü belirtiyor. Şimdi ise görüldüğü tek kadın Veronica.

Gözlerim bulanıklaştıkça, makaleyi kapatıp telefonumu kapatıyorum. Kalbimin yeniden parçalandığını ve bunun tamamen benim hatam olduğunu kendime itiraf etmek istemiyorum.

Onu uzaklaştıran bendim. Sessiz kalan bendim.

Ona karşı hislerim olduğunu kendime itiraf edemeyecek kadar korkak olan benim.

Peki şimdi ne olacak? Geri dönüp yalvaracak mıyım? İsteddiği zaman yanında gerçek bir film yıldızı varken bana geri dönmesini mi isteyeceğim?

Aniden yorgunluktan bitkin düşen ben, ışığı kapatıp battaniyemin altına giriyorum. Bu battaniye *benim* battaniyem değil, çünkü sahip olduğum her şey ya dumanla zarar görmüş ya da yanıp kül olmuş. Benim duvarım olmayan bir duvara, benim manzaram olmayan bir pencereye bakıyorum. Ve kendimi tamamen, tamamen kaybolmuş hissediyorum.

Gözlerim ağrıyana kadar ağlıyorum, yastığıma hıçkırıklarımı bastırıyorum ve sonunda güneş tekrar doğmaya başladığında uykuya dalıyorum.

İki hafta önce şehirden ayrılan ANNEM, ertesi gün beni arayarak yazını Heart's Cove'da geçirmeye karar verdiğini söyler. O, Trina ve çocuklar bir hafta içinde yola çıkacaklardır. Evi temizlenmiş, düzenlenmiş ve satışa hazırdır, bu yüzden evi satmaya çalışırken birkaç ay benimle kalacaktır.

Sesimi olabildiğince neşeli tutuyorum ve sorduğunda, Fringe Fest'in stresinden sonra soğuk algınlığı geçirdiğimi söylüyorum.

Blake'den bahsetmiyorum. Veronica'dan bahsetmiyorum. Kırık kalbimden bahsetmiyorum.

Kırık bir kalbe ne hakkım var ki? O adamı iki hafta tanıdım ve *onu uzaklaştırdım*.

Bu yüzden acımı gömüyorum ve hayatıma devam ediyorum. Evimin inşaatının ilerleyişini kontrol ediyorum. Kafeye bakıyorum. Yoga dersleri veriyorum. Allie ile vakit geçiriyorum ve final sınavları için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oluyorum.

Blake ile son mesajlaşmalarımı okumuyorum. O sabah, o çoktan yoluna devam etmeye karar vermişken, onun odasına doğru koşarken beni görseydi ne kadar utanırdım diye düşünmüyorum. Zayıf tarafım bunu yaparak kendime işkence etmek istese de, o on saniyelik videoyu binlerce kez tekrar tekrar izlemeye kendime izin vermiyorum.

Hayır, tüm gücümü topluyorum ve en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Bir adım atıyorum ve yoluma devam ediyorum.

Paul öldüğünde kederim beni boğduğunda ben de öyle yapmamış mıydım? Her ay günlerce hastanede kalmak zorunda kalmayacağım için tuhaf, utanç verici bir rahatlama hissiyle kederim karıştığında ben de öyle yapmamış mıydım? Allie gülmeyi bıraktığında ben de öyle yapmamış mıydım?

Tüm bunları atlattım, bunu da atlatacağım.

Kendime sadece tek bir zayıflık anı izin veriyorum. Annem Trina ve çocukları havaalanından almaya giderken. Ormanlık bir yoldan dolambaçlı bir yol izliyorum ve ormandaki tanıdık bir açıklığa yaklaşırken hızımı kesiyorum.

Ağaçlar açılıp, yosun kaplı çatısı olan harap bir bungalov görünce, frene basıyorum.

Büyük, kırmızı *bir SATILDI* etiketi ön bahçedeki tabelayı kaplıyor. Direksiyonu sıkıca kavrarken, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve midem alt üst oluyor. Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyorum, sadece yanaklarımı sildiğimde ıslak olduklarını hissediyorum. *Neden* ağladığımı bile bilmiyorum.

Belki de bu mülk, benim asla sahip olamayacağım bir şeyi temsil ettiği içindir: ikinci bir şans. İyi bir şey için bir şans daha.

Güneşliği indirip yüzümün haline bakarak inliyorum. Gözyaşlarımı silip hasarı gizlemek için biraz pudra sürmek birkaç uzun dakika sürüyor, sonra ailemi almak için havaalanına gidiyorum.

Yüzümdeki lekeleri ve gözyaşı izlerini fark etseler de, hiçbir şey söylemediler.

OTUZ ÜÇ TRINA

CANDİCE KÖTÜ DURUMDA. Ağladığını anlayabiliyorum, ama kız kardeşimi tanıyorum ve bu konu hakkında konuşmak istemediğini biliyorum.

"Bizi buraya kadar gelmene gerek yoktu Candice," diyerek ona sarıldım. "Kiralık araba alacağız."

"Havaalanında seni karşılayan birinin olması güzel," diyor, dudaklarına zorla bir gülümseme kondurarak.

Annemle göz göze geliyorum, o da başını sallıyor ve biz de kızın kızarmış, şişmiş yüzünden bahsetmeden çocukları arabaya götürüyoruz.

Candice bizi geçici konaklama yerimize bıraktığında – daha önce kaldığımız aynı ev – çocukları ve valizleri içeri taşıyorum, akşam yemeği hazırlıyorum, banyoyu hazırlıyorum, çocukları yatmaya hazırlıyorum ve yatırıyorum. Oturma fırsatı bulduğumda hava kararmış oluyor.

Annem son tabağı bulaşık makinesine koyar ve bana döner, ellerini beline koyar. "Bir içkiye ihtiyacın var."

"Ben iyiyim."

Annem bu cevabı eliyle savuşturur ve dolapları açar. "Bu evde hiçbir şey yok."

"Yarın sana bir şişe şarap alırım." Kafamı kanepeye yaslayıp popcorn tavana bakarak iç çekiyorum.

Kevin'la evlendiğimde hayatımın böyle olacağını düşünmemiştim.

Kevin, sanatçı. Kevin, uçarı, parlak ressam. Kevin, komik, yaratıcı dahi.

Paris'te geçireceğim hafta sonlarını, galeri açılışlarını, güzel elbiseleri hayal etmiştim. Bunun yerine, onun annesi olmak için onunla evlenmediğimi anlamayan, aşırı büyümüş bir çocuk sahibi oldum. Sanatına o kadar kendini adanmış bir adamla evlendim ki, benim varlığımı unuttu, sonra boşanmak istediğimde şok oldu. Hatta, beni aldattığı için onu affetmem gerektiğini söyledi. Ne demek bu? Hayal dünyasında mı yaşıyor bu adam?

Acımasız konuştuğumu biliyorum. Çünkü öyleyim.

"*Kesinlikle* bir içkiye ihtiyacın var," diyor annem. "Hemen."

Benim ihtiyacım olan şey *uyumak*. Ya da belki de çocuklarım, annem ya da bana bir şeyler isteyen, büyümüş bir çocuk gibi davranan eski kocam olmadan beş dakika kendime ait zaman.

Ayağa kalkıyorum. "Arabayla gezmeye çıkacağım."

"Havaalanından buraya gelirken yolda geçtiğimiz şirin bir bar var. Adı neydi? Cedar Grove mu? Bir denemelisin."

"Neden içmeme bu kadar takıldın anne?" Anahtarları alırken omzumun üzerinden bakıyorum.

Omuzlarını silkiyor ve homurdanıyor. "Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacın var gibi görünüyor. Çok şey yaşadın. Belki yakında kasabada başka bir film çekilir ve sen de kendine bir Blake Harding bulursun."

"Candice için pek iyi sonuçlanmamış gibi görünüyor."

Annem sadece burnunu çekip beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Cove Boulevard'a git ve ışıklarda sola dön," diyor. "Cedar Grove havaalanına giderken yolun üzerinde."

"Mm," diye cevap veriyorum, hafif bir bomber ceket alıp, en sevdiğim 5 cm topuklu diz boyu süet botlarımı giyiyorum. Evet, kıyafetleri severim. Hayır, bunun için kendimi kötü hissetmiyorum. "Bir saat sonra görüşürüz."

"Oh, acele etme tatlım. Çocuklar uyudu ve ben bir yere gitmiyorum. Bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım." El salladı ve kapıyı yüzüme çarptı.

Temiz, okyanus tuzu kokulu havayı derin bir nefesle içime çektim ve kiralık arabaya doğru yöneldim.

Nasıl oldu bilmiyorum, belki annemin telkinlerinin gücüyle, ama sonunda, oraya hiç yaklaşmamam gereken dolambaçlı yoldan Cedar Grove'un önünden geçiyorum. Oradan geçerken hızımı kesip direksiyonu sıkıca kavriyorum ve "Boş ver gitsin" diyorum. Otoparka girip, parlak, krom kaplı bir motosikletin hemen yanındaki ilk boş yere park ediyorum.

Kiralık arabadan inip kapıyı kapatıyorum ve anahtarı tıklatarak kapıları kilitliyorum, gözlerim hala motosiklette. Pürüzsüz deri

koltuğu ve birbirine geçen çok sayıda boru ve parçasıyla, gürültülü, hızlı ve *eğlenceli* bir motosiklet gibi görünüyor.

Tamam, söyleyeceğim artık: Bu motosiklet çok *çekici*.

Muhtemelen bira göbeği, 30 santimlik gri sakalı ve seksi olmaktan uzak deri yeleği olan yaşlı, kır saçlı bir motorcuya ait olduğunu biliyorum, ama önümdeki bu makineye bakmaktan kendimi alamıyorum. Böyle bir şeyi sürmek nasıl bir his olur acaba? Sadece... kendimi bırakmak?

Tek parmağımla uzanıp gidona dokunuyorum, elimi kaydırıyorum...

"Ben olsam ona dokunmazdım," diyor karanlıktan gelen derin bir ses.

Bağırarak geri atladım ve göğsümü tutarak kendi arabama çarptım. "Üzgünüm, dokunmadım, ben değilim, ben..." Gözlerim karanlığı tararken bir silüet belirdi. Adam ışığa çıktı ve bira göbeği ve deri yeleği olan yaşlı bir adam *değildi*.

O muhteşem.

Onun boyunu, genişliğini, *aurası* beni hayrete düşürüyor. Güç ve özgüven saçıyor. Kaslı vücudu, siyah tişörtü, siyah kot pantolonu ve siyah motosiklet botlarıyla tamamlanıyor. Çikolata kahvesi saçları yanları kısa, üstleri uzun ve dağınık, sanki sürekli parmaklarıyla saçlarını karıştırıyormuş gibi. Gözlerinin ve ağzının çevresinde birkaç belirgin çizgi ve kare çenesini çevreleyen seksi tuz-biber sakalları var. Kaşlarını kaldırıp koyu renk gözleriyle bana bakıyor.

"Bu... bu senin motosikletin mi?" diye

kekeliyorum. O başını sallıyor.

"Dokunduğum için özür dilerim."

"Binmek ister misin?"

Geri çekildim. *Evet, tabii ki evet!* "Hayır, teşekkürler."

Bana doğru bir adım atıyor, yakındaki bir sokak lambasının ışığı, erkeksi yüzünün sert ve acımasız hatlarını aydınlatıyor. Hiç böyle bir erkeğe bu kadar yaklaşmamıştım. Tam *bir erkek gibi* görünen bir erkeğe. Elini kaldırıyor ve ben, büyülenmiş bir şekilde, elini kare çenesine kaydırmasını izliyorum. "Sana inandığımı sanmıyorum," diyor sonunda, gözlerinde bir parıltıyla.

Kalbim güm güm atıyor. "Neye?"

"Bisikletime bakarken, o güzel bacaklarını koltuğun üzerine atmazsan ölecekmişsin gibi görünüyordu, sanki binmek istiyormuşsun gibi." *Ses!*... *Ses!* İçimi eritiyor ve onun sözlerinde seks vaadini duymak için dahi olmama gerek yok.

Ağzım kurudu. Kafamı salladım. "İyiyim. Tam çıkıyordum."

"Sana bir içki ısmarlayayım."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Hayır, gerek yok. İyi geceler!" Sesim cızırtılı çıkıyor, ama kapıyı açamadan, o yanımda beliriyor.

"Bir içki," diyor. "Ve adın."

"Lütfen arabamdan uzaklaşın." Dik durup anahtarlarımı sıkıca kavradım.

O hemen geri çekilir ve ellerini kaldırır. "Özür dilerim. Size rahatsızlık vermek istemedim." Kafasını bara doğru çevirir. "Fikrinizi değiştirerseniz, Grove'a gidip Mac'i sorun." Sonra, vücudumu baştan aşağı bir kez daha uzun uzun süzdükten sonra, Mac arkasını dönüp içeri girer.

Onu takip etmek istiyorum. Gerçekten, *gerçekten* takip etmek istiyorum.

Ama bunun yerine, titreyen ellerimle arabama binip Heart's Cove'a geri dönüyorum.

OTUZ DÖRT CANDICE

DÉJÀ VU YAŞIYORUM. Fiona ve Grant köşedeki aynı masada oturuyorlar ve önlerinde üç tabak kek var. Jen tereddüt ediyor. Simone kendine bir dilim kapmak için fırsat kolluyor.

Ben ise Sven ile birlikte tezgahın arkasında, o kasabanın en iyi kahvesini yaparken siparişleri alıyorum.

Sonra, İtfaiye Şefi Michael Allen içeri giriyor. Gözleri doğrudan benimkilere takılıyor ve dudaklarında sıcak bir gülümseme belirliyor.

Uh-oh.

İçimdeki her şey donuyor. Buna hazır değilim. Buna *hiç* hazır değilim. *Bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum!

Kendinden emin ve güvende bir şekilde tezgaha doğru yürür, gözleri hala benimkilerde. "Candice," der sıcak, boğuk bir sesle.

"Michael," diye cevap veriyorum. "Ne alırsınız?"

"Jumbo sade kahve, lütfen."

"Hangi çekirdek?" Haftalık seçeneklerimizin yazılı olduğu laminasyonlu sayfayı işaret ediyorum, hepsi yerel kavuruculardan.

Bir an düşünür, sonra yeşil bir kareyi işaret eder. "Guatemala."

Siparişi girmek için ekrana dokunduğumda, cüzdanını çıkarır.

Gülümsayarak başımı sallarım. "Sana söylemiştim Michael, ömür boyu bedava kahve." Birkaç dolar katlayıp bahşiş kavanozuna atar ve göz kırpar.

Yüzüm kızardı.

Neden kızarıyorum? Evet, iri yarı itfaiyeci gibi çekici biri, ama bana hiçbir şey ifade etmiyor. Blake'in ifade ettiği gibi değil. Onun yanında olduğum için kendimi boşlukta süzülüyormuş gibi hissetmiyorum.

Annem Toby ve Katie'yi de yanına alarak kafeye giriyor. Beni şefle birlikte görünce kaşları kalkıyor ve dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirliyor

dudaklarında belirir.

Oh, hayır.

"Şef Allen," diyor. "Sizi görmek ne güzel."

"Lottie." O başını sallar. "Her zamanki gibi çok güzelsin. Candice'in güzelliğini kimden aldığını biliyorum."

"Oh, kes şunu." O, onun koluna vurur ve ben ortadan kaybolmak isterim.

Zayıf bir anımda Blake ile yeniden başlamak için hazır olabilirdim, ama Veronica Taylor hakkındaki makaleyi gördükten ve hayatımın ne kadar çılgınca yoğun olduğunu yeniden değerlendirdikten sonra, bekarlık en iyi karar olduğuna karar verdim. Kalıcı olarak.

Bununla başa çıkamıyorum.

Sven şefe kahvesini verirken ben annemin siparişini alıyorum. Annem hâlâ etrafta dolaşan şefe kur yapıyor. Kek tadım masasına göz gezdiriyorum ama orada şiddetli bir tartışma var. Buradan çıkmam lazım. Ortadan kaybolmam lazım.

"Trina nerede?" diye soruyorum ve gereksiz yere temizlik beziyle tezgahı siliyorum. Annemle şefin bakışlarından kaçmak için her şeyi yaparım.

"Bu sabah koşuya çıktı. Yorgun görünüyordu, biraz stres atması gerekiyormuş gibi. Muhtemelen şimdi eve dönmüştür." Annem ve Trina, daha önce rezervasyon yaptıkları aynı kısa süreli kiralık dairede kalıyorlar ve onarımlar bittiğinde benim evime taşınmayı planlıyorlar. Tanrım, yardım et.

Neyse ki, şef daha fazla oyalanıp, Allah korusun, reddetmek zorunda kalacağım bir randevuya davet etmek gibi bir şey yapmadan önce, bir anda müşteri akını başlar. Sven meşgulken siparişlerini alırım ve masalara kahve servisi yapmaya başlarım. Şef annemi bir masaya eşlik eder ve ben onları görmezden gelmeye çalışırım.

Son müşteri oturduğunda, tepsiyi yarım düzine kahve içeceği ile doldurup sağ elime alıyorum. Kapıya doğru dönüp üç adım atıyorum, sonra çığlık atıyorum.

Tepsi devrilmeye başlar ve kahveler dökülür. Seramik parçalanır, sıcak kahve sıçrar ve tepsim yere düşer, ama yine de tek yapabildiğim donup kalmaktır — çünkü Blake Harding kapının eşiğinde durmaktadır ve yüzü fırtına gibi görünmektedir.

Çenesini sıkar ve ilerler. Üç uzun adım atar ve yerdeki kahve felaketinin diğer tarafında durur.

Kafede tam bir sessizlik hakim olur. Sven bile kahve yapmayı bırakır, konuşmalar kesilir, üzerimde bir düzine çift gözün hissettiğim için cildim kaşınmaya başlar.

"Candice," diyor Blake ve ben eriyorum.

Hayır, Michael bana *böyle* hissettirmedir. Adımı duyduğumda tüm dünyam değişiyor gibi. Adımın doğru duyulduğu tek zaman Blake'in dilinden çıktığı zamandı.

Yutkunuyorum.

Gözleri vücudumda dolaşır ve tekrar yukarı çıkar, bakışları benimkilerle tekrar buluştuğunda parlar.

"Ne... ne yapıyorsun burada?"

"Burada yaşıyorum," diyor.

Şaşıyorum. "Ne?"

Blake elini kaldırarak beni susturdu. "Yapma. Duymak istemiyorum. Beni uzaklaştırmak için uydurduğun saçma sapan bahaneleri duymak istemiyorum. Buradayım ve kalacağım Candice, ve sen bizim birbirimize ait olduğumuzu anlayana kadar burada kalacağım. On yıl sürse de umurumda değil. O mülkü satın aldım, yeni bir ev inşa ediyorum ve kalacağım."

Kollarını kavuşturur, pazıları şişer, gözleri sertleşir. Meydan okurcasına. "Sen... bekle, *ne*?"

"Duydun beni."

Kalbim çarpıyor, ama zihnim sakinleşmeme izin vermiyor. O burada, karşımda, bizzat. *Ve kalıyor.*

Sonra, aniden, Michael onun yanında belirir. "Bence gitsen iyi olur, Harding."

"Hiçbir yere gitmiyorum," Blake, gözleri hala üzerimdeyken homurdanır. "Şey..." derim, gözlerim ikisi arasında gidip gelir.

"Candice senin burada olmandan pek memnun görünmüyor," diye devam eder Michael, "o yüzden sana söylüyorum, gitmen gerek."

Blake ona bakmıyor bile. "Hayır."

İtfaiye şefine bakıp başımı sallıyorum. "Sorun değil, Michael. Teşekkürler."

Çenesindeki kaslar gerilir, ama bir adım geri çekilir ve kollarını kavuşturarak izlemeye başlar.

Blake onu görmezden gelir. "Ee? Burada neler olduğunu anladın mı?" "Ama... sen ve Veronica..." Kaşlarımı çatıyorum.

Sanki onu kızdıracak bir şey söylemişim gibi gözleri yine parlar. "Veronica ile aramda hiçbir şey olmadı. Kariyerini canlandırmak için reklam amaçlı bir numara yapması dışında aramızda hiçbir şey olmayacak. Buraya Veronica hakkında konuşmaya gelmedim. Buraya, bizim hakkımızda yanlış olduğunu anlamayı sağlamak için geldim ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Pardon?

Tamam, evet, onu uzaklaştırarak ilişkimizi mahvettim, ama onun ses tonunu sevmiyorum. Kollarımı kavuşturup kaşlarımı çatıyorum. "Blake."

"Ne?" diye ters bir şekilde sorar.

Annem yüzünde yumuşak bir ifadeyle yanıma gelir. "Blake, tatlım," diye başlar. "Sence de bu konuyu yanlış bir şekilde ele almıyor musun?"

"Hayır." Gözleri hala üzerimde, her zamanki gibi sert.

Kaçmamı yana kaydırarak onun meydan okumasına karşılık verdim. "Eğer işime burnunu sokup bana nasıl davranmam gerektiğini söyleyebileceğini sanıyorsan, Blake, çok yanılıyorsun."

"Peki, nazik olmaya çalıştım. İkna etmeye çalıştım. Seni şımartmaya ve lüks bir yatta gezdirmeye çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı, şimdi de bunu deniyorum."

"Peki bu tam olarak nedir? Tarihin en kötü 'beni geri al' konuşması mı?"

"Seni geri almam için yalvarmıyorum, Candice," dedi, sesi biraz daha yükseldi, kahve ve kırık fincanlar hala aramızda duruyordu.

"Öyle mi? Peki ne yapıyorsun?"

"Sana işlerin nasıl gideceğini söylüyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Peki nasıl olacak?"

"Her gün buraya gelip senden kahve sipariş edeceğim. Kasabanın kuzeyindeki on iki dönümlük arazimde, şimdiye kadar gördüğün en güzel evi inşa edeceğim. Burada, gözünün önünde olacağım,

sen bensiz yaşayamayacağını anlayana kadar, beni öpmem için yalvarana kadar, ve sonra seni benim yapacağım. Sonsuza kadar."

Öfke, sıcaklık ve ateşli şehvetin tuhaf bir karışımı içimi kaplar.

Ağzım açık kalır. "Evet. Bu, gerçekten de tarihteki en kötü 'beni geri al' konuşması."

"Evet, pekala, ben asla yalvarmakta iyi olduğumu söylemedim. Sana aşık olduğumu söyledim, Candice, ve şimdi de sana, sen bunu güzel ve inatçı kafana sokana kadar gitmeyeceğimi söylüyorum." O dikleşir ve anneme başını sallayarak bakar. "Lottie." Sonra kapıdan çıkar, arabasına biner ve uzaklaşır.

Arkamı dönüp, kafe kapısına bakarak sessizce duran arkadaşlarıma bakıyorum.

Sonra Simone kahkahayı patlatır. Çatalını bana doğru uzatır ve başını sallar. "Kızım, sen bittin."

Gözlerim Michael'a kayar ve o da benim yüzümü görünce omuzları düşer. Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir. "Denemenin bir anlamı yok, değil mi?"

Uzun bir nefes veriyorum. "Üzgünüm, Michael."

Bana hafifçe başını sallar, kahvesini selam gibi kaldırır, sonra o da kapıdan çıkıp gözden kaybolur. Simone daha da gülmeye başlar.

Başka ne yapacağımı bilemeyerek, gidip bir paspas alıyorum.

OTUZ BEŞ CANDICE

Blake'in kafedeki küçük gösterisinden sonra ortadan kaybolmasını yarı yarıya bekliyorum, ama elbette ertesi sabah sanki orası ona aitmiş gibi içeri giriyor.

Onu görmek beni altüst etti. Koyu renk kot pantolon ve vücuduna sanki boyanmış gibi oturan siyah bir Henley giyiyordu. O vücuda sarılmış, onun tarafından sıkıştırılmış, onunla erimiş olduğumu hatırlıyorum.

Ama tezgahın diğer tarafında durduğunda yüzü fırtına gibi görünüyor. "Sade kahve ve krem peynirli bagel," diyor, gözleri gözlerime dikilmiş.

Ekрана dokunuyorum. "Başka bir şey var mı, efendim?" diye soruyorum, sesim melek gibi.

Gözleri parlar. "Bugün olmaz." Bakışları dudaklarıma düşer, sonra siparişini beklemek için tezgahın diğer tarafına geçer. Ona sıcak bagelini içeren kahverengi kağıt torbayı uzattığımda, parmakları benimkine dokunur ve bir sıcaklık dalgası içimi delip geçer.

Ama Blake sadece başını sallar, kahvesini bekler ve sonra büyük adımlarla dışarı çıkar. Onu izlerim, nutkum tutulur.

Simone tezgaha doğru yürür, gözleri kapıda, sonra bana bakar. "O da neydi öyle?"

Gözlerimi kırıştıtararak başımı sallarım. "Emin değilim."

Ertesi gün de aynı. Sonra yine aynı. Üçüncü kez de aynı şey olur. Diğer müşteriler gibi içeri girer, siparişini verir, yemeğini alır ve çıkar.

Ve günler geçtikçe kafede giderek daha fazla müşteri olduğunu fark ediyorum. İnsanlar erken saatlerde gelip oyalanıyor, kapı açılıp belli bir seksi film yıldızı içeri girene kadar kahve üstüne kahve sipariş ediyorlar. Sonra restoranda bir sessizlik oluyor ve insanlar her kelimeyi dinliyorlar. Blake'in kendine özgü yalakalık tarzı iş için iyi geliyor galiba.

Yedinci gün, siparişini bilgisayara girdikten sonra, dayanamayıp soruyorum: "Nerede kalıyorsun? Otelde kalmadığını biliyorum."

Gözlerinde zafer parıldadı. "Bana mı soruyordun?" diye homurdandım. "Sen dayanılmazsın."

Dudakları kıvrılır ve iç çamaşırım kot pantolonumun içinde parçalanır.

Sonra dışarı çıkar ve ben onun gitmesini izlerim, hala ne olup bittiğini anlamadan.

Bir buçuk hafta sonra, Four Cups'ın Fringe Fest sırasında olduğu kadar yoğun olduğu bir anda, sabırsızlanmaya başlıyorum. Blake içeri girer, sipariş verir ve ben bunu bilgisayara girmek istemem. Bunun yerine kollarımı kavuştururum.

"Burada ne yapmaya çalışıyorsun Blake? Ne dememi istiyorsun? Bu iş gülünç olmaya başladı."

Beni bir an inceler, sonra omuz silker. "Sadece kahve alıyorum, Candice."

Sinirlenerek, siparişini girmek için ekrana vuruyorum, sonra kasadan uzaklaşıp tuvalete saklanıyorum. Anlamıyorum! Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Her gün buraya geliyor, yüzüme bakıyor ama bana çıkma teklif etmiyor. Benimle *konuşmuyor* bile. Sadece kahve ve simit sipariş edip gidiyor. *Bununla* ne yapmam gerekiyor?

Her gün, onun yaklaştığını görmek midemi düğümliyor. Kendimi, her etkileşimimizi kafamda tekrar tekrar canlandırırken buluyorum ve onun ziyaretleri arasındaki her saati bekleyerek, tahminlerde bulunarak, hayal kurarak geçiriyorum. Yarın bana çıkma teklif edeceği gün olacak diye düşünmeye devam ediyorum. Yarın bana beni sevdiğini söyleyeceği gün olacak. Yarın işler ilerleyecek gün olacak.

Ama yarın gelir ve o sadece bir kahve ve bir simit sipariş eder, sonra gider. Bir gün, elmalı turta muffin sipariş eder ve ben bunun bir anlamı olup olmadığını merak ederim. Bu bir tür şifre mi? Bir ipucu mu? Bana ne söylemeye çalıştığını anlamam mı gerekiyor?

Üç hafta boyunca, günlerim çoğunlukla Blake'i düşünerek geçer. Her gün o birkaç dakika kafamda o kadar yer kaplar ki, başka hiçbir şey düşünemem. Yoga

uygulamam onun düşünceleriyle doludur. Gecelerim huzursuz geçer, anılar ve fantezilerle doludur ve çoğu zaman ellerim bacaklarımın arasında geçer.

Artık dayanamıyorum.

Salı sabahı Four Cups'a girdiğinde, tüm koltuklar dolu ve birkaç kişi onun gelişini bekleyerek uzak duvara yaslanmış durumda, nefesim her zamanki gibi kesiliyor. Adımları emin, güçlü ve kendinden emin. Gözleri bir anda benimkilerle buluşuyor ve gözlerini vücudumda gezdirip tekrar yukarıya doğru kaydırıyor, saklayamadan yüzünde bir kızarıklık belirliyor.

Bu onu da benim kadar işkence ediyor mu? Her gece beni düşünerek mastürbasyon mu yapıyor? Neden bana çıkma teklif etmiyor? Beni aramıyor? Mesaj atmıyor? Neden beni dondururken aynı zamanda yakıyor?

O tezgaha yaklaşırken, ben de tezgahın etrafında dolaşıyorum. Vitrin önünde, ellerini beline koymuş halde onunla karşılaşıyorum ve şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. Benden birkaç santim uzakta duruyor, gözleri yumuşak bir şekilde bana bakıyor.

Konuşmak için ağzını açtığı anda, kafedeki herkes güneşi takip etmeye çalışan ayçiçekleri gibi bize doğru eğildi. Ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi bilemeden nefesimi tuttum.

Bana kahve ve simit isterse, karnına yumruk atacağım. Ama söylediği şey dizlerimi titretir. Sesi yumuşaktır, neredeyse fısıldar gibi:

"Sonunda bana yakınlaşmaya hazır mısın

"

Gözlerimi kırptırırım. "Beklediğin şey bu muydu? Tezgahın etrafında dolaşmam mı?"

"Hazır olmanı bekliyorum, Candice. Bana bunun için henüz çok erken olduğunu söyledin. İki hafta çok kısa bir süre olduğunu söyledin." Omuzlarını silerken gözleri eriyip akıyor, avuç içleri bana doğru açılmış durumda. "Senden bir ay uzak kalmak benim için çok uzun bir süre oldu, bu yüzden uzlaşmaya varıyorum. Ne kadar süre gerekiyorsa seni bekleyeceğim, ama bunu burada yapacağım. Bana verebileceğin tek şey buysa, ben de sadece bunu kabul edeceğim."

Ağzım açılır, sonra kapanır, sonra tekrar açılır.

O, söylediklerini anlamaya çalışırken bekledi. Sözleri kafamda yer edince, ona yakın olmanın onu işkenceye maruz *bıraktığını*, ama ayrı olmanın

ona daha fazla işkence ediyordu.

Blake beni izliyor, yüzümden geçen her duyguyu, gözlerimden okuyabildiği her düşünceyi yakalıyor.

Annemle o konuşmayı yapalı haftalar oldu, o konuşmada beni uzun süredir rahatsız eden suçluluk ve utanç duygularından kurtuldum. Ama birkaç hafta hiçbir şey değildir. Birkaç hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçer. İçimde kırılan şeyi düzeltmek için yeterli bir süre değil... değil mi?

Blake derin bir nefes alır ve bana hüzünlü bir gülümseme atar. "Her zamankinden alabilir miyim?" Kafasını kasaya doğru sallar.

Kalbim sıkışıyor. Tereddüt ettiğimi fark etti ve geri çekildi. Paul'u, yaralarımı, onunla birlikte bu adımı atmamı engelleyen tüm şeyleri düşündüğümü gördü.

Aniden, artık dayanamıyorum. Ona kahve ve simit satıp, kapıdan çıkıp yarın tekrar gelecek mi diye merak ederek onu izlemeyi düşünemiyorum. Beklemeyi, merak etmeyi, tüm bu işkenceyi kaldıramıyorum.

Gerekirse on yıl bekleyeceğini söylüyor, ama bu doğru mu? On yıl bizim için sonsuzluk gibi gelir! Onunla iki hafta geçirdim ve sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettim. On yıl onu öldürür. On yıl *beni* öldürür.

Nefesim hızlanıyor ve ağırlaşıyor, kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Hayır mı?" diye soruyor Blake. "Her zamanki içkimi içemez miyim?" "Hayır." Gözlerimi ona kaldırıyorum. "Hayır, içemezsin."

Kaşları çatılır, ama o bir şey söylemeden, ellerim gömleğini kavrar ve onu kendime doğru çekerim. Dudaklarım onun dudaklarına çarpar, kollarım boynuna dolanır. Şaşkınlığı sadece bir an sürer, sonra elleri - ah, o elleri özlemişim - belime dolanır ve beni vücuduna sıkıca çeker, göğsünü göğsüme bastırır, beni yutarcasına öpüşür.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve kendimi ona bastırıyorum, sanki o benim can simidimmiş gibi, durursam ölecekmişim gibi onu öpüyorum.

Belki de öleceğim.

Bana hayat veriyor, bana aşk veriyor, çok uzun zamandır ilk kez kendimi tam hissetmemi sağlıyor.

Ve dili benimkine deđdiđinde ve o dűűűk bir homurtu çıkardıđında, onun ne yaptıđını anlıyorum. O, benim bizim aramızdaki iliűkinin özel olduđunu fark etmemi bekliyordu. Arazımızdaki iliűki, daha önce olanları azaltmıyor. Bu gemiűle ilgili deđil.

Arazımızdaki ŗey ŗimdiki zamanla ilgili. Gelecekle ilgili.

Ayrıldıđımızda, kollarımız hala birbirine dolanmıű halde, gözleri fal taűı gibi aılmıű. Kafedeki műűterilerin çıđlıklarını ve bađırılıűlarını belli belirsiz duyuyorum, ama umurumda deđil. Sadece onun vahűi, erimiű çikolata rengi gözlerine bakıyorum ve kendimi bırakıyorum.

"Annem haklıymıű," diyorum.

Gözleri parlıyor. "Benim hakkımda mı?"

"Aűk hakkında." Saçlarını tutan ellerimi gevűetip, ellerimi yüzüne götürdüm. "Seni sevmek, Paul'u ne kadar sevdiđimi azaltmıyor. Seni sevmek, baűkalarını sevmek űekli mi deđiűtirmiyor. Seni sevmek, senin için özel olarak piűirilmıű yepyeni bir pasta gibi."

Gülümsüyor, alnını alnıma değdiriyor. "Daha sonra tam bir açıklama isteyeceğim," diyor dudaklarıma, sonra beni tekrar öpüyor. Ve tekrar. Ve tekrar. Ayrı geçirdiğimiz saatler için, onu uzaklaűtırdıđım zamanlar için, bana geri dönmek için harcadığı günler için binlerce  p c k.

Dudaklarında g l msediğimi hissettiğinde, Blake belimi daha sıkı sarar ve parmaklarını salarımin arasına geçirir, yanağımı göğsüne bastırır, böylece onun gürleyen kalp atılıűlarını duyabilirim.

Ve sonra fark ediyorum ki izleyicilerimiz var. Fiona ağlıyor, elleri göğsünde. Simone gözlerini siliyor, Wes'i kendinden uzaklaűtırıyor. Jen mutfak kapısına yaslanmış, gülümsüyor, Fallon ona bakıyor. Yirmi ya da otuz kiűi daha bize bakıyor. Bazıları ağlıyor, bazıları gülümsüyor, bazıları da olan biteni telefonlarıyla çekiyor.

Blake geri çekiliyor ve bana bakıyor, gözleri parlıyor, baűparmaklarıyla çenemi ona dođru kaldırıyor. "İűten ne zaman çıkıyorsun?"

"Hemen!" diye bađırıyor Fiona. "O iűini bitirdi. Ben devralıyorum." Bana dođru büyük adımlarla yaklaűıyor, bir elini Blake'e, diđer elini bana koyuyor ve bizi kapıya dođru itiyor. "İyi eđlenceler! Hoűa kalın!"

Gülerek, Sven'in tezgahın diđer tarafından bana uzattıđı çantayı almaya zar zor vakit buluyorum, sonra kapıdan dıűarı koűuyorum.

Blake beni arabasına doğru sürükler, ama benim evime gitmez. Beni kasabanın kuzeyine, yosun kaplı çatılı bir bungalova götürür.

Sonra elimi tutarak beni içeriye götürür ve mutfak masasına kadar yürür. Masada devasa mimari çizimler serili. Yeni evinin planları.

Ellerini belime dolayarak, göğsünü sırtıma dayayarak, çenesini omzuma yaslayıp beni kendine doğru çekiyor. "Nispeten küçük bir şey düşünüyordum. Üç yatak odası ve misafirler için bir misafir evi." Planları işaret ediyor. "Yeni bir iskele, küçük bir havuz ve evin arkasında büyük bir veranda. Ayrıca oraya koyabileceğimiz bir stüdyo için de planlar hazırlattım" — pencereden geniş çimlere ve yemyeşil ağaçlara işaret ediyor — "yoga için. Kişisel alanın ya da dersler verebileceğin bir yer olarak kullanabilirsin."

Boğazım düğümlenir. "Ama... bekle. Bu evi ikimiz için mi inşa ediyorsun?"

Beni sıkıca sarar. "Çok mu hızlı gidiyorum?"

"Evet. Hayır. Evet."

Gülüyor ve beni döndürüyor. "O zaman unut gitsin."

"Peki ya evim ne olacak?"

"Sakla. Kirala. Sat. Fark etmez. Umurumda değil Candice, her sabah senin yanında uyanabildiğim sürece." Gözleri sıcak, vücudu bana sıkıca yapışmış.

"Kız kardeşim orada yaşayabilir," diyorum. "Ya da annem. İkisi de kalacak bir yere ihtiyaçları var." Dudaklarımı ısıırıyorum, ellerim Blake'in gömleğine kıvrılıyor.

Elleri ellerimi kapattı ve başparmağı sağ elimdeki alyansı okşadığında, aşağı baktı.

Kalbim durur. Onu çıkarmaya hazır değilim. Hiç hazır olabileceğimden emin değilim. "Blake..."

"Çıkarma, Candice." Elim kaldırıp yüzüğü öper, sonra sol elimdeki yüzük parmağını öper. "Bana hiçbir şey kanıtlamana gerek yok. Paul'u sevebilirsin, bu benimle olan ilişkinizi değiştirmez."

İçimdeki her şey yumuşar ve gözyaşları hemen göz kapaklarıma hücum eder. Annemin aşk ve turta hakkında söylediklerini ona anlatırım ve Blake bana yumuşak bir gülümseme atar.

"Gördün mü? O pastasını aldı, ben de benimkini." Bana uzun ve derin bir öpücük verir, sanki bana karşı hissettiklerini ve Paul'un yüzüğünü takmamın onu ne kadar az ilgilendirdiğini göstermek istercesine.

Kollarımı ona doladım ve dudaklarına gülümsedim, yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum. Sonra geri çekildim ve gözlerimi onun gözlerine diktim. "Ben seninle olmak istediğime dair hiçbir işaret vermeseydim bile bunu gerçekten yapar mıydın?"

"Bana her gün bir işaret verdin, Candice," diyor yumuşak bir sesle, elleri gömleğimin altına kayıyor, başparmakları tenimi okşuyor. "Kafeden her çıktığımda, kendimden şüphe etmeye başladığımda, tek yapmam gereken ertesi sabahı beklemektir. Beni kapıdan girerken gördüğün anda, yüzündeki o ifadeyi göreceğimi biliyordum."

"Ne bakışı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Blake boynuma bir öpücük kondurur, sonra geriye yaslanır, parmakları üstümün altından yanlarıma doğru kayar. Başparmakları göğüslerimin altını okşadığında titrerim, karnımın derinliklerinde arzu alevlenir.

Memnun bir erkek gülümsemesi. "O bakış."

Onun kolunu itecek ya da bu kadar kibirli olduğu için ona kızacak enerjim bile yok, çünkü ellerim çoktan kemerini tırmalamaya başlamış ve zihnimdeki tüm kısıtlama düşünceleri yok olmuş durumda.

Onun pantolonunu açıp elimle sertleşmiş organını okşadığımda, o inleyerek boynumu kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sanki ilk öpüşmemiz gibi, Blake ile her öpüşmemiz gibi, dünyam altüst oldu. Vücudu benimkine yapışmış, sertleşmiş organı elimde, dudakları binlerce günahkar sözler fısıldarken, kendimi bıraktım. Ona karşı yumuşadım, zırhımın son parçasını da bıraktım.

Blake homurdanır ve geri çekilir. "Bunu yaptığında çok seviyorum."

"Neyi, bunu mu?" Elimi onun penisi üzerinde gezdiriyorum ve inlediğinde gülümsüyorum.

"O da var, ama hayır. Senin yumuşadığın anları seviyorum. Her şeyi bırakıp bana teslim olduğun anları." Üstümü tutup başımdan çıkarır, sonra beni şefkatle öper. "İlk öpüştüğümüzde

beni çılgına çevirdi. Senin benim için yumuşadığını hatırlamak, beni uzaklaştırdığından beri beni ayakta tutan şeydi." Geniş elleri kaburgalarımın üzerine yayılmış, konuşurken gözleri kararlı.

Parmaklarımla göğsünü okşayıp omuzlarına doladım, sonra onu hafifçe çektim. "yleyse beni tekrar erit, Blake."

Kurt gibi sırtarak Blake kollarını bana dolayarak beni kaldırır, mutfak tezgahına doğru üç adım atar ve beni tezgahın önüne indirir, kot pantolonumu ve külotumu çıkarır, sonra beni tezgahın üzerine kaldırır. Pantolonumu ayağımdan çıkarır ve bir kenara atar, beni görünce gözleri parlar. Bacaklarımla arasına girer, elini saçlarıma geçirir ve beni sertçe öper. Bacaklarımı beline doladım, elim ikimizin arasına uzandı, aniden çılgına döndüm. A. İhtiyacım vardı.

Onun penisi elimdeyken ve ben ona karşı inleyip sızlanırken, Blake öpüşmeyi keser ve beni sertçe çekerek tezgahın kenarına doğru iter. Sonra girişime gelir ve kendini içeri sokar. İçime girmesiyle, bana verdiği güzel dolgunlukla nefesim kesildi ve sonra bittim. Bana doğru itti, ben mutfak tezgahına yaslanırken bacaklarımı kalçalarının üzerinde tuttu, vücudu benimkine eğilerek dudaklarımı dudaklarına aldı.

Eriyerek ona sarılıyorum, o da homurdanıyor ve ben anlıyorum.

İlk andan itibaren kendimi Blake'e adadım. Her zaman onun oldum. Sadece bunu anlamam uzun zaman aldı.

Bir anda boşalıyorum, bunun doğru olduğunu fark ettiğimde üzerime çöken duygu dalgasını tutamıyorum. Her zaman doğruydur. Her zaman onun oldum. Ve o da boşalığında, kolları beni sarmış, nefesi düzensiz, omzumu öper ve çekilmeden, eskiden beni korkutan sözleri söyler: "Seni seviyorum, Candice. Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutmalı, ama bu sadece seni tanıdığım için dünyanın en şanslı adamı olduğumu hissettiriyor."

Parmaklarımla saçlarını okşarken, geri çekilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken içimden bir i çekiyorum. "Ben de seni seviyorum, Blake. Ve bu beni korkutuyor, ama yavaş yavaş üstesinden geliyorum."

Gülümsüyor, kalçalarını son bir kez alaycı bir şekilde itiyor, sonra tezgahdan inmeme yardım ediyor. "Duşta bunu tekrar atlatmana yardım edeyim," diyor.

Gülüyorum ve onun beni evin içine doğru çekmesine izin veriyorum. Korkularımı yenmem çok uzun sürmeyecek gibi hissediyorum.

EPILOG

CANDICE

ALLIE KOLLARINI KAPATIR, çenesi sertleşir. "Hâlâ ikna olmadım."

Blake, yatak odalarına giden koridorun ağzında duran Allie'ye karşı durur, omzunu oturma odasının duvarına dayar.

"Sen ve Veronica... O tamamen uydurmaydı," diye devam eder.

"O, magazin medyasının uydurduğu bir saçmalıktı," diye cevaplar.

Allie bana bakar. "Küfür ettiği için ona bir şey söylemeyecek misin?"

"Diline dikkat et, Allie."

Allie öfkeyle homurdanır, sonra Blake'e döner. "Annemi incitirsen, TMZ'yi arar, senin hakkında kötü dedikodular uydurur ve adresini ve telefon numaranı internette yayınlarım."

Blake'in kaşları havaya kalkar. "Bu... aslında oldukça iyi bir tehdit."

Benim devreye girme vaktim geldi. "Allie, tatlım, benim için endişelendiğin için teşekkür ederim, ama Blake'e bir şans vermeni istiyorum."

O homurdanır, sonra uzun bir nefes verir. "Peki. Gitmeliyim. Clancy ile buluşacağım. Hoşça kal!" Arkasını dönüp çıkar, kapıyı o kadar sert kapatır ki bütün ev sarsılır.

Blake'e sıkı bir gülümseme atıyorum. "Aklını başına alacak."

"Onu daha fazla balina izlemeyle rüşvet vereceğim," diyor ve ben donup kalıyorum. Suçluluk dalgasının beni yutmasını bekliyorum ve göğsümde küçük bir sızı dışında hiçbir şey hissetmemek beni şaşırtıyor. Blake kollarını bana doluyor ve alnını alnıma yaslıyor. "Üzgünüm. Çok mu erken?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Sorun yok. Beni rahatlık alanımdan çıkarmaya ihtiyacım var."

"Bunu yapabilirim," diyor, haylaz bir gülümsemeyle.

Kızarıyorum ve onun elimi tutup beni yatak odasına götürmesine izin veriyorum.

EVİMİN İNŞAATI BAŞLIYOR ve müteahhitle birlikte yıkılmış alanlarda yürürken, burayı bırakmaya hazır olduğumu fark ediyorum. Tamir edildikten sonra yeniden değerlendireceğim, ama şu anda Trina ve çocukların kalması için iyi bir yer olacağını düşünüyorum.

Beni bekleyen güzel bir okyanus kenarı mülküm var ve yeni evimizin tasarımı ve inşaatı bir buçuk yıl sürecektir. Bu arada ikizlerden kira sözleşmemi uzatmalarını rica ediyorum ve sevdiğim küçük, eski moda evde yaşamaya başlıyorum. Blake taşınıyor ve her şey yolunda gidiyor.

Heart's Cove'da yaz patlak veriyor ve benim mutluluğum da onunla birlikte. Yıllar sonra ilk kez kendimi buna kaptırıyorum. Sıkı çalışıyorum, yoga yapıyorum ve Blake'e aşık oluyorum.

Kafe çok yoğun, Jen yeni kitabı için tarifler geliştirmek için çok çalışıyor ve müşterilerimiz bundan çok memnun. Onun maraton gibi süren pişirme seanslarından sonra vitrin dolup taşıtığında, pastaları bedava vermekten başka çaremiz kalmıyor. Fallon'ın eski kız arkadaşı Amanda, Heart's Cove'a gelip gidiyor ve Jen ile Fallon arasındaki ilişkiler soğuyor. Jen'e bunu sorduğumda, gözleri donuklaşıyor ve omuz silkiyor. "Hayatımın hayali ile, istediğimi bile bilmediğim bir erkekle olası bir ilişki arasında seçim yapmam gerekirse, hayatımın hayalini seçerim."

Bu beni hem üzüyor hem de onunla gurur duyuyorum. O istediği şeyin peşinden gidiyor, ama Fallon'un kimse görmediğini sandığı zamanlarda ona attığı birkaç bakış görüyorum. Acaba o da Jen ile aynı seçimi yapar mıydı? Sanırım hayır.

27 Temmuz'da Blake'ten önce uyanıyorum ve Allie'yi mutfakta buluyorum. Giysilerini giymiş, gözlerinde hüznü bir parıltı var.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

O başını sallar. Blake'e bir not bırakıp Allie ile arabama doğru yürürüm. Yarım saat boyunca sessizce süreriz, ta ki sınırdan geçip dev sekoyaların gölgesinde kalan bir eyalet parkına varana kadar. Yıpranmış toprak yolu takip ederek tanıdık bir bankın yanına varmamız sadece on beş dakika sürer.

Parka bağışladığımızdan beri buraya gelmemiştim. Paul'un adı, tüm ihtişamıyla Pasifik Okyanusu'na bakan bankın ortasındaki pirinç plakaya kazınmış. Allie parmaklarını onun adının üzerinde gezdirip bankın üzerine oturur. Paul'un küllerini buraya

Paul'un küllerini serptiğimiz yer. Burası, ormanın dev ağaçları arasında, onun en mutlu olduğu verdi.

Yumuşak bir esinti yaprakları hı ırdatırken kuşlar cıvıldıyor, Allie ve ben sessizce oturuyoruz. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi sakinle irken buluyorum. Huzur içindeyim. Uzun zamandır ilk kez zihnim sakin.

"Bence babam senin için mutlu olurdu anne," diyor Allie sonunda.

Ona bakıyorum. "Bilmiyorum."

" lmeden önce, bakım evindeyken, sana iyi bakmamı söyledi." Gözleri suda, ayakları ise altındaki toprağa ve eski yapraklara gömülü.

Ka larını kaldırıyorum. "Bu bir çocuğa çok büyük bir baskıydı."

"Senin kendini en sona koyma eğiliminde olduğunu ve onun ölümü için kendini cezalandırmadığından emin olmam gerektiğini söyledi."

onun ölümü yüzünden kendini cezalandırmamalısın dedi."

"Sana böyle mi dedi?" Kızıma bakmak için hızla dönerim. O zaman kaç yaşındaydı, on üç, on dört m ? Bir  ocuğa nasıl böyle bir baskı uygulayabilir! Öfke alevlenir, sonra Allie ba ını omzuma yaslayınca sönümlenir.

"Babam haklıydı anne," dedi Allie. "Blake ile  ıkman konusunda kendini su lamamı istemezdi."

Bunun doğru olduğundan emin değilim. Paul da benim gibi bir insandı. Benim hayatıma devam etmemi nasıl d  enebilirdi ki?

Bir  ığlık sessizliği bozar ve güzel, zarif bir  ahin su üzerinde uçarak görünür.  ahin, hava akımlarında süzülür, dalar ve sonunda yakındaki bir ağacın yüksek dalına konar. Bize bakar, ba ını eğirir ve durur.

Ku , kızımı ve beni izlerken nefesimi tutuyorum ve kalbimde derin bir his uyandırıyor. Yırtıcı ku ları görmek nadirdir, bu kadar yakına konmaları ise daha da nadirdir. Ku  bir süre daha kalıyor, sonra kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak ufka doğru uçuyor ve gözden kayboluyor.

"Bir Cooper  ahini," diyor Allie nefes nefese, kolumu o kadar sıkı sıkıyor ki irkiliyorum. Bırakıyor, gözleri hayranlıkla dolu.

Ben başımı sallayarak homurdanırım. "Bütün bu hayvanları nasıl hatırlıyorsun, Allie?"

Gülerek gözlerini devirdi. "Babamla uzun saatler  alı ırdık. Bir gün beni buraya getirdiğinde burada bir Cooper  ahini gördük.

Küçükken yürüyüşe çıkmıştım. Onun ormana dalıp daha küçük bir kuşu yakaladığını gördüm. Küçük kuş için çok üzülmüştüm," diyor Allie, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle, "ama babam bana bunun doğanın bir parçası olduğunu, ölümün hayatın bir parçası olduğunu ve bunu kabul etmeyi öğrenmem gerektiğini söyledi." Bir süre sessiz kalıyor, sonra başını sallıyor. "Bence doktor bunu doğrulamadan çok önce öleceğini biliyordu."

Kızımın omuzlarına kolumu dolayarak, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülmesine izin verdim.

Allie bana sıkıca sarıldı, sonra ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "Hadi. Blake, döndüğümüzde bize krep yapacağına söz verdi."

"Buraya geleceğimizi biliyor muydu?"

"Bugün babamın ölümünün üçüncü yıldönümü olduğunu söyledim," diye itiraf etti. "Dün gece söyledim ve döndüğümüzde kahvaltayı hazırlayacağını söyledi."

"Yani onu kabul etmişsin demektir."

Gülümser. "Bu, Veronica Taylor numarası yüzünden ona kızamayacağım anlamına gelmez."

Dilimi şaklatıyorum ve Allie gülüyor.

Sonra eve gidiyoruz. Elinde krep spatulası ile ocak başında duran Blake'e sarılırken, ön kapı açılıyor.

"Yoo-hoo!" diye bağırır annem. "Bize krep sözü verilmişti!"

Toby ve Katie içeri koşmadan hemen önce annem görünür, ardından Trina gelir. Sonra, sürpriz bir şekilde, Gina ve Merv de onların arkasında belirir.

"Sürpriz!" diyor Gina, kollarını iki yana açarak. "Uzak kalamadık. Yeni evin planlarını gördük ve misafir evi hakkında birkaç yorumum var, tatlım."

Blake dudağını ısırır ve bana bir bakış atar, özür ve gülümsemeyi bir arada.

"Fazladan tabak çıkarayım," diyorum gülümseyerek.

Sonra film yıldızı erkek arkadaşım bir parti daha domuz pastırması kızartırken, Allie krepleri çevirmeye başlar, ben kahve yaparım, annemin yanına otururum ve her şeyin yoluna gireceğini anlarım.

Ve Blake herkesin önünde beni dudaklarımdan öptüğünde, hayatın iyi olmaktan daha da iyiye gidebileceğini düşünmeye başladım.

TRINA

BAK, çok meşguldüm. *Gerçekten* çok meşguldüm. Çocukları yeni bir şehre taşınmak, eşyalarımı (tekrar) açmak, Candice'in eski evi tamir edildikten sonra taşınmaya hazırlanmak, Candice'in iyi olduğundan emin olmak, annemin çok utanç verici bir şey yapmadığından emin olmak (boşuna uğraş), çocuklarımın babalarından ayrılmamdan dolayı travma yaşamadıklarından emin olmak, Kevin'in onları görüp onlarla konuşabildiğinden emin olmak, sonbahar için okullara kayıt yaptırmak, iş aramak, ağlayan ve yakında eski kocam olacak adamın telefonlarına cevap vermek, avukatımla boşanma hakkında konuşmak, ayrılık sürecinde çocukları eyalet dışına taşıdığım için özür dilemek...

Çok şey oldu. Çok fazla.

Ağustos ayının sıcak bir Çarşamba akşamı, annem bana kendime zaman ayırmam için sert bir emir vererek beni evden dışarı ittiğinde, kendimi amaçsızca araba sürerken buldum, ta ki - nasıl olduğunu sorma - Cedar Grove'un önündeki bir park yerine kayana kadar. Barın otoparkını tararken, kickstandına yaslanmış parlak bir Harley Davidson gördüm ve neredeyse kaçıyordum.

Ama nereye kaçacaktım ki? Eve mi, çamaşırlara, bulaşıklara ve kolumu çeken çocuklara mı? Kevin'a ve onun aldatmacalarına mı? Kırk yaşını geçmiş ve yetişkin bir kadın olmam gerekirken hala birlikte yaşadığım anneme mi?

Belki de motosiklet Mac'e ait değildir. Belki başka bir Harley'dir ve ben içeri girip bir içki içtikten sonra eve giderim. Belki de yanlış hatırlıyorumdur ve Mac, o birkaç an hafızama yüksek çözünürlükte kazanmış olsa da, hatırladığım kadar çekici değildir.

Belki beni hatırlamayacaktır. Belki benim çaresiz olduğumu düşünecektir. Belki...

Biliyor musun? Boş ver.

Bu adam bana bir yolculuk borçlu ve hayatımda ilk kez, istediğim şeyin peşinden gideceğim.

Yumuşak bir bip sesi ve ışıkların yanıp sönmesiyle arabamı kilitleyip, omuzlarımı dikleştirip bara giriyorum.

BEKAR ANNE TRINA, BOŞANDIKTAN SONRA FLÖRT ETMEKLE İLGİLENMİYORDU... TA Kİ ONU KÖTÜ BİR GÜNÜNDEN KURTARAN MOTOSİKLET SÜREN YAKIŞIKLI ADAMLA TANIŞANA KADAR.

DÖRDÜNCÜ KİTABI OKUYUN: **KİRLİ KÜÇÜK ORTA YAS KRİZİ!**

([HTTPS://GENI.US/DLMDISASTER](https://geni.us/dlmdisaster))

CANDICE'İN İLK KIRMIZI HALI DENEYİMİNİ OKUYUN:
ÖZEL HEDİYENİZİ ALMAK İÇİN BÜLTENİMİZE KAYDOLUN!

GİRİŞ YAP

([HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE](http://www.lilianmonroe.com/subscribe))

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı kocasıyla Avustralya'da yaşıyor. Kocasını sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Otoriter Hata](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sürpriz](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\)](#)

[Randevu Kardeşin En İyi Arkadaşı](#)

[Romantizm](#)

Seni İstememelisin

Seni Sahip

Olamazsın Sana

İhtiyacım Yok Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini Sözü

Düşmanlardan Sevgililere/İşyerinde Aşk İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

